

M i u r a S h i o n

Bước chạy thanh xuân



Tiểu thuyết
Người dịch: Nguyễn Him Hoàng

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Chương 2: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Chương 3: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Chương 4: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Chương 5: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Chương 6: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Chương 7: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Chương 8: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Chương 9: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Chương 10: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Chương 11: Bước Đầu Tập Luyện

Chương 12: Bước Đầu Tập Luyện

Chương 13: Bước Đầu Tập Luyện

Chương 14: Bước Đầu Tập Luyện

Chương 15: Bước Đầu Luyện Tập

Chương 16: Đại Hội Thể Thao

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Đi bộ từ tuyến đường số 8 đến khu vực này mất chừng 20 phút. Không khí ban đêm thật trong lành. Đèn đường trong khu phố đơn điệu chỉ còn sáng vài cây. Xung quanh trở về với vẻ tĩnh lặng.

Vừa bước đi trên con đường hẹp một chiều dành cho người đi bộ, Kiyose Haiji vừa ngược nhìn bầu trời đêm. Màn sao ở đây không thể so với quê nhà Shimane của anh được, nhưng rõ ràng Tokyo vẫn có riêng của mình vài đốm sáng yếu ớt. Anh ước gì bây giờ có thể thấy được sao băng. Nhưng nền trời vẫn lẳng lặng chẳng hồi đáp. Gió gợn qua cổ anh. Sắp tới tháng tư rồi mà trời vẫn còn rét căm căm. Làn khói bốc lên từ nhà tắm "Tsurunoyu" bay về phía những mái nhà thấp lè tè. Kiyose không nhìn trời nữa, mà vùi cằm vào cổ chiếc áo khoác kiểu Nhật, chân bước nhanh hơn.

Nước nóng của nhà tắm công cộng ở Tokyo nóng thật. Hôm nay kiyose cũng đứng lên ngay sau khi trầm hết cơ thể trong bồn. Bác thợ xây - khách quen của "Tsurunoyu" nhìn thấy cảnh đó liền bật cười:

"Vẫn nhát như mọi khi nhỉ, Haiji? Dân Edo chính gốc hồi ấy tắm nước nóng đến nổi bóng mộng luôn đó."

Giọng của bác thợ xây vọng lại từ trần nhà lát gạch men. Chẳng có bóng người nào phía nhà tắm nữ. Có lẽ trong đây chỉ có mỗi kiyose và bác thợ xây.

"Cháu lúc nào cũng thắc mắc, không biết có nên hỏi chuyện này không..."

"Gì đó?"

"Khu này không phải vùng ngoại ô mà là nằm trên đồi bác nhỉ?"

Cạo râu xong, kiyose lại bước đến bên bồn. Vừa nhìn vào ánh mắt bác thợ xây anh vừa vịn vòi nước. Nhiệt độ của nước lần này khác với lần trước. Kiyose yên tâm bước chân vào.

"Có thể phân biệt đâu là khu ngoại ô đâu là khu trên đồi, xem ra cậu cũng quen với cuộc sống ở đây rồi?"

"Cũng được bốn năm rồi mà ạ."

"Chikusei thế nào rồi? Năm nay nhắm hết phòng nổi không?"

"Còn một người nữa. Cháu cũng chẳng biết phải tính sao."

"Thế tức là nổi chứ gì?"

"Vâng."

Kiyose thật lòng nghĩ thế. Đây là năm cuối cùng rồi. Cơ hội ngàn năm có một sắp sửa cận kề. Chỉ một người nữa thôi.

Kiyose theo bác thợ xây bước ra khỏi nhà tắm. Bác dắt xe đạp, còn anh thông dong rào bước bên cạnh. Nhờ tắm nước nóng nên kiyose hoàn toàn không thấy lạnh. Lúc anh tính cởi áo khoác ra thì đằng sau lưng chợt vang lên tiếng chân chạy, rồi tiếng la hét. Ngoái đầu lại, Kiyose trông thấy con đường hẹp phía trước có hai bóng người.

Để thoát khỏi bóng người đàn ông đang hét toáng lên, bóng đen còn lại đang phóng về phía Kiyose và bác thợ xây. Trong chớp mắt, cái bóng ấy đã áp sát hai người bọn họ. Là một thanh niên, vẫn còn quá trẻ, Kiyose vừa nghĩ thế thì cậu ta đã kịp chạy biến. Nhân viên cửa hàng tiện lợi đuổi theo sau với tốc độ chậm hơn nhiều.

Cậu thanh niên vừa này tông qua vai Kiyose không có lấy một nhịp thở dốc. Kiyose theo phản xạ định đuổi theo, nhưng bác thợ xây đã lên tiếng cảm râm.

"Mấy thằng ăn cắp dạo này kinh thật."

Nói mới nhớ, người nhân viên khi này cũng có kêu lên "Ăn cắp" thì phải. Nhưng Kiyose lại chẳng để ý đến chuyện đó vì trong phút chốc, anh đã bị thu hút bởi sức lực và đôi chân linh hoạt của cậu thanh niên kia. Kiyose vớ lấy chiếc xe đạp của bác thợ xây rồi leo lên.

"Cho cháu mượn."

Bỏ lại bác thợ xây với gương mặt ngơ ngác, Kiyose dốc toàn lực đạp xe đuổi theo vết tích cậu thanh niên đã biến mất vào đêm tối.

Chính là cậu ta. Mình phải tìm cậu ta cho bằng được.

Con tim Kiyose như bị nuốt chửng bởi dòng dung nham đặc quánh. Không có lý nào anh lại để mất dấu cậu ta. Trên con đường hẹp tối tăm này, thứ toả sáng duy nhất chỉ có hình dáng cậu thanh niên nọ. Áo khoác của Kiyose no gió. Cuối cùng thì xe đạp cuối cùng cũng chiếu đến cậu thanh niên kia.

Thăng bằng tốt lắm. Kiyose cố gắng nén sự phấn khích để quan sát bước chạy của cậu ta. Lưng thẳng theo trục. Chân từ đầu gối trở xuống duỗi thẳng. Bờ vai thả lỏng, cổ chân nhịp nhàng nhận lấy sung động mỗi lần bàn chân chạm đất. Bước chạy vừa mềm mại vừa đầy uy lực. Có vẻ cậu ta đã phát hiện ra có người đang đuổi theo nên đến chỗ có ánh đèn đường liền ngoảnh đầu lại. Trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng ấy, Kiyose không khỏi à lên một tiếng. Là cậu sao? Lòng anh dâng lên một cảm xúc, chẳng biết là niềm vui hay nỗi sợ hãi. Kiyose có linh cảm rằng đây nhất định là khởi đầu cho điều gì đó. Anh tăng tốc, lao lên chạy song song với cậu thanh niên. Như thế bị ai đó xui khiến, Kiyose vượt miệng hỏi: "Cậu thích chạy bộ à?"

Cậu thanh niên đột ngột dừng lại rồi nhìn Kiyose với vẻ mặt không phải bối rối, cũng chẳng phải tức giận. Con người đen láy ẩn chứa nhiệt huyết mãnh liệt soi ngược vào anh. Khoảnh khắc đó chính là lúc Kiyose nhận ra: Hạnh phúc và những điều tốt đẹp có lẽ tồn tại trên thế gian này thật. Đối với mình, tất cả những thứ ấy chính là chàng trai này.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Cậu chưa từng nghĩ chạy bộ cũng có ích như vậy. Kurahara kakeru vừa tận hưởng cảm giác ấy vừa bật cười không thành tiếng.

Xung động từ bàn chân mềm mại lan ra khắp các bắp thịt trên cơ thể. Tiếng gió rít kè bên tai. Tâm trí cậu chẳng còn suy nghĩ được điều gì, quá tim cứ bơm máu liên hồi, buồng phổi hóp lấy hóp để khí Oxy. Cả cơ thể trở nên nhẹ bẫng, có chạy đến nơi nao cũng được.

Nhưng đến đâu? Và vì cái gì? Cuối cùng, Kakeru cũng nhớ ra nguyên nhân khiến bản thân phải chạy học tốc thể này. Cậu giảm tốc độ lại rồi lắng tai nghe, thử dò xét tình hình phía sau lưng. Chẳng có bất kì tiếng la hét hay bước chân nào cả. Trong tay cậu là gói bánh ngọt kê loét soạt. Để phi tang vật chứng, Kakeru mở gói bánh ra, vừa chạy vừa ăn. Lúc ăn xong, cậu có chút bối rối không biết nên xử lý vỏ bánh thế nào. Kakeru bèn nhét nó vào trong túi áo gió của mình. Cái gói rỗng ấy thế nào cũng trở thành tang chứng cho việc ăn cắp của cậu. Nhưng Kakeru không thể xả rác giữa đường. Cậu thầm nghĩ, chuyện này thật nực cười. Đến tận bây giờ, mỗi buổi sáng Kakeru đều có thói quen dậy sớm tập chạy bộ mà không cần ai nhắc nhở. Ngay cả việc xả rác giữa đường cũng vậy. Cậu không thể thực hiện hành vi ấy vì từ bé cậu đã được dạy làm thế là không hay. Kakeru luôn tuân theo những lời dạy bảo nếu bản thân cậu đồng tình với chúng.

Có lẽ nhờ lượng đường huyết tăng cao sau khi ăn bánh nên đôi chân của Kakeru lại bắt đầu phóng đi trên mặt đường theo đúng kĩ thuật. Cậu vừa cảm nhận các xung động vừa chú ý đến hô hấp. Kakeru khẽ hờ mắt lại, đôi chân tập trung tiến về phía trước. Mắt cậu chỉ có thể nhìn thấy mũi giày

mình vẽ thành một vạch trắng trên mặt đường nhựa. Kakeru chạy theo vạch trắng mỏng manh ấy. Bản thân cậu không thể xả rác giữa đường, nhưng lúc ăn cắp bánh mì lại không hề cảm thấy tội lỗi. Lúc ấy cậu chỉ có thể nghĩ đến chuyện làm dịu đi cơn đau của cái dạ dày rỗng.

Thế giới của Kakeru rất đơn thuần và mong manh. Cậu chỉ cần lấy những thứ có thể cung cấp năng lượng cho việc chạy bộ, khoảng thời gian còn lại cậu lang thang đây đó dưới lớp vỏ bọc lạnh lẽ. Chừng một năm nay, Kakeru đã suy nghĩ về vô vàn những hình ảnh được gợi lại trong tâm trí mỗi khi tập chạy vào giữa đêm hôm. Trước mắt Kakeru là những xúc cảm mãnh liệt chìm trong một màu đỏ mà cậu luôn cố hết sức để xua đuổi chúng đi. Kakeru thầm nghĩ, có khi những thứ xúc cảm ấy có tên là "ăn năn" cũng nên. Tiếng hét dội lên từ sau trong tâm can ấy hẳn là thứ âm thanh bản thân cậu dùng để chỉ trích chính mình.

Ánh nhìn của Kakeru cứ tha thẩn khắp xung quanh. Hàng cây che phủ con đường vươn những cành khẳng khiu ra giữa bầu trời. Sắp tới là mùa đông chồi nảy lộc, nhưng đến giờ cậu vẫn chưa thấy những mảng xanh mượt dịu dàng kia đâu. Ngay đầu của mỗi cành cây đều có gắn những vì sao lấp lánh.

Kakeru bỗng cảm nhận được, ngoài mình ra còn có sự hiện diện của ai đó. Các bắp thịt trên lưng cậu căng cứng lại

Họ đuổi đến nơi rồi. Ai đó đã đuổi kịp mình. Tiếng kim kít của kim loại gỉ sét vang lên phía sau lưng cậu. Dù cho có bị tai nạn thì thứ cảm giác ấy vẫn có thể truyền vào da thịt. Cậu đã nhiều lần nếm trải cảm giác ấy ở các kì đại hội. Nhịp điệu của một cơ thể sống khác đập trên mặt đường. Tiếng hô hấp. Khoảnh khắc mùi của cơn gió bắt đầu thay đổi.

Đã lâu lắm rồi cậu mới nếm trải cảm giác căng thẳng này. Nó khiến cho cả cơ thể lẫn con tim của Kakeru phải run rẩy. Nhưng nơi đây không phải là đường đua hình bầu dục. Kakeru bất giác xoay mình để rẽ vào con

hém ngay góc trường tiểu học và tiếp tục tăng tốc. Mình có bị bắt không đây? Nhất định phải cắt đuôi bọn họ mới được.

Cậu chạy ra con đường lớn hơn một một chút. Sau một hồi bị lạc, không chắc rẽ phải có ra được tuyến đường số 8 không, cậu bèn quyết định chạy thẳng vào khu dân cư. Tiếng chân vang dội khắp phố phường yên tĩnh. Cảm giác có người đuổi theo cứ ngày một rõ dần lên. Hình như người đang đuổi theo cậu cũng thông thuộc ngõ nhách nơi này.

Ánh đèn trắng nhợt nhạt soi sáng con đường dưới chân Kakeru. Chúng nhảy nhót trái phải rồi tràn ra khắp lưng cậu

Họ đang đạp xe sao? Chính Kakeru cũng rất bất ngờ khi nhận ra điều ấy. Ban nãy cậu nghe thấy tiếng kin kít của kim loại gỉ sét rồi, vậy mà cậu không hề nghĩ đến khả năng người ta đang dùng xe đạp để đuổi theo mình. Đáng nhẽ ra Kakeru phải biết rằng, chỉ bằng cách đó người ta mới có thể bắt kịp tốc độ của cậu lúc này. Chẳng biết từ khi nào, trong lòng Kakeru bắt đầu dâng lên thứ cảm giác mơ hồ, rất giống với nỗi sợ hãi. Thế nên cậu càng gắng sức chạy nhanh hơn nữa. Trong phút bốc đồng, Kakeru ngoái đầu lại.

Một người thanh niên đang cười trên chiếc xe đạp có giỏ dành cho các bà nội trợ. Vì quá tối nên cậu không thể thấy được biểu cảm trên mặt anh ta. Trông anh ta cũng không giống với nhân viên của cửa hàng tiện lợi. Người thanh niên ấy không mang tạp dề, chỉ khoác trên người chiếc áo bông kiểu Nhật, bàn chân xỏ dép đang ra sức đạp xe.

Thật tình, chuyện gì vậy nhỉ? Kakeru buộc phải giảm tốc độ để quan sát người đang đuổi theo mình. Chiếc xe đạp phát ra âm thanh như bánh xe nước cũ kĩ đang quay kia chẳng mấy chốc đã chạy song song với cậu.

Kakeru liếc trộm sang bên. Nét mặt anh ta trông chẳng có gì nổi bật, mái tóc ướt vẫn còn ẩm nước. Trong giỏ xe đạp chẳng hiểu sao lại có tận

hai cái chậu con. Anh ta thì thoáng cũng nhìn sang hướng Kakeru. Chính xác hơn, anh ta chỉ chăm chăm nhìn vào đôi chân đang chạy của cậu. Kakeru cảm thấy rùng mình. Có khi nào thằng cha này là phường biến thái không?

Anh ta điều khiển xe cách ra một khoảng, rồi cứ thế lạng lẽ đạp bên cạnh Kakeru. Kakeru cũng vừa trông chừng động tĩnh của anh ta vừa tiếp tục chạy. Anh ta được nhân viên cửa hàng nhờ đuổi theo mình hay chỉ là người dừng qua đường? Khi nổi bực dọc và sự bất an gần như lên đến đỉnh điểm trong lòng Kakeru thì một giọng nói ôn tồn bỗng truyền đến bên tai cậu.

"Cậu thích chạy bộ à?"

Kakeru đột nhiên dừng lại. Con đường trước mặt bỗng dừng biến mất, đầu óc cậu trống rỗng, như một người dừng chân trước bờ vực thẳm. Cậu đứng như trời trồng giữa bầu trời đêm trong khu phố vắng. Mạch đập ù ù trong tai. Cỗ xe đạp này giờ vẫn chạy kế bên cậu lập tức phanh lại, tạo ra tiếng động chói tai. Kakeru từ từ hướng mặt về phía ấy. Người thanh lão đảo trên xe đạp vẫn chăm chú nhìn cậu. Rốt cuộc anh ta cũng lên tiếng:

"Đừng có đột ngột dừng lại như vậy chứ. Chút nữa là trượt té rồi."

Nói đoạn anh ta chậm rãi đạp xe đi. Mặc dù Kakeru rất băn khoăn không biết tại sao anh ta lại đuổi theo một đứa không quen biết như mình nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, đôi chân cậu lại tự động đuổi theo anh ta. Nhìn vào bóng lưng khoác áo choàng bông của anh ta mà tâm can của Kakeru như bị phần nộ và nổi kinh ngạc vây lấy. Đã lâu rồi cậu không nghe ai hỏi đến chuyện yêu ghét chạy bộ.

Cậu sẽ khoan khoái đáp rằng "thích chứ" như thế đang trông thấy món ăn khoái khẩu của mình được dọn lên bàn ăn, hay sẽ lạnh lùng buông ra câu "Ghét lắm" như lúc quăng rác không cháy vào trong thùng đầy? Đối với

Kakeru mà nói, chẳng nào cậu cũng không thể trả lời câu hỏi ấy. Bản thân cậu không có mục đích để vươn đến, vậy mà ngày nào cũng ra sức chạy. Một người như vậy liệu có thể dứt khoát nói ra lời yêu ghét đối với môn chạy bộ hay không?

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Đối với Kakeru, niềm hạnh phúc của việc chạy bộ chỉ đơn thuần là những khoảnh khắc được giẫm lên cỏ và lao vút qua núi đồng lúc cậu còn thơ bé. Khi lớn lên là những lúc chỉ còn cậu với đường đua, cùng những nỗ lực chống chọi với dòng chảy của thời gian. Cho đến khi hành động bột phát ngày hôm ấy thổi bay tất cả mọi thứ thành tro tàn. Người thanh niên vẫn thong thả đạp xe. Cuối cùng, anh ta cũng dừng lại trước một cửa hiệu đã đóng cửa. Kakeru đã ngừng chạy để đi bộ thư giãn gân cốt. Người thanh niên mua hai lon trà lạnh từ cái máy bán hàng tự động đang toả ra thứ ánh sáng mềm mại, đoạn thấy một lon qua cho Kakeru rồi ngồi thụp xuống trên nền đất trước cửa hiệu. Kakeru đang cảm nhận được hơi lạnh từ lon trà đang hút lấy nhiệt lượng từ cơ thể mình.

"Cậu chạy giỏi đấy." Anh ta lên tiếng sau một hồi im lặng. "Thứ lỗi."

Bỗng dưng anh ta với tay về phía bắp chân đang mặc quần jean của Kakeru. Thôi, có lẽ biến thái cũng chẳng sao. Nghĩ vậy, Kakeru liền buông lỏng cảnh giác, cho phép anh ta chạm vào chân mình. Cổ họng khô rang, cậu tu một hơi cạn sạch lon trà. Người thanh niên sờ nắn bắp thịt của Kakeru với vẻ rất chuyên nghiệp như một vị bác sĩ đang kiểm tra xem bệnh nhân có khối u hay không. Đoạn anh ta ngẩng đầu nhìn lên, nhìn chòng chọc vào Kakeru.

"Sao lại phải ăn cắp?"

"... Anh là ai vậy?"

Kakeru ném chiếc lon rỗng vào sọt rác kế bên, xăng giọng hỏi.

"Tôi tên là Kiyose Haii, sinh viên năm tư khoa ngữ văn, đại học kansei."

Đó là ngôi trường sắp tới Kakeru sẽ nhập học. Trong lúc vô thức cậu lơ thành thật khai báo:

"Tôi tên... Kurahara Kakeru"

"Kakeru à? Cái tên đẹp đấy. Cậu sống ở khu này sao?"

"Từ tháng tư tôi sẽ vào học ở Kansei."

"Hả!?"

Kakeru nhú mày trước đôi mắt sáng lấp lánh dị thường của Kiyose. Người thanh niên này đã dùng xe đạp để đuổi theo một người không quen biết, đã vậy còn đòi sờ mó bắp chân của cậu nữa. Đúng là kì lạ thật.

"Cảm ơn vì đã mời trà. Vậy tôi đi đây."

Lúc Kakeru chuẩn bị đứng dậy, Kiyose liền cản không cho cậu đi. Anh ta níu lấy tay áo sơ mi của Kakeru, buộc cậu phải ngồi lại cạnh mình.

"Cậu học khoa nào?"

"... Khoa xã hội học."

"Vậy tại sao lại đi ăn cắp?"

Cuộc hội thoại lại trở về điểm xuất phát. Kakeru ngồi thụp xuống lần nữa, cảm giác giống như tàu con thoi bị trói buộc bởi trọng lực trái đất, mãi không thể thoát ra.

"Thật tình mà nói giờ anh muốn gì đây? Muốn đe dọa tôi đấy à?"

"Không. Tôi chỉ muốn biết liệu cậu đang có gặp khó khăn gì mà tôi có thể giúp đỡ hay không thôi..."

Kakeru càng cảnh giác hơn. Nhất định Kiyose phải có ý đồ gì đó. Làm gì có chuyện bỗng dưng lại có người tỏ ý đồ tốt thế này.

"Cậu là đàn em của tôi mà, tôi đâu thể bỏ mặc cậu được... Cậu không có tiền sao?"

"Ừ thì..."

Kakeru đã hy vọng anh ta có thể cho mình vay chút tiền, nhưng dường như tất cả những gì Kiyose có trong người chỉ là hai cái chậu con với vài đồng bạc lẻ. Kiyose vẫn gắng hỏi, chẳng có vẻ gì là muốn chia tiền ra.

"Còn tiền bố mẹ cho cậu thì sao?"

"Tiền họ đưa cho để thuê nhà trọ tôi dùng đánh mạt chược hết rồi. Từ đây cho tới khi nhận được tiền tháng tới, tôi đành phải ngủ trong trường đại học thôi."

"Ngủ trong trường sao?"

Kiyose nhồm đậy, ánh mắt vẫn dán chặt vào đôi chân của Kakeru, còn vẻ mặt đang tư lự gì đó. Bụng dạ Kakeru cảm thấy không yên, mấy ngón chân trong giày cứ rục rịch liên hồi.

"Vậy khổ quá nhỉ?" Rốt cuộc Kiyose cũng lên tiếng với vẻ thành thật. "Nếu được, cậu có muốn đến xem thử nhà trọ tôi đang ở không? Vừa hay còn một phòng đang trống đấy. Nhà trọ tên Chikusei, cũng gần đây thôi. Từ đó đi bộ đến trường mất năm phút, tiền thuê mỗi tháng là ba mươi nghìn yên."

"Ba mươi nghìn yên sao?"

Kakeru bắt giặc lớn giọng. Tiền thuê phá giá vậy, rốt cuộc có bí mật nào đang lẫn khuất trong cái nhà trọ ấy? Nghĩ đến cái bóng trắng thoắt ẩn thoắt hiện ngoài hành lang tăm tối, đêm đêm hút máu người, Kakeru chợt thấy rùng mình. Đối với một kẻ tìn thấy niềm vui trong việc chạy bộ và đã quen với cái thế giới mà tốc độ được đo đếm bằng đồng hồ bấm giờ như Kakeru thì ma quỷ là những hiện tượng thuộc về một thế giới kì bí không tưởng, khiến cho cậu chẳng biết phải đối phó như thế nào.

Nhưng Kiyose đã kịp thời chặn tiếng oán than của Kakeru lại bằng cách chỉ ra tình trạng khánh kiệt vì mặt chược của cậu.

"Không sao đâu, nếu cậu xin phép chủ nhà trọ đằng hoàng thì thế nào cũng được ông cho nợ tiền phòng. Nhà trọ Chikusei không cần tiền đặt cọc hay tiền lễ gì hết."

Nói xong anh ta liền vứt cái lon rỗng đi rồi đứng dậy đá chống xe đạp. Kakeru càng lúc càng cảm thấy nghi ngờ về nhà trọ Chikusei mà ông anh này đang ở. Nhưng Kiyose lại ra điều hối thúc cậu, "Rồi, mau lên nào, để tôi dẫn cậu đến xem."

"Còn phải mang đồ đạc của cậu đến nữa nhi? Cậu đang ở đâu trong khuôn viên trường thế?"

Góc nhà thể thao, dưới gầm cầu thanh bê-tông có thể tránh được mưa gió. Hành lý Kakeru mang từ dưới quê lên chỉ có mỗi chiếc túi thể thao. Cậu nghĩ nếu sau này cần thêm thứ gì thì nhắn tin người nhà gửi lên cũng được. Kakeru rời khỏi nhà, khăn gói lên Tokyo trong lúc vẫn chưa chọn được phòng trọ. Đúng cái đêm lên thành phố cậu lại la cà đến sòng mặt chược, thế là cạn túi từ đó đến giờ. Nhưng kì thực, cậu không lo lắng hay sợ hãi khi phải một thân một mình ở chốn lạ lẫm này. Ngược lại, Kakeru cảm thấy như được giải phóng.

Thấy Kakeru im lặng đứng lên, Kiyose gật gù với vẻ hài lòng. Anh ta không ngồi lên xe đạp nữa mà dắt bộ. Kể cũng lạ, Kiyose đã chú ý đến tài chạy bộ của Kakeru như thế, vậy mà lại không hề hỏi xem liệu cậu đã có kinh nghiệm chạy điền kinh từ trước hay chưa. Thậm chí còn không thèm khuyên cậu sau này đừng nên ăn cắp. Kakeru tự lự một hồi, cất tiếng gọi với theo Kiyose.

"Sao anh Kiyose lại muốn làm thân với tôi vậy."

Kiyose ngoái đầu lại, ra vẻ ngó xuống vạt cỏ dại men theo mặt đường nhựa rồi khẽ cất tiếng cười.

"Cứ gọi tôi là Haiji được rồi."

Kakeru ghi nhớ lấy điều ấy, đoạn cậu chạy lên đi bên cạnh Kiyose. Dù cho căn Chikusei và các khách trọ ở đó có vẻ kì quặc thế nào đi chăng nữa có mái che thân còn hơn phải ngủ bờ ngủ bụi ngoài đường.

Nhà trọ cũ kĩ hơn cậu tưởng.

"... Anh Haiji... ở đây sao?"

"Ờ, nhà trọ Chikusei đó. Bọn tôi toàn gọi là 'Aotake' thôi."

Kiyose ngược lên nhìn căn nhà trọ trước mặt với vẻ tự hào. Kakeru thì kinh ngạc đến mức á khẩu. Lần đầu tiên cậu mới trông thấy toà kiến trúc cũ kĩ đến mức độ này mà không phải là di sản văn hoá quốc gia. Căn nhà gỗ đơn điệu, một trệt một lầu xem chừng như muốn sập đến nơi. Thật khó tin là bên trong có người ở. Nhưng cái làm cậu hoảng hơn nữa là cái thứ ánh sáng lập loè phát ra từ ô cửa sổ cũ nát. Nhà trọ Chikusei vừa hay nằm ngay giữa trường đại học và nhà tắm Tsurunoyu, xung quanh được bao bọc bởi hàng rào có cây. Nhà trọ không có cổng, chỉ cần đi theo con cắt ngang hàng rào là có thể vào được khuôn viên bên trong.

Bên tay trái khu vườn trái sỏi rộng rãi là căn nhà gỗ một tầng, chắc là nơi ở của chủ nhà. Mái nhà toả sáng lấp lánh như thể phản chiếu ánh sao, hẳn là vừa mới được lợp lại ngói. Phía bên phải chính là nhà trọ Chikusei.

"Có tất cả chín phòng. Nhờ Kakeru dọn đến đây nên nhà trọ sắp kín phòng rồi."

Kiyose bước trên thảm sỏi, dẫn Kakeru đến trước thềm nhà trọ. Lối vào nhà là cánh cửa kéo mắt lưới có gắn một lớp kính mỏng. Bóng đèn ngoài sân đang chớp tắt liên hồi, bám đầy thiêu thân. Nhờ thứ ánh sáng lờ mờ ấy nên Kakeru mới đọc được tấm biển hiệu bằng gỗ cũ kĩ được treo ngang trước cửa hành lang. Trên đó hình như đề mấy chữ "Nhà trọ Chikusei". Chữ khắc đã bị mòn hết cả.

Kiyose vô tư dựng chiếc xe đạp vào một góc, tay cặp hai cái chấu con rồi kéo cửa hành lang.

"Để tôi từ từ giới thiệu cậu với mọi người ở đây. Đều là sinh viên Kansei cả."

Kiyose vừa gắng sức đẩy cửa kéo vừa lên tiếng thanh minh, "Cái này cần mọ một chút ấy mà.". Suýt nữa anh ta đã búng luôn cả cái cửa ra.

Vừa bước vào nhà trọ, chân cậu đã chạm vào sàn bê-tông cứng. Có một chiếc tủ đựng giày được đặt ở một bên, từng ngăn đều có cửa. Trông như tủ giày cũng được dùng làm hòm thư luôn. Trên mỗi ngăn tủ đều có mảnh giấy đề số phòng, được dán bằng băng keo trong. Tờ nào cũng bị ngả màu nâu do nắng chiếu. Nhìn thoáng qua có vẻ dưới tầng trệt có bốn phòng, còn trên tầng là năm.

Cầu thang dẫn lên tầng trên nằm phía bên phải hành lang. Khi Kakeru thử leo lên xem thế nào, cậu liền nhận ra cầu thang bị nghiêng. Vừa hay ban nãy cậu đã cảm thấy kì lạ sao căn nhà trọ này vẫn chưa sập.

Kiyose cởi dép ra rồi giục Kakeru:

"Nào, lên lầu đi chứ."

Kakeru làm theo lời dặn, bỏ đôi giày thể thao của mình vào ngăn tủ đề số 103.

"Anh Haiji đã về."

Đúng lúc đó, một giọng nói vọng ra. Kakeru giật mình, nhón nhác nhìn quanh. Chẳng có ai cả. Kế bên cậu, Kiyose cũng nhíu mày với ve nghi hoặc.

"Đây này, đây này."

Nghe theo hướng của giọng nói ấy, Kakeru và Kiyose cùng ngẩng đầu ngó lên. Trần nhà chỗ hành lang chẳng hiểu sao lại có một lỗ hổng to bằng nắm tay. Hình như người nào đó đang ghé mặt sát xuống cái lỗ thì phải. Cậu thấy có một con mắt nhòm xuống, bên trên phát ra tiếng cười tinh nghịch.

"Joji." Kiyose rên rỉ. "Sao tự nhiên lại có cái lỗ đó?"

"Hồi này em giẫm phải đấy."

"Chờ tí, tôi lên ngay".

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Dường như Kiyose đang tức giận, nhưng lúc anh ta lên cầu thang tuyệt nhiên lại không gây ra bất kì tiếng động nào cả. Kakeru cũng khó hiểu đuổi theo sau. Lúc cậu đặt chân lên, cầu thang kêu kễ kệt như đang phải oằn mình chịu đựng sức nặng.

Lên đến tầng một, mắt của Kakeru phải đột ngột làm quen với bóng tối ở đây. Trần nhà cao hơn cậu tưởng. Bên cạnh cầu thang là hai cánh cửa, phía sau có vẻ là nơi rửa mặt và nhà vệ sinh, kể bên đó lại có thêm hai phòng. Phòng nào phòng nấy đều im lìm, duy nhất chỉ có phòng 201 nằm ở đây kể bên cầu thang là có ánh đèn hắt ra. Kiyose đi một mạch đến trước phòng 201, không thèm gõ cửa mà cứ thế mở toang nó ra. Kakeru rụt rè ghé mắt nhìn vào bên trong.

Phòng 201 rộng chừng 16 mét vuông, ở giữa có đặt một cái bàn con, hai bên là tấm nệm được trải sẵn. Trông như phòng 201 này có tận hai người khách trọ. Xung quanh hai tấm nệm bày bừa mấy vật dụng cá nhân, còn sách vở thì la liệt khắp sàn.

Thứ thu hút Kakeru nhất chính là chủ nhân căn phòng ấy. Hai người thanh niên có khuôn mặt và ánh mắt y hệt nhau. Kakeru ngó nghiêng giữa hai người khách trọ phòng 201 hòng tìm ra điểm khác biệt.

"Đã bảo phải cẩn thận rồi mà. Ai giẫm lên đấy?"

Kiyose đứng chống nạnh, lạnh lùng quở trách. Hai anh em song sinh đang dựa người vào nhau bắt đầu lên tiếng.

"Là anh Jota ạ."

"Joji đó anh."

"Anh chơi bản quá còn đồ thừa cho em."

"Người làm cái lỗ to ra chẳng phải mày chứ ai vào đây?"

"Em chỉ vô tình giẫm phải lỗ anh làm thủng thôi."

Ngay cả giọng nói cũng giống nhau. Kiyose giơ tay phải lên, ngụ ý bảo họ im lặng.

"Hai đứa có để ý thấy sàn dốc ngay trên thềm nhà đã yếu lắm rồi không?"

Sàn phòng 201 hầu như được lát chiếu toàn bộ, chỉ trừ một góc ngay phía trên hành lang là trơ ván gỗ. Trước lời khiển trách của Kiyose, cặp song sinh chỉ biết gật đầu lia lịa.

"Em không để ý."

"Em đang đi đứng bình thường, tự dưng nó kêu rắc một cái."

Kiyose hừ mũi. "Đi đứng bình thường thì sao phải giẫm lên chỗ sàn này? Từ nay về sau hai đứa đi đứng cẩn thận vào, biết chưa hả?"

Cặp song sinh lại gật đầu. Kiyose thận trọng bước lên sàn dốc rồi quỳ gối xuống, xem xét lỗ hổng.

"Mà anh Haiji ơi." Một người trong cặp song sinh ngần ngại cất tiếng.

"Gì đấy?"

"Người đó là ai vậy ạ?"

Ánh mắt của cặp song sinh đổ dồn về phía Kakeru đang đứng ngây ra trước cửa.

"À..."

Kiyose cũng ngoái đầu lại nhìn Kakeru như vừa sực nhớ ra. "Kurahara Kakeru. Cậu ta cũng là sinh viên năm nhất giống như hai đứa, mùa xuân này sẽ nhập học ở Kansei. Bắt đầu từ hôm nay cậu ta sẽ đến sống ở đây."

Kakeru bước vào trong phòng, đoạn cậu dừng chân kể bên chiếc bàn con rồi mới cúi đầu chào. "Mong được giúp đỡ."

"Chào cậu." Cặp song sinh đáp lại.

"Kakeru, đây là hai anh em Jo. Cậu anh tên Jotaro, còn cậu em là Jojiro."

Cậu lần lượt bắt tay hai người cậu vừa được giới thiệu.

"Cứ gọi tôi là Joji, còn anh tôi là Jota là được rồi." Joji thân thiện nói.

"Cái lỗ này chắc không dùng được vào việc gì nhỉ, Kakeru?"

Jota đánh trống lảng, hỏi chuyện với vẻ thân thiết. Kakeru chỉ biết âm ừ. Cậu hoàn toàn bị áp đảo trước hai cái miệng tía lia như tên bắn của cặp song sinh.

Kiyose đứng dậy.

"Chỉ còn cách dùng chông tạp trí che chỗ này lại thôi."

Đoạn, anh ta vừa nhìn xuống cái lỗ vừa hỏi: "Lúc giãm thùng chỗ này chân có bị sao không?"

"Không sao hết anh ời." Sau khi quan sát thấy kiyose đã nguôi giận, nét mặt của hai anh em nhà kia liền trở nên bớt căng thẳng.

Kakeru trộm nghĩ. Chỉ thế thôi mà họ đã sợ xanh mặt rồi sao?

Có vẻ anh Haiji là người vô cùng có tiếng nói ở nhà trọ Chikusei. Nghĩ đến chuyện tương lai phải sinh hoạt tập thể ở một nơi tồi tàn, cũ kĩ thế này, Kakeru không nén nổi tiếng thở dài thườn thượt. Chẳng lẽ đi đến đâu cũng không thể thoát khỏi mối quan hệ bạn bè phái trên dưới sao?

"Tôi còn chưa dắt Kakeru đến xem phòng, hai cậu làm ơn từ giờ đừng giở trò phá hoại Aotake nữa."

Kiyose răn đe mấy lời, rồi ngay lập tức rời khỏi phòng 201. Jota và Joji tiễn Kakeru đến tận cửa phòng.

"Hồi bọn này mới đến thì nhà trọ đã xập xệ thế này rồi."

"Nhưng sống ở đây mới thấy, xung quanh ở đây yên tĩnh thanh bình lắm."

Cặp song sinh luôn miệng nói, đoạn chào tạm biệt Kakeru với câu chúc ngủ ngon. Cậu cũng lật đật xuống cầu thang để đuổi theo Kiyose.

Nhà trọ Chikusei quả thật được bao bọc bởi một bầu không khí tịch mịch, yên bình. Ngoại trừ cặp anh em ồn ào kia ra, mấy khách trọ khác dường như đã đi vắng hết, bên trong chẳng thấy bóng dáng ai. Xung quanh chỉ toàn tiếng xào xạc của cây lá, thi thoảng vọng lại tiếng xe chạy ngoài đường. Cánh cửa ngoài thềm hành lang này giờ vẫn mở toang, cho phép cơn gió xuân ấm áp của buổi đêm mang theo mùi đất của cánh đồng len lỏi vào nhà.

Kakeru vớ lấy chiếc áo thể thao khi này cậu để trên sàn đất. Cái lỗ trên đầu đã được lấp lại bằng quyển tạp chí có hình bìa một cô gái mặc áo bơi.

Không còn ánh đèn hắt ra từ phòng của cặp song sinh nữa, khiến cho hành lang khoác lên mình một màn tối lờ mờ.

Cuối cùng mắt của Kakeru cũng bắt đầu quen với bên trong tầng trệt căn nhà trọ Chikusei. Cách bố trí phòng ốc ở đây cũng không khác tầng trên cho lắm.

Kakeru đang theo chân kiyose đi sâu vào hành lang thì phải đột ngột dừng lại. Hành lang tầng trệt đang bị bao phủ bởi một làn khói trắng dày đặc.

"Anh Haiji, không phải hoả hoạn đấy chứ?"

Kiyose trông chẳng có vẻ gì là hoảng sợ, anh ta còn giải thích gì đó thì đột nhiên cánh cửa phòng 102 bên trái hành lang bật tung ra. Có bóng người từ trong phong lao ra ngoài. Kakeru cứ tưởng người trong phòng chạy ra để báo cháy nên đã thủ sẵn thế, nhưng anh ta lại không lao ra phía thềm cửa mà lại chạy đến trước phòng 104 đập cửa loạn cả lên.

"Đại ca à! Đại ca Nikochan!"

Người từ phòng 102 dễ phải đập cửa đến hơn mười lần, cuối cùng thì cửa phòng 104 cũng chịu mở ra.

"Ồn ào quá, Yuki!"

Một cái bóng không lồ xuất hiện, thế nên vì khói dày đặc quá nên Kakeru không nhìn rõ được. Hai bóng người ấy dường như không để ý thấy Kiyose và Kakeru đứng ngay trước nhà bếp mà cứ thế bắt đầu gây gỗ.

"Khói thuốc lá bay đầy sang phòng tôi rồi này!"

"Cậu chả cần phải mua thuốc cũng được thưởng thức đấy còn gì?"

"Tôi có hút cái của ấy đâu! Mà anh làm vậy phiền tôi lắm, làm ơn đừng hút nữa."

Đây này, khói bay dày đặc thế này này, người từ phòng 102 giơ tay phẩy phẩy khói như muốn ám chỉ. Cái thứ chất độc hại ấy cũng lan đến tận chỗ đứng của bọn Kakeru. Bấy giờ Kakeru mới nhận ra đấy đúng là mùi thuốc lá. May mà không phải hoá hoạn. Nhưng cuộc tranh cãi của hai người kia cũng bắt đầu đến hồi nảy lửa.

"Cậu mới là thứ gây làm phiền người khác ấy! Tối nào cũng rầm rầm cả lên, vắn âm lượng mấy bài nhạc chả ai hiểu nổi inh ỏi, đến nỗi tôi gặp cả ác mộng luôn đây này!"

"Đêm khuya tôi có đeo tai nghe mà!"

"Âm thanh cũng tràn ra ngoài mà thôi! Ba cái tiếng xập xình inh cả tai."

"Nhà này cũ rồi nên ít nhiều gì cũng phải chịu thôi chứ."

"Khói thuốc của tôi cũng có bay ra ngoài đâu. Do cậu đứng ngay cửa nên nó mới bay ra thế..."

"Vâng, ra tới tận đây luôn rồi."

Kiyose lên tiếng, thu hút sự chú ý của hai người họ về phía này. "Đúng lúc lắm, tôi đang muốn giới thiệu với hai người khách trọ mới của chúng ta đây."

Tiếng cãi nhau lập tức dừng lại, nhưng tiếng nhạc điện tử âm trầm từ phòng 102 và làn khói trắng như toả ra từ đá khô lan ra từ phòng 104 vẫn tiếp tục không dứt. Bản thân Kakeru không muốn đi lại vào đó chút nào, nhưng kiyose lại cứ vô tư bước vào bên trong hành lang.

Hai bóng người ngoài hành lang vẫn siết chặt nắm tay, đứng yên như phỗng chờ đợi Kiyose với ma mới Kakeru lại gần.

"Đại ca, Yuki, cậu này tên Kurahara Kakeru, sinh viên năm nhất khoa xã hội học, bắt đầu từ hôm nay sẽ sống ở phòng 103. Đây là khách trọ lâu năm nhất của Chikusei, anh Hirata Akihiro phòng 104. Nhưng ở đây ai cũng gọi anh ấy là đại ca Nikochan."

Kiyose chen vào:

"Nikochan sẽ trở thành sinh viên năm ba khoa học công nghệ từ mùa xuân năm nay. Tuy anh ấy sống ở đây lâu hơn tôi nhưng xét theo niên học thì vẫn kém tôi 1 năm."

Người tên Nikochan với thân hình trắng kiện gật đầu nhìn Kakeru, trên miệng chẳng có lấy một nụ cười.

"Vậy tức là cậu sẽ trở thành hàng xóm của tôi phải không? Mong được giúp đỡ."

Với khuôn mặt lún phún râu và nét mặt già dặn thế này, cậu không thể ngờ rằng anh ta vẫn còn là sinh viên. Kakeru bè lén lút hỏi Kiyose.

"Anh ơi, ở đại học, mình được học bao nhiêu năm vậy?"

"Tám năm."

"Tôi mới năm năm thôi."

Yuki chen vào với vẻ bồn chồn. "Anh ấy bị đúp tới hai năm đấy."

Tức là bây giờ anh ta đã hai lăm rồi sao? Kakeru nhăm tính, đoạn nhòm về phía Nikochan. Bị mọi người nói ra nói vào như thế mà Nikochan vẫn giữ thái độ bình thản, chẳng có vẻ gì là giận dữ. Cậu muốn tránh xa

khỏi con người đang phì phèo hút thuốc này, nhưng trông anh ta cũng không giống kiểu người không hiểu lí lẽ.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Rốt cuộc Kiyose cũng chịu giới thiệu người còn lại.

"Kakeru, cậu này tên là Iwakuchi Yukihiko, học cùng khoá với tôi, khoa luật. Ai cũng gọi cậu ta là Yuki. Trông thế này thôi chứ cậu ta đã vượt qua kì sát hạch luật sư rồi đấy."

"Xin chào."

Yuki đáp ngắn gọn. Đúng như cái tên, làn da của anh ta trắng như tuyết, trông có vẻ nhợt nhạt. Dáng người cao dong dỏng lại thêm cặp kính, nhìn sao cũng thấy anh ta có nét của một người khó chịu.

Nikochan rút điều thuốc từ áo ra rồi vô tư châm lửa, vờ như chẳng biết đến ánh mắt bất bình của Yuki.

"Haiji này, nãy trên tầng có tiếng ồn ào thì phải, có chuyện gì sao?"

"Cặp song sinh đó y như rằng, làm thủng cái sàn nhà rồi."

"Nhanh vậy hả?" Nói đoạn, Nikochan bật cười.

"Hai đứa nó đúng là đồ ngốc mà." Yuki nhăn nhó. "Đã ở trong căn phòng rộng nhất Aotake rồi thì lý nào lại giẫm chân ra đó được?"

"Trước giờ căn phòng ngay trên thềm cửa đã nguy hiểm rồi. Giờ phải nghĩ ra cách nào đó để gia cố lại thôi."

Nghe Kiyose nói thế, Yuki liền nhú mào. "Tôi thì nghĩ đều là do lỗi của Hoàng Tử hết."

"Ê, Kakeru."

Quả nhiên, ngay cả Nikochan cũng quyết định sẽ gọi Kakeru bằng tên. "Giờ anh mào mới phát hiện ra chuyện này thú vị lắm."

"Chuyện gì vậy ạ?"

"Ba đứa đều có tên giống y như nhân vật trong hoạt hình!"

"Hả..."

Kakeru hầu như chẳng biết gì về hoạt hình nên chỉ biết ngờ nghệch kêu lên một tiếng. Nikochan dùng bàn tay kẹp điều thuốc thứ hai lần lượt chỉ vào Kiyose, Kakeru và Yuki.

"Heidi này, Kakeru họ là Kurahara nên sẽ là Kurara. Còn đây là chú dê Yuki. Sao hả?"

"Anh đừng có tự tiện kêu người khác là dê này dê nọ."

Yuki nói chuyện xong với Kiyose, liền chen qua với tay nắm lấy cửa phòng 104.

"Còn tôi giống Peter..."

Anh ta lờ phất Nikochan đi rồi thô bạo đóng sầm cửa lại, cứ thế quay ngoắt trở vào phòng mình. Sau khi cánh cửa phòng 102 bị đóng lại cái rầm, giữa hành lang tối tăm chỉ còn phảng phất dấu vết của khói thuốc và tiếng nhạc.

"À, anh này..."

Kakeru cất giọng với vẻ khốn đốn, nhưng Kiyose vẫn vỗ vỗ vào lưng cậu.

"Đừng lo. Lúc nào hai người họ cũng vậy hết. Mà có vẻ họ cũng thích cậu đấy."

Thích mình? Có thật vậy không? Kakeru im lặng bước ra hành lang, đoạn nhòm vào căn phòng 103 mà Haiji đã mở cửa.

"Rồi, đây là phòng của Kakeru. Chìa khoá đây,"

Kiyose chỉ tay vào chiếc chìa bằng đồng thau, có đầu tròn, được treo bên trong cửa. "Nếu muốn khoá cửa phòng từ bên trong thì lấy chìa nhét vào lỗ khoá phía trong, phải làm giống với lúc khoá cửa từ bên ngoài ấy. Do khá phiền phức nên lúc mọi người ở nhà toàn để cửa không khoá thôi."

Kakeru cầm lấy chiếc chìa khoá màu vàng đục, đã chóc xi lỗ chỗ, kiểu dáng cổ lỗ sĩ, cứ như nó là chiếc chìa khoá mở ra cánh cửa ma thuật nào đó.

Kiyose đứng trước mặt cậu mở cửa số phòng 103 ra khiến làn gió ùa vào. Căn phòng rộng chừng 10 mét vuông, có sẵn tủ đựng đồ. Kakeru kéo thử cửa kéo tủ ra để kiểm tra. Cả căn phòng được bảo quản rất sạch sẽ, không có thứ ám khí máu me nào cả.

"Mai tôi sẽ chỉ cậu chỗ cho thuê gói nệm. Tối nay dùng tạm chăn của tôi đi. Tí nữa tôi mang qua cho."

"Phiền anh rồi."

"Nhà vệ sinh và bồn rửa tầng nào cũng có. Dọn dẹp nhà cửa thì luân phiên nhau, mỗi tháng đều có dán bảng phân công ở nhà bếp. Kakeru mới đến nên qua tháng tư tính nhé. Cơm nước thì sáng tối hai bữa do tôi nấu."

"Anh Haiji ạ? Một mình anh sao?"

"Chỉ là mấy món đơn giản thôi. Buổi ai nấy tự đi ăn. Trường hợp không cần nấu bữa sáng, bữa tối thì mọi người ăn đồ thừa còn từ hôm trước."

Kiyose liền thoáng nói về những quy định sinh hoạt trong Chikusei. "Về việc tắm rửa, cậu có thể ra nhà tắm Tsurunoyu gần đây hoặc mượn phòng tắm của chủ nhà. Nếu nhờ ông chủ thì cậu có thể vào tắm trong khoảng từ 8 đến 10 giờ tối."

"Vâng." Kakeru tập trung lắng nghe từng lời của Kiyose.

"Không có giờ nghiêm giới nào hết. Nếu cậu có việc gì không hiểu cứ đến hỏi tôi."

"Giờ ăn thì sao ạ?"

"Giờ học của mỗi người khác nhau nên cứ tự hâm nóng thức ăn lên mà ăn thôi. Nhưng thường thường sáng là vào 8 rưỡi, còn tối thì khoảng 7 rưỡi."

"Tôi hiểu rồi." Kakeru gật đầu, rồi cúi gầm mặt xuống. "Mong được anh giúp đỡ."

Kiyose lại cười toe toét. Trước đó Kakeru đã nghi ngờ hẳn là ở đây phải có linh hồn quỷ ám nào đó thì Kiyose mới dẫn mình về, nhưng sau khi gặp mặt một nửa thành viên nơi đây, cậu khó lòng có thể tiếp tục ôm ấp mỗi ngờ vực ấy. Mặc dù các khách trọ đều có chút kì quặc, tiêu biểu là Kiyose, nhưng bọn họ ai cũng dang tay chấp nhận Kakeru. Ngay cả nụ cười toe toét của Kiyose cũng mất đi vẻ gượng gạo, trở nên hết sức dịu dàng.

Chiếc đồng hồ treo tường trong bếp vẳng ra một tiếng boong điêm giờ.

"Đã 10 rưỡi rồi à?"

Như thế vừa chợt nhớ ra, Kiyose ghé mắt về phía hai chậ con vút ngoài thềm cửa khi này.

"Giờ này vẫn có thể dùng phòng tắm của chủ nhà. Nếu cậu không mệt, hay là nhân tiện sang nhà chính rồi chào hỏi luôn thể nhé?"

Hai người họ lại bước ra sân, băng qua khu vườn để hướng đến căn nhà trệt bằng gỗ. Bản thân khu vườn cũng chẳng có gì thú vị, với vài cây to cho bóng mát được trồng rải rác men theo hàng rào cây. Ngoài ra còn có một chiếc xe thùng con màu trắng được đậu bừa bãi bên trong. Kakeru hít bầu không khí ban đêm vào lồng ngực. Từ bóng đêm vọng ra nhịp thở của một sinh vật sống, như thể noa đã nghe thấy được tiếng bước chân của hai người. Căng mắt nhìn kĩ sẽ thấy, dưới gầm của căn nhà chính có một chú chó màu nâu đang phe phẩy đuôi, mắt hướng về phía họ.

"Quên bég mất một thành viên quan trọng." Kiyose cúi người xuống xoa đầu chú chó. "Nira là chó ông chủ nuôi đấy."

"Cái tên kì lạ nhỉ."

Kakeru cũng ngồi xuống cạnh Kiyose, nhòm vào đôi mắt đen tuyền của Nira.

"Cu cậu này được một đàn anh hồi trước sống ở Aotake nhặt về."

Kiyose vừa lấy ngón tay dựng đứng đôi tai của Nira lên vừa nói. "Nghe bảo ở Okinawa người ta hay dùng từ 'Nira' để ám chỉ thiên đường..."

"Thiên đường sao?"

Khuôn mặt của Nira quả thật vô cùng đáng yêu, chẳng có chút muộn phiền nào. "Gặp ai nó cũng mừng cả nên có hơi khờ một chút, nhưng cứng lắm."

Bị Kiyose hết chọc tai rồi đến kéo kéo cái đuôi mập mập, vậy mà Nira vẫn hướng mắt về phía hai người với vẻ vô cùng mừng rỡ. Kakeru cũng xoa đầu chú ta một cái thay cho lời chào hỏi.

Chủ nhà Tazaki Genichiro, là một ông lão trông vẫn còn khoẻ mạnh.

Lúc nghe Kiyose thuật lại cảnh ngộ của Kakeru và xin ông cho cậu nợ tiền phòng một thời gian, sắc mặt của ông trước sau vẫn không hề thay đổi. Nhưng khi nghe đến họ tên Kakeru, nét mặt ông có chút gợn sóng.

"Kurahara Kakeru... Có lẽ nào... Kurahara của trường phổ thông Josei, tỉnh Sendai?"

Khuôn mặt đầy nếp nhăn như những đợt sóng nhỏ ven bãi biển khiến cậu không thể đoán được cảm xúc của ông đang là buồn phiền hay phấn khích. Kakeru cảm thấy căng thẳng khi phải đứng trước người đàn ông có vẻ hiểu biết về quá khứ của mình. Cậu lại bắt đầu nghi ngờ động cơ của Kiyose khi dẫn mình về Chikusei. Kakeru thật sự không còn muốn dây dưa gì với cái thế giới nơi mà người ta chạy chỉ để phá kỉ lục, còn đồng đội thì cứ hết cạnh tranh rồi lại tị nạnh với nhau.

Cậu cúi gằm đầu, trưng vẻ mặt cứng nhắc ra tới tận thềm hành lang nhà chính. Có lẽ do trông thấy thái độ cậu như vậy nên chủ nhà cũng không hỏi han gì thêm.

"Ừ, cố gắng sống hoà đồng với mọi người nhé. Nhớ đừng có phá sập nhà là được." Ông chỉ nói bấy nhiêu, rồi lại quay trở về gian phòng khách vắng vắng tiếng tivi.

Kakeru thầm nghĩ, vừa vào nhà cậu đã trông thấy một cái lỗ trên sàn rồi còn gì. Trong lúc cậu đang tư lự thì Kiyose lại thì thầm.

"Im lặng thì hơn. Chỉ khi nào nhà sập, ông mới thân chinh ra xem xét thôi."

Phòng tắm nằm sâu trong nhà chính. Ngoài gian thay đồ còn có một chiếc máy giặt cỡ đại. Trên tường còn có một mảnh giấy được dính lại bằng ghim, đề: "Máy giặt dùng đến 10 giờ. Đồ lót thì phải giặt sơ qua." Chữ viết bay bướm hoa mỹ, tựa như chữ thư pháp trang trí trên các cột nhà của các lữ quán. Trong lúc Kakeru đang mải mê chú ý đến nội dung của mảnh giấy thì cánh cửa dẫn vào phòng tắm tối om bỗng mở ra.

Một người da đen bước ra gian thay đồ trong làn hơi nước, nhòm về phía bọn Kakeru. Vừa quần khăn quanh người, cậu ta vừa chào Kiyose bằng tiếng nhật:

"Chào buổi tối, anh Haiji. Cậu kia là ai vậy?"

"Người mới đến, kurahara Kakeru. Kakeru, cậu này là du học sinh tên Musa Kamara, trú ở phòng 203, sinh viên năm hai khoa Vật lý công nghệ."

"Mong được giúp đỡ, Kakeru."

Thấy Musa lịch thiệp đưa tay ra, Kakeru gượng gạo nắm lấy tay đối phương bởi trước giờ cậu không có thói quen bắt tay người khác.

Chiều cao của Musa cũng xấp xỉ Kakeru, nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ thông minh điềm tĩnh. Những khách trọ Kakeru gặp mặt từ nãy đến giờ đều thuộc tuýp người ồn ào, vậy nên cậu không khỏi có chút thờ phào nhẹ nhõm khi được làm quen với người điềm đạm lịch sự thế này. Dù thế, vẫn có chuyện khiến cậu lo ngại.

"Sao cậu lại vào phòng tắm mà không mở đèn?"

Musa nở nụ cười rạng rỡ trước câu hỏi của Kakeru.

"Bởi vì tôi muốn rèn luyện bản thân." Musa đáp. "Khi ngâm mình vào nước trong bóng tối, nỗi bất an sẽ ập đến tâm trí chúng ta. Nhưng vì tôi

đang trên đường tìm kiếm bản thân nên mới dám thử thách mình như vậy. Kakeru cũng thử làm xem sao?"

Tiếng Nhật của Musa rất chuẩn xác, câu từ lại trịnh trọng nên câu nói này thành ra lại có vẻ buồn cười.

"Tôi sẽ thử xem sao." Vừa đáp, Kakeru vừa thăm nghĩ nơi đây lại thêm một người quái lạ nữa rồi.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei

Sau khi Kiyose cùng Musa rời khỏi gian thay đồ để Kakeru lại một mình, cậu mới có thể thở phào. Kakeru cởi đồ ra, bật đèn phòng tắm rồi bắt đầu kì cọ thân mình. Đã lâu rồi cậu mới có cơ hội để tắm rửa sạch sẽ thế này, vì từ khi lên Tokyo đến giờ cậu không có tiền để vào nhà tắm công cộng. Lúc kỳ cọ xong, Kakeru chợt nhớ lại lời của Musa nên liền thử tắt đèn.

Quả đúng như lời Musa nói, ngâm mình trong bóng tối là một hành động khiến bản thân cảm thấy vô cùng bất an. Đây còn là lần đầu tiên Kakeru đặt chân vào phòng tắm này nữa. Sau khi mò mẫm một hồi, cậu cũng đảm mình được xuống bồn. Duỗi chân ra trong làn nước nóng, Kakeru có thể cảm nhận được sức nặng của nước trong bóng tối. Tiếng bì bõm phát ra mỗi khi cơ thể cậu cử động cũng giống như âm thanh của nỗi bất an vọng lại trong lòng: lớn đến mức khó tả. Kakeru nhắm mắt lại. Nỗi sợ hãi, nỗi bất an khi chuẩn bị bước vào cuộc sống mới bỗng bình yên với cậu trong làn nước nóng. Khuôn mặt tràn trề nỗi thất vọng của bố mẹ, cậu nói nghe như thể họ đã buông xuôi đầu hàng, "Tiền bạc của bố mẹ sẽ gửi lên cho, mà làm thế nào thì làm." Dãy nhà mà hằng ngày cậu đều trông thấy khi tập chạy trên cung đường bán nguyệt. Sự khinh bỉ, tiếng đóng cửa tú rầm rầm của đồng đội. Những chuyện như vậy cứ lướt qua trong đầu, Kakeru bèn ngụp hẳn xuống bồn.

Tim cậu bắt đầu đập nhanh đến mức cậu có thể biết rõ nó đang ở đâu. Mặc cho Kakeru có dùng bàn tay ướt đầm bịt tai lại thì tiếng ồn ào ấy vẫn vang vọng khắp cơ thể. Kakeru từ từ ngoi lên khỏi mặt nước, hít vào khí Oxy. Đôi mắt nhắm nghiền lúc ấy cũng mở ra. Từ ô cửa sổ âm u của phòng

tắm, cậu có thể trông ra bóng dáng mờ ảo của Chikusei nằm kế bên nhà chính. Số ô cửa sổ sáng đèn đã tăng lên so với ban nãy. Ánh sáng dịu dàng trang xuống khu vườn đang chìm trong bóng tối.

Lúc trở về căn phòng mà mình vừa được chỉ định cho thì Kakeru đã thấy chần bông của Kiyose để sẵn dưới sàn. Đâu đó trong góc phòng vang lên những tiếng kẽo kẹt. Trần phòng là nơi ồn ào nhất. Tiếng động dai dẳng mãi không ngớt, nghe như tiếng cành khô gãy giòn. Kể từ hôm nay, đây sẽ là nơi ở của mình. Kakeru trải chần ra. Đầu mũi cảm nhận được mùi chiếu. Tiếng kẽo kẹt vẫn tiếp tục, nhưng so với việc phải ngủ ngoài đường thì ở đây yên tâm hơn. Cậu nhắm mắt lại, giấc ngủ liền ập tới.

Musa Kamara tạm biệt Kiyose ngoài thềm hành lang rồi leo cầu thang lên tầng một để trở về phòng mình. Cậu mới chuyển đến đây hồi mùa xuân năm ngoái. Khi ấy, cậu cảm thấy khá bất an với căn nhà cũ kỹ được xây bằng gỗ này, ngay cả chuyện bước đi trên hành lang cũng khiến Musa phải hoảng sợ. Thế nhưng hiện tại, Musa lại rất thích căn nhà trọ Chikusei và cả những khách trọ trú ngụ bên trong nó nữa. Musa nhớ lại động tác linh hoạt như một vận động viên và ánh mắt cương nghị nhưng pha chút bối rối của Kakeru. Cậu thầm nghĩ, có lẽ Kakeru cũng sẽ mau chóng quen với nơi đây thôi.

Đối diện phòng của Musa, tức bên trái hành lang, có ba căn phòng. Cánh cửa phòng số 202 ở chính giữa chỉ được khép hờ. Musa đi sang đó rồi nhòm vào bên trong. Chủ nhân căn phòng, sinh viên năm tư khoa xã hội học, Sakaguchi Yohei đang ngồi xem tivi cùng với Sugiyama Takashi, chủ nhân phòng 205 đối diện phòng của Musa, đồng thời cũng là sinh viên năm ba khoa thương mại.

Nghe Musa cất giọng chào buổi tối, hai người trong phòng ngoái đầu lại rồi vui vẻ mời cậu vào. Musa ngồi quỳ trên chiếu, đón lấy lon bia lấm lấm những giọt nước đọng.

"Anh King vẫn đang xem chương trình đồ vui ạ?"

Musa có chút ngạc nhiên khi trông thấy người nghệ sĩ nhanh tay nhấn nút trên màn hình của cái tivi hộp. Sakaguchi phòng 202 thích xem các chương trình đồ vui đến nỗi anh thu băng lại không bỏ sót tập nào. Mọi người trong Chikusei lại sẵn tính thích trêu đùa nên mới gọi anh là "King", tức "vua đồ vui."

"Dĩ nhiên rồi."

Sugiyama mỉm cười, tay phẩy phẩy Musa như muốn giục cậu uống bia. "Phản ứng của anh ấy lúc nào cũng thú vị phết."

Sugiyama có biệt danh là "Thần đồng"

Ban đầu Musa còn cảm thấy khó hiểu, tại sao người lúc nào cũng ăn nói nhỏ nhẹ như anh lại bị gọi là "Chấn động" được?

Ở Chikusei chỉ có 3 phòng có tivi: phòng của King, cặp song sinh và của Nikochan. Phòng Nikochan lúc nào cũng dày đặc khói thuốc nên chẳng ai dám lại gần. King thì lúc nào cũng chỉ mãi miết theo dõi chương trình đồ vui. Những lúc muốn xem truyền hình, mọi người chỉ còn cách lên phòng của cặp song sinh.

King vẫn hằng hái dùng tay đập liên hồi vào hộp khăn giấy rồi gào to đáp án. Đến lúc chương trình phát quảng cáo, anh vớ tay chộp ngay lấy cái điều khiển để tua nhanh. Lúc bấy giờ Múa mới nhận ra đây là chương trình được thu sẵn. Khi phần quảng cáo được tua qua hết, chương trình đồ vui lại tiếp tục. Lần này là phần chơi không cần phải tranh bấm nút. Rốt cuộc thì King cũng san sẻ sự chú ý của mình với Musa.

"Tôi chẳng thể hiểu nổi mấy người xem đồ vui mà cứ im ru như Địa tạng."

Cũng đúng nhỉ, Musa nghĩ.

"Công nhận." Thần đồng thốt ra những lời ấy, đoạn đáp trả lại. "Nhưng tôi nghĩ những người như anh King chỉ là thiếu số thôi. Thật tình tôi cũng không hiểu lắm, chương trình ấy còn chẳng có lấy thí sinh nào, sao anh lại nhiệt tình đến vậy?"

"Anh thử tham gia với tư cách thí sinh xem sao?"

Musa cũng chen vào. ngày ngày King đều chăm chỉ dạo quanh những trang web liên quan đến đồ vui để tổng hợp các câu hỏi. Để thực hiện được điều đó, thậm chí cả việc bước chân vào địa ngục khói trắng để mượn laptop của Nikochan anh cũng dám làm. Lòng nhiệt thành đối với câu đố ấy, mọi người trong Chikusei chỉ dám ngưỡng mộ từ xa.

"Thú vui của bậc lão luyện là ngồi ở ngoài đưa ra đáp án nhanh và chính xác nhất, vượt mặt những người tự xưng là vua đồ vui kia mà."

Thấy King bắt đầu tỏ vẻ khó chịu, Musa bèn lên tiếng đổi chủ đề.

"Hai người cũng biết chuyện vừa có người mới đến Aotake phải không?"

"Lúc nào vậy?"

"Là người thế nào?"

Cả hai người đều đột ngột nhồm dậy. Đến nỗi King phải vặn nhỏ âm lượng tivi xuống. Có vẻ đối với King lẫn Thần đồng, đây là chủ đề rất thú vị. Musa bèn kể lại cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên với Kakeru trong phòng tắm.

"Tôi nghĩ cậu ta mới đến tối nay thôi. Anh Haiji bảo cậu ta chuẩn bị vào học bên khoa xã hội đấy. Anh Haiji có vẻ vui lắm."

"Linh cảm chẳng hạn." King lầm bầm.

"Tại sao vậy ạ? Cậu ta trông có vẻ hiền lành tử tế mà."

"Chuyện King đang lo lắng không phải về vấn đề tính cách của cậu người mới."

Thần đồng bèn giải thích. "Musa cũng biết mà phải không. Về việc anh Haiji nóng lòng muốn cho thuê phòng 103 thế nào ấy."

"Biết chứ. Chuyện ấy thì sao?"

"Thì đấy là mấu chốt của mọi việc chứ sao."

King bắt chéo hai chân lại, cúi trỏ đế trên gối rồi dùng tay gãi cằm với vẻ tri thức. "Chắc từ hồi mùa xuân này Musa cũng nghe mãi rồi. Haiji lúc nào cũng lẩm bẩm, 'Chỉ còn một người thôi, còn một người nữa thôi...' nghe chẳng khác nào âm hồn 'Sarayashiki Bancho'."

" 'Sarayashiki Bancho' là gì vậy ạ?"

"Chuyện đó là vầy..."

Đúng lúc thần đồng đang tính mở miệng giải thích thì lại bị King cắt ngang.

"Nhất định phải có gì đó. Haiji đang âm mưu gì đây?"

"Chuyện Aotake có mười người sao lại quan trọng với anh Haiji đến thế?"

Thần đồng lắc đầu. King lại ra điều nghiêm túc suy luận.

"Tôi ở Chikusei được bốn năm rồi, nhưng chưa từng thấy nơi này có tới mười khách trọ bao giờ cả. Bởi vì chỗ này chỉ có chín phòng thôi."

"Đúng vậy nhỉ."

"Nhưng năm nay lại khác. Từ hồi có cặp song sinh sống ở phòng 201, Haiji bắt đầu lấm bẫm như bị ma ám. Suốt ngày cứ một người nữa, một người nữa."

Musa cũng gật gù. Bình thường Kiyose chẳng mấy khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài, lúc nào cũng bàng quan trước mọi sự xáo trộn của Chikusei. Nhưng năm nay ai nhìn vào cũng có thể thấy, anh lúc nào cũng thấp thỏm tìm người cho phòng 103.

"Rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra nếu đủ mười người đây?"

"Chi biết."

King lại nảy ra thêm nghi vấn. "Có khi nào hẳn bị ma đếm đĩa nhập thật rồi cũng nên."

"Lúc nào anh cũng khăng khăng là có điều bất thường mà, chịu khó suy nghĩ thêm đi."

Thấy King chưa gì đã quay lại dán mắt vào màn hình tivi, Thần đồng liên tiếp trách móc. Nhưng King vẫn mãi mê tập trung vào những câu đố, hờ hững đáp lời cho qua. Thần đồng với Musa cùng nhau đoán già đoán non về chuyện của Kiyose một hồi rồi cũng thôi.

Sự im lặng bất giác phủ trùm lên phòng 202. Cả cái tivi cũng im phăng phắc, chờ đợi câu trả lời từ các thí sinh. King lặng lẽ lên tiếng:

"Nếu có chuyện gì không hay sắp xảy đến với chúng ta, Haiji nhất định sẽ nói ra thôi. Cậu ta ngoài việc có sở thích chùi rửa bồn cầu và ăn nói khó chịu ra thì... suy cho cùng cũng là người tốt."

Musa cũng nghĩ thế. Chắc chắn anh Haiji sẽ không làm điều gì khiến cho mọi người ở Chikusei phải khốn đốn.

Musa không hề có dự cảm xấu về chuyện này. Kiyose khi này trông có vẻ rất hạnh phúc. Vẻ mặt anh cũng gần giống với vẻ mặt của Musa hồi năm ngoái, khi cậu trông thấy tuyết rơi dày thế lần đầu tiên trong đời.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Núi Non Hakone Hiếm Trở Nhất Thiên Hạ

Kakeru luôn chạy 10 cây số vào mỗi buổi sáng và tối. Ấy là thói quen của cậu từ thời phổ thông.

Vào thời điểm diễn ra đại hội mùa hè năm lớp 11, nhờ vào thể lực tốt và chăm chỉ luyện tập, Kakeru đã lập nên kỉ lục chạy 5,000 m trong vòng 13 phút 54 giây 32. Đây không những là thành tích đáng kinh ngạc đối với một học sinh trung học mà còn đạt ngưỡng kỉ lục của các tuyển thủ quốc gia, vậy nên lúc bấy giờ có vô số trường đại học đánh tiếng mời gọi Kakeru. Chưa kể đến việc cậu vẫn trong đang giai đoạn trở giò nên ai cũng muốn cậu trở thành tuyển thủ Olympic gặt hái được nhiều thành tích trong tương lai. Bọn họ tranh giành cậu quyết liệt đến nỗi Kakeru phải rút lui khỏi câu lạc bộ điền kinh vì xung quanh mình xảy ra quá nhiều mâu thuẫn.

Đối với Kakeru, cả nhiệm vụ gánh vác trên vai tên tuổi nhà trường lẫn việc phá kỉ lục trên vũ đài thể giới đều chẳng có nghĩa lý gì. Điều khiến cậu say mê chạy bộ đến thế chỉ là cảm giác xé gió khi cơ thể lao về phía trước. Kakeru đã quá ngán ngẩm cái cảnh bị gò bó trong kì vọng của đoàn thể và suốt ngày bị quản lý như vật thí nghiệm rồi.

Ngày mà Kakeru lập kỉ lục 5,000 m cũng là ngày bụng của cậu bị đau. Trước thềm đại hội thể trạng cậu đã được theo dõi sát sao nên có muốn biện minh cũng không được, nhưng Kakeru luôn nghĩ đáng lẽ lúc ấy cậu còn có thể chạy nhanh hơn nữa. Nếu được chạy đúng sức thì kỉ lục hôm ấy đã là 13 phút 40 giây.

Ngay cả khi đã rời khỏi câu lạc bộ điền kinh, Kakeru vẫn tự giác tập luyện một mình. Cậu còn muốn chạm đến tốc độ mà trên đời chưa ai từng thấy. Cảnh vật trôi vút đi. Tiếng gió rít bên tai. Khi đạt đến ngưỡng 5,000 m trong vòng 13 phút 40 giây, không biết cảnh vật đập vào mắt mình lúc ấy sẽ ra sao, máu nóng sẽ sôi sục trong cơ thể mình thế nào? Cậu thật sự rất muốn trải nghiệm thế giới bí ẩn ấy.

Tay trái đeo đồng hồ có chức năng bấm giờ, Kakeru cứ lạng lã chạy. Dù cho bên cạnh không có huấn luyện viên chỉ dẫn, cũng chẳng còn đồng đội để cạnh tranh nhưng cậu vẫn không nề hà. Cơn gió kia sẽ chỉ lối cho cậu. Con tim cậu đang gào thét. Vẫn còn chạy được. Nhanh nữa lên nào.

Đã vài ngày trôi qua kể từ hôm Kakeru dọn đến sống ở Chikusei, mặt mũi tên tuổi của từng người ở đó cậu cũng đã nhớ được kha khá. Có lẽ do tâm trạng cậu đang rất thoải mái nên sáng nay đôi chân cứ lướt băng băng trên mặt đường.

Khu vực xung quanh Chikusei hồi xưa là khu dân cư nhà cửa san sát, nhưng giờ đã bị tuyến Keio và tuyến tàu tốc hành Oda cắt ngang. Nếu nói đến tòa nhà kiến trúc lớn thì nơi đây chỉ có mỗi trường đại học Kansei. Máy ga tàu điện trong khu thì có Chitose Karasuyama nếu đi theo tuyến Keio, còn tuyến tốc hành Oda thì có ga Soshikeya Okura hay là ga dừng trước học viện Seijo, toàn bộ đều là tuyến tốc hành giữa chừng. Nếu đi bộ thì phải tốn hơn 20 phút nên có rất nhiều người bắt xe buýt hoặc đạp xe ga ra tàu điện.

Dĩ nhiên Kakeru chẳng sử dụng phương tiện nào để ra ga. Chạy bộ nhanh hơn, lại là cách hay để rèn luyện thể chất. Kakeru thuộc lòng đường xá trong khu như vậy là do thường bị Kiyose sai vặt đi đây đó mua đồ, hay những dịp được cặp song sinh đèo bằng xe đạp để ra nhà sách Seijo.

Tuyến đường chạy của Kakeru lúc nào cũng cố định. Đa phần là những nơi ít xe qua lại, xung quanh chỉ toàn cây cối với ruộng đồng. Thi

đầu ở đại hội không có nhiều cơ may được thưởng thức phong cảnh trong lúc chạy nên khi tập luyện cậu hay lơ đãng ngắm nhìn xung quanh.

Nhìn lại đồng hồ đã quá 6 rưỡi. Về Aotake ăn sáng thôi.

Lúc chạy ngang qua công viên nhỏ, bóng dáng một người quen chợt đập vào mắt Kakeru. Cậu dừng chân lại rồi ngẩng đầu lên nhìn. Là Kiyose đang ngồi một mình trên băng ghế.

Kakeru giẫm lên lớp cát mỏng trên nền đất để bước vào công viên. Kiyose vẫn đang lặng lẽ cúi mặt xuống. Cậu đứng bên khung xà một lúc để quan sát bộ dạng của anh.

Trên người Kiyose mặc cái áo thun đã sờn cùng chiếc quần chạy bộ màu xanh thẫm. Trên ghế có sợi dây xích chó màu đỏ, cho thấy lúc này anh đang dắt Nira tản bộ. Kiyose sẵn ống quần phải lên, tay nắn nắn bắp chân từ đầu gối xuống mắt cá. Động tác hết như một y sĩ đang kiểm tra vết sẹo sau phẫu thuật.

Mặc cho Kiyose chẳng hề hay biết đến sự tồn tại của Kakeru, Nira khi này đang chơi gần chỗ bụi cây chợt quay ngoắt lại rồi lao về phía cậu. Ngay cổ của chú có treo lủng lẳng một cái bao tải chế của siêu thị dùng để đựng phân. Nira dùng cái mũi ươn ướt hít ngửi giày của Kakeru rồi mừng rỡ vẫy đuôi.

Kakeru ngồi thụp xuống, dùng hai tay nựng mặt Nira. Nira sủa liên hồi một chàng khô khốc, nghe hết như tiếng ho của người già lúc bị nghẹn bánh trong cổ họng. Chú ta không kiềm được nổi phần khích khi gặp được người quen ngoài đường đây mà.

Rốt cuộc Kiyose cũng nghe thấy tiếng sủa mà ngẩng đầu lên. Anh thả ống quần xuống, trông có vẻ hơi ngượng. Kakeru lịch sự cất tiếng chào buổi sáng với bộ dạng vui vẻ, đoạn ngồi xuống bên cạnh Kiyose.

"Anh Haiji dắt Nira đi dạo bộ ạ?"

"Ngày nào tôi cũng chạy nên tiện thể thôi. Lần đầu tiên mới thấy cậu đấy."

"Do tôi thấy chán nên đổi lộ trình một trình."

Kakeru cảm thấy bản thân mình đang tìm kiếm chuyện gì đó để thu hẹp khoảng cách với đối phương. Giống như cách người ta phát sóng siêu âm xuống biển để tìm cá vậy.

"... Anh chạy bộ để khoẻ người sao?"

Dứt lời, Kakeru thầm tắc lưỡi. Cái này không phải phát sóng âm nữa mà thành đội ngư lôi mất rồi. Có khi con cá ấy giờ đã sợ hãi náu mình dưới đáy biển sâu cũng nên. Bụng ôm đầy một bồ bí mật, vậy cái vây lấp lánh lặn thật sâu xuống đáy đại dương. Kakeru vội vàng kiểm chế bản thân lại. Cậu càng lúc càng nản cái thói chuyên trò thiếu tế nhị của mình.

Vậy mà Kiyose không hề tỏ ra giận dữ, anh chỉ nở một nụ cười bối rối với vẻ gần như là đầu hàng. Kakeru biết rõ bản thân không có kỹ năng giao tiếp nên đành im lặng chờ lời đáp trả của Kiyose. Kiyose nhẹ nhàng lấy tay chạm vào đầu gối bên phải của mình.

"Tôi chạy bộ không phải vì sức khoẻ, cũng không phải vì sở thích." Kakeru đáp thẳng thắn. "Chắc cũng giống Kakeru thôi."

Kakeru gật đầu. Nhưng nếu bị người khác hỏi lí do chạy bộ thì ắt hẳn cậu cũng sẽ bối rối lắm. Kakeru nghĩ, có lẽ một phần do cậu không thể điền "chạy bộ" vào mục "sở thích" trong hồ sơ khi đi xin việc làm thêm được.

"Hồi phổ thông tôi bị chấn thương." Kiyose thôi sờ nắn đầu gối, miệng huýt sáo gọi Nira lại. Nãy giờ chú ta đang hăng hái chạy nhảy trong công

viên, ấy vậy mà chỉ thoáng chốc đã phóng về với Kiyose. Anh cúi người xuống để móc xích vào vòng cổ Nira.

"Nhưng đến giờ đã gần như lành hẳn rồi. Khi biết rằng có thể lấy lại cảm giác và tốc độ như xưa, việc chạy bộ với tôi trở nên vui hơn nhiều."

Sau khi trống thấy vết sẹo kia, Kakeru cảm thấy mình có thể đồng cảm với anh. Kiyose cũng giống với cậu, là những người nghiêm túc theo đuổi môn chạy bộ. Có lẽ tối hôm đầu tiên gặp nhau, anh đã vội vã đạp xe đuổi theo Kakeru cũng chỉ vì quan tâm tới sức chạy của cậu mà thôi.

Nira vừa bị xích lại đã muốn lao đi ngay, lôi cả Kakeru theo cùng. Kiyose vừa ghim dây lại vừa hỏi, "Sao Kakeru lại tập chạy trở lại?" Khiến Kakeru đang dựa lưng vào ghế cũng phải bất ngờ.

"Anh giới thiệu tôi vào Chikusei vì biết tôi cũng tập điền kinh sao?"

"Tôi đuổi theo chỉ vì thấy cậu chạy quá tốt." Kiyose nói. "Tôi nghĩ nếu dẫn cậu về Aotake thì cậu sẽ có thể thoải sức mà chạy. Và lại tôi cũng rất tò mò tại sao một tên cắp vặt lại có thể chạy nhanh như thế."

"Chúng ta về thôi."

Kakeru đứng phắt dậy. Câu trả lời của Kiyose không hề khiến cậu bị tổn thương.

Không khí sinh hoạt buổi sớm vậy lấy công viên vắng bóng người. Tiếng còi xe chạy ngang qua đường. Tiếng mở cửa để lấy báo sáng ở một ngôi nhà nào đó. Nét vội vã của người đang nhanh chân đến trường hay công sở. Hít đầy một buồng phổi bầu không khí ấy vào, huyết quản như được tiếp thêm luồng sinh khí mới, máu quận chảy đến tận từng đầu ngón tay.

Kakeru cùng Kiyose bước ra khỏi công viên, lúc đi về Chikusei họ lại bắt đầu chạy. Nira cũng hưởng ứng theo, cầm đầu lao về phía trước. Tiếng móng của Nira cào xuống mặt đường nhựa vô tình trở thành tiếng đồng hồ bấm giờ cho hai người. Nhịp chân của Kakeru đặc biệt chậm hơn mọi ngày nhưng cậu không quan tâm. Bên cạnh, Kiyose đang vừa nắm dây xích Nira vừa chạy, dường như anh đã quen với chuyển động của cơ thể mình. Mỗi ngày anh đều tập chạy, chính nhờ nỗ lực bền bỉ không ngừng nghỉ ấy mà anh mới có thể có những bước chạy như hôm nay.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Bước vào tháng Tư, cuộc sống của những vị khách trọ ở Chikusei đột ngột bận bịu hẳn lên. Ai cũng phải thường xuyên lên trường để thi vấn đáp hoặc đăng kí môn học. Sau một thời gian ngủ yên, căn nhà trọ hiện tại trở nên nhộn nháo.

Tinh thần của Jota và Joji phấn chấn ngay từ sau lễ khai giảng, vì hai anh em họ lúc nào cũng hăng hái tìm kiếm nhóm học tập có những cô nàng dễ thương. Nikochan thì đã gần hết hạn ra trường, trên tay anh vừa cầm tờ hướng dẫn "Cách đạt tín chỉ dễ dàng" vừa tha thân giữa dòng sinh viên. Sau một hồi nghiên cứu kĩ lưỡng nội dung tờ hướng dẫn, Nikochan vẫn đau đầu không biết nên chọn môn học nào. Cứ đêm xuống là từ phòng của King lại phát ra mấy tiếng rên rỉ "Tìm việc, tìm việc". Yuki do đã vượt qua kì sát hạch luật sư vào năm ngoái nên không cần phải đăng kí môn học nữa, tối tối anh lại đến hộp đêm chơi rồi về ngâm mình vào bồn nước nóng. Hai kẻ siêng năng là Musa và Thần đồng thì mặc kệ mọi sự xung quanh để tập trung tìm việc làm thêm mới sau khi kết thúc việc đăng kí tín chỉ.

Kakeru cũng đã đăng kí xong cho học kì này, lại còn quen biết được kha khá người. Vì đang rảnh túi nên mỗi khi được rủ đến dự tiệc chào đón tân sinh viên, Kakeru chỉ uống mỗi rượu. Đến đây cậu chẳng bị ai soi mói, cũng chẳng bị ai cưỡng ép điều gì. Chẳng mấy chốc cậu đã hoà vào bầu không khí giảng đường tấp nập, nơi mà chẳng ai thiết đến việc can thiệp vào đời tư của nhau.

Rốt cuộc, hạn đăng kí học phần toàn trường cũng đã kết thúc, kể từ mai sẽ là ngày lên giảng đường. Lúc Kakeru bước lên thềm hành lang sau

khi hoàn thành vòng chạy buổi tối, cậu liền trông thấy một mảnh giấy treo lủng lẳng trước mặt. Nó được móc từ cái lỗ trên phòng của cặp song sinh, nội dung ghi: "Hôm nay tiệc chào mừng Kakeru. 7 giờ, tất cả tập trung tại phòng cặp song sinh."

Là tiệc dành cho mình. Kakeru cảm thấy xấu hổ. Cậu sống ở đây ngót nghét đã được hai tuần, tối nào cũng được rủ rê vào phòng của mọi người không để chèn chèn thì cũng là chơi mặt chược, nhưng cậu lấy làm lạ vì mãi vẫn chưa có vì mãi mà vẫn chưa có tiệc đón mình vào nhà. Kì thực, Kakeru cũng chẳng lấy thế làm phật lòng.

"Tôi về rồi."

Cậu cất tiếng khi bước vào hành lang. Kiyose cùng cặp song sinh đang chế biến món ăn cho bữa tiệc trong bếp. Kiyose ninh hành tây xắt hạt lựu cùng cà rốt cùng trong một cái nồi lấu to. Nồi lấu kiểu Hoa nhưng chẳng hiểu sao từ đó lại bốc ra mùi dầu ô-liu. Kakeru cảm thấy khó hiểu. Kiyose đang canh lửa với vẻ mặt vô cùng căng thẳng, đột nhiên anh lại la toáng lên, "Đổ vào ngay!". Jota liền nhanh tay mở hộp sốt cà ra trút vào nồi. Hình như hai người họ đang làm sốt mì ý.

Một tay Jota nghiêng sốt cà, tay kia cầm chảo chiên. Cậu đảo một lượng lớn cá bào và cải bẹ xanh trên chảo, khiến cho nhà bếp thơm phức mùi dầu mè.

"Tối nay chắc mọi người được ăn đồ chiên rồi."

Thấy Kakeru đang nhìn mình, Jota liền tươi cười hỏi: "Cậu có thích cải bẹ xanh không?"

Mì ý cho bữa tối. Thực đơn nhiều carbohydrate quá, Kakeru nghĩ đoạn rồi gật đầu.

Joji thì đang ngồi ở bàn ăn trộm một tô đầy ứ món gói đậu phụ với cải bó xôi. Cậu dùng sức đến nỗi trán lấm tấm mồ hôi, món trong tô cũng đã trở thành thứ chất sền sệt màu xanh nhạt. Cảm thấy bất an, Kakeru tính vào phụ một tay nhưng lại bị xua ra ngoài, "Chủ xị thì đừng nhúng tay vào.". Tiệc hoan nghênh cặp song sinh đã được tổ chức từ trước khi Kakeru dọn đến Chikusei thì phải. Bên trong món ăn của Jota và Joji chứa đựng sự uy nghiêm của các bậc đàn anh lúc trước đã từng ngụ tại Chikusei này.

Không có chuyện gì để làm, Kakeru bèn một mình ra Tsurunoyu tắm. Thân thể sạch sẽ rồi cậu mới trở về phòng riêng để chờ đến 7h tối.

Trong lúc chờ đợi, Kakeru hơi gà gật một chút, khi cậu giật mình tỉnh dậy thì vừa hay chưa đến 7 giờ 5 phút. Kakeru do dự, không biết có nên lên thẳng phòng của cặp song sinh hay không. Cậu nhẹ nhàng mở cửa ra, nhòm ngó xung quanh. Trong bếp chẳng có ai, tầng trệt đã quay về với vẻ tĩnh lặng. Tiếng cười nói và tiếng bước chân đều đã tập trung trên phòng của hai anh em kia rồi.

Kakeru chờ thêm 3 phút nữa rồi mới đi lên tầng. Cậu mở cửa phòng ra, đúng lúc Nikochan đang khoá đầu với Musa, miệng thì hét lớn đe dọa, "Giỏi thì đánh trả ngón đòn này xem!".

"A, Kakeru!"

Giọng điệu Jota hết sức đáng thương. "Thôi, Kakeru đến rồi kìa!"

Tôi đến thì sao, Kakeru có chút khó hiểu. Bỗng dưng trong phòng có tiếng pháo hoa. Joji tỏ ra bất mãn, chỉ tại sự ồn ào của anh Nikochan mà lỡ mất giây phút trọng đại. Thần đồng liền ra mặt giảng hoà, giải thoát Musa khỏi bàn tay của Nikochan.

Tất cả đều tề tựu đông đủ ở phòng của cặp song sinh. Ở giữa bàn ăn là các món do Kiyose cùng cặp song sinh chế biến, xung quang là bánh và

rượu do mọi người mang lên. King chưa gì đã sớm phá mồi. Anh quay về phía Kakeru giục cậu ngồi xuống với cái miệng tóp tép.

Không cần sự cho phép của Kakeru, một đợt pháo hoa lại nổ từ đằng cửa sổ đến nhà lớn. Bị giật mình, Nira chui từ gầm nhà ra rồi ngẩng cổ về phía ánh trăng mà tru lên.

"Rồi, có muốn cạ ly chưa?"

Nikochan tay cầm tay bia, còn Kiyose lia mắt một vòng quanh phòng.

"Hình như thiếu thiếu cái gì đó."

"Hoàng tử không có ở đây."

Cặp song sinh đồng thanh kêu lên. "Ai vậy?"

Yuki bèn trả lời câu hỏi của Kakeru. "Là Kashiwazaki Akane sống ở phòng 204. Năm hai khoa văn."

Vẫn còn người mình chưa gặp sao? Mà sao cậu ta lại có biệt danh là "Hoàng Tử" nhỉ?

"Đi gọi cậu ta thôi." Nói đoạn, Kiyose liền đứng dậy. "Kakeru cũng đi chung với tôi đi."

Kiyose rời khỏi phòng của cặp song sinh, đoạn gõ lên cửa căn phòng 204 nắm sát cầu thang.

"Tôi vào đây, Hoàng Tử."

Kiyose cứ thế mở cửa phòng, không thèm chờ lời hồi đáp, Kakeru thì cảm thấy choáng ngợp khi nhòm vào bên trong.

Phòng này cũng hẹp như phòng của Kakeru, nhưng bên trong lại chất không biết bao nhiêu chồng truyện tranh cao ngất đụng đến trần nhà. Cậu chỉ có thể nhìn thấy khoảng chiếu nhỏ xíu làm nên con đường hẹp trên sàn. Cuối con đường ấy là một cái chần bông cuộn tròn bên cửa sổ. Có vẻ như vì không có chỗ để trải nệm nên người trong đây phải cuộn tròn trong chần để ngủ. Trong phòng tuy có để đèn, nhưng chủ nhân hình như không có mặt.

Mà thôi, trước hết phải nói đến số lượng truyện tranh khổng lồ này đã. Phòng 204 nằm ngay trên phòng của Kakeru. Tiếng cọt kẹt mỗi tối là do đây sao? Kakeru khẽ chạm vào bức tường truyện tranh trong phòng.

"Đừng có đụng vào. Tôi vừa mới phân loại xong đây."

Tiếng nói phát ra từ phía trên chồng truyện bên cạnh. Kakeru giật mình, lùi lại mấy bước, ngó nghiêng xung quanh để tìm ra chủ nhân của giọng nói ấy, bất giác lưng cậu đụng phải chồng truyện tranh khiến cho vài quyển truyện rơi lộp bộp xuống đầu.

"Trời ơi!"

Một cậu thanh niên với nét mặt thanh tú lộ đầu ra từ khoảng trống giữa núi truyện tranh với trần nhà. Người này quả là rất hợp với biệt danh "Hoàng tử". Cậu ta chớp chớp hàng mi dày của mình.

"Gì vậy anh Haji? Đây là cậu người mới à?"

"Mới đến 2 tuần trước."

Kiyose nhặt mấy quyển truyện bày bừa khắp chiếu đưa cho Hoàng Tử. "Tối nay là tiệc hoan nghênh Kakeru đấy. Ngoài hành lang có tấm giấy rời mà."

"Không để ý. Đã mấy ngày trời tôi không ra khỏi Aotake rồi."

"Tôi muốn cậu phải tham gia bữa tiệc này."

Vừa lên tiếng cảm râm, Hoàng Tử vừa bước ra khỏi hành lang dưới ánh mắt cường chế của Kiyose. Kakeru đột ngột lên tiếng.

"Dưới phòng tôi có tiếng kẽo kẹt nghe ồn lắm."

"Ở đây thì chỗ nào chẳng ồn."

Hoàng Tử vừa ôm khư khư quyển truyện tranh vừa loạng choạng lại gần phòng của cặp song sinh.

"Không đâu, dưới phòng tôi chắc chắn là ồn nhất rồi."

Kakeru quả quyết. Sống dưới một căn phòng có trọng tải quá lớn như vậy thật nguy hiểm vô cùng.

"Tầng dưới có độ ẩm cao như vậy thì tôi giữ truyện như thế nào?"

Quả như Kakeru dự đoán, Hoàng tử thẳng thừng từ chối ngay rồi mở cửa, bước vào cặp nhà song sinh.

Cuối cùng thì toàn bộ khách trọ của Chikusei cũng đã tề tựu đông đủ. Ngay sau khi cạn ly, hơi men bên trong phòng bắt đầu tăng lên đáng kể, tiếng cười nói cũng vì thế mà thêm phần rộn rã.

Hoàng Tử chịu chịu trách nhiệm cho việc thu gom truyện tranh nên bị đẩy ra ngồi ở phần ở ván sàn có nguy cơ bị sập cao nhất. Kakeru thì ngồi cạnh Kiyose, lưng quay về phía cửa sổ ra sân vườn. Chỉ cần nhìn vào là sẽ hiểu ngay mối quan hệ giữa mọi người trong Chikusei. Mối quan hệ bán cộng sinh trong một căn nhà nhỏ, được tạo nên từ những thành phần có bước sóng không hoà hợp, nhưng trong số ấy lại có vài người đặc biệt thân nhau đến bất ngờ.

Cặp song sing và Hoàng Tử vừa kịch liệt tấn công mở bánh kẹo, vừa năng nổ tranh cãi về mấy cuốn truyện tranh. Musa và Thần Đồng đang lắng nghe King chia sẻ về kế hoạch tìm việc làm của mình với vẻ rất mực lo lắng.

"Tiền mua Vest còn không có nữa là."

"Kiếm việc làm thêm thì sao?"

"Đồng phục phổ thông của anh King có áo khoác đúng không? Vậy chỉ cần mặc cái đó là được rồi."

Nikochan và Yuki đang say sưa bàn tán sôi nổi về máy tính, Kakeru nghe qua chẳng hiểu gì. Hai người họ vẫn tranh cãi nảy lửa như mọi lần, nhưng sau khi hiểu ra đó là truyện hết sức bình thường thì giờ cậu cũng mặc kệ, Nikochan đôi lúc lại tới gần cửa sổ chỗ Kakeru ngồi, quay mặt ra ngoài cửa sổ để hút thuốc.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Núi Non Hakone Hiếm Trở Nhất Thiên Hạ

Kakeru và Kiyose chẳng nói gì nhiều với nhau, chỉ ngồi uống rượu và ăn thức nhắm. Dù cả hai chẳng nói gì, nhưng bầu không khí lại không hề ngột ngạt.

Điểm chung giữa hai người họ là chỉ có điền kinh, nhưng Kakeru lại muốn né tránh chủ đề này. Lánh được chủ đề chấn thương của Kiyose thì lại tới phiên cậu phải kể ra quá khứ của mình hồi còn học cấp 3. Nhắc đến điền kinh cũng đồng nghĩa với việc chạm vào vết thương của nhau, thật là đáng ghét.

Lúc cạn bia, mọi người liền mở hũ rượu được gửi từ dưới quê lên của Thần Đồng. Loại rượu chẳng ai biết tên ấy ngọt một cách kì lạ, nhưng mọi người ai cũng uống rất hăng. Có thêm đồ nhắm dưa leo muối với Miso lấy từ bếp nên càng khiến cả bọn thêm cao hứng.

Chính lúc ấy, Kiyose đột ngột lên tiếng:

"Mọi người nghe này. Tôi có chuyện quan trọng muốn nói."

Ai nấy đều nhao nhao lên hỏi chuyện gì vậy. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Kiyose. Mọi người tự động ngồi thành vòng tròn xung quang hũ rượu. Kakeru ngồi bên cạnh Kiyose cũng nhòm vào mặt anh, tự hỏi anh đang muốn nói điều gì.

"Khoảng một năm bắt đầu từ bây giờ, tôi muốn nhờ đến sự hợp tác của mọi người."

"Cậu cũng tính tham dự kì thi sát hạch luật sư à?" Nikochan điềm nhiên hỏi

"Nếu vậy thì để tôi tư vấn cho." Yuki chen vào.

Mọi người ai cũng đoán già đoán non, rằng anh đang muốn tìm việc sao, hay là không muốn nấu ăn cho chúng tôi nữa,... Nhưng Kiyose chỉ lắc đầu.

"Tôi muốn mọi người hướng đến đỉnh cao."

"... Đỉnh nào?"

Yuki nhào người về phía trước với vẻ quan tâm. Cặp sinh đôi sợ hãi bầu vịu vào nhau. King thì lăm bằm, "Đã nghi là Haji có âm mưu gì rồi mà.". Thần đồng và Musa cũng bốn mắt nhìn nhau.

"Tôi muốn tập hợp sức lực của cả mười người để hướng đến đỉnh cao của thể thao."

Kiyose đồng dục tuyên bố, "Nếu làm tốt, nhất định con gái sẽ theo đuổi mấy cậu, lại còn có lợi thế khi phỏng vấn, xin việc."

"Anh nói thật hả?"

Cặp song sinh nhanh nhẩu đáp. Vòng tròn người thu hẹp lại, dồn về phía Kiyose.

"Dĩ nhiên là thật rồi. Đàn ông con trai giỏi thể thao rất được phái nữ ưa chuộng, lại được nhiều công ty lớn săn đón. Điều đó chẳng phải hiển nhiên quá sao?"

Dứt lời, cặp song sinh liền bàn tán ngay:

"Nếu được nhiều em theo đuổi thì em cũng muốn tham gia. Anh Jota thì sao?"

"Em cũng vậy. Nhưng cụ thể là hướng đến đỉnh cao của môn thể thao nào mới được chứ? Nếu là bóng chày thì chỉ cần chín người thôi."

"Bóng đá thì mười một người."

"Không phải là Kabaddi sao?" Niko chan xen vào.

(Kabaddi là môn thể thao xuất phát từ Ấn Độ với hai đội chơi, mỗi đội 7 người. Người chơi sẽ vờ lao sang phần sân đối phương vừa hô "Kabaddi! Kabaddi! Kabaddi!" Và cố gắng chạm vào càng nhiều người càng tốt trong khi giữ cho bản thân không bị bắt.)

"Sai rồi." Kiyose nói.

"Anh thật sự nghĩ ở Nhật Bản này, Kabaddi nổi tiếng là môn thể thao giúp chúng ta kiếm việc dễ dàng sao?"

"Vả lại, Kabaddi chỉ cần bảy người thôi."

King, người biết đủ mọi thứ trên đời, lên tiếng. Nikochan và Hoàng Tử liền giơ tay lên: "VẬY cho tôi kiếu."

Thay vì quay qua trách móc Nikochan, Yuki cũng giơ tay đồng tình với anh.

"Mọi người cứ cố gắng nhé."

Musa nhìn một lượt khắp phòng, đoạn tươi cười thông báo:

"Vừa đúng bảy người nhỉ."

"Đã bảo không phải Kabaddi rồi mà, Musa."

Kiyose tăng hăng. "Nhắc đến thì, Yuki không có quyền từ chối tham gia. Bởi vì năm nào cậu cũng không chịu về quê khiến cho Tết nào tôi cũng gặp phiền toái, tôi còn phải tự tay nấu Osechi và Zoni cho cậu ăn mà."

(Osechi và Zoni là hai món ăn truyền thống trong dịp lễ Tết của người Nhật, đặc biệt Osechi là một món khá cầu kì và đắt tiền, còn Zoni là món súp rau có bánh nếp dẻo bên trong.)

"Đang đe dọa tôi đấy à, Haji?"

Mặc dù Yuki đã cố lên tiếng chống đối, nhưng giọng điệu anh lại có phần yếu ớt. Kiyose cười khẩy.

"Mọi người nghĩ vì có gì mà ngày nào tôi cũng phải chăm lo cơm nước rồi ra sức săn sóc cho thể trạng của từng người một ở đây?"

Rốt cuộc Kiyose đang muốn nói gì nhỉ? Những vị khách trọ trước giờ nhận được không ít lợi lộc từ việc nội trợ của Kiyose giờ đây chỉ biết câm nín nhìn vào mối nguy cơ đang cận kề. Giờ thì béo tốt rồi, làm thịt tụi bây thôi nào. Thật chẳng khác hai anh em đi lạc bị lôi ra trước mũi dao bén ngọt của mụ phù thủy.

Một Kiyose từng tập điền kinh, lại vô cùng quan tâm đến việc chạy bộ của Kakeru. Một Kiyose cường ép Hoàng Tử tham gia bữa tiệc chỉ để được đủ mặt vào tối nay. Hơn nữa đó lại là môn thể thao cần đến mười người.

Kakeru tự nhủ thầm: "Có lẽ nào..."

"Mọi người vẫn chưa hiểu mục tiêu của tôi là gì sao?"

Kiyose lên tiếng trêu chọc mấy người khách trọ với giọng điệu gần như phẫn khích. Dưới ánh nhìn chòng chọc của Kiyose, mọi người ai nấy cũng đều cúi xuống nhà lắc đầu, vẻ dè dặt như mấy con muỗi đầu tiên xuất hiện trong mùa.

"Là môn thể thao ai cũng từng theo dõi một lần trong đời qua truyền hình lúc đang ăn Zoni."

"Cái đó... Không lẽ là..."

Thần đồng nín thở, kiyose người vẫn tựa vào khung cửa sổ, bình thản tuyên bố:

"Đúng vậy, chính là chạy tiếp sức. Mục tiêu của tôi là cuộc đua tiếp xúc Hakone."

Trong phòng cặp sinh đôi, tiếng la hét cuồn lên như xoáy nước.

Không thể nào! Cậu quần trí rồi sao? Chưa đến tết mà đã muốn mặc quần đùi đeo băng leo núi à? Mà tiếp sức Hakone là cái gì? Từ "tiếp sức" tức là "tiếp thêm sức lực cho nhau" đó... Ở đây làm gì có mống nào ở câu lạc bộ điền kinh! Vân vân...

Trong số đó, chỉ có mỗi Kakeru là không hó hé lấy một lời.

Đối với những người đã tập điền kinh mà nói, "Kì đại hội đua tiếp sức Hakone" là một cuộc thi có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Nhưng hơn ai hết Kakeru thấu hiểu nỗi đau vất vả đằng sau cuộc thi này. Toàn bộ khách trọ ở Chikusei đều là dân nghiệp dư thế nên điều Kiyose vừa nói chẳng khác nào mơ mộng hão huyền.

Kiyose im lặng bỏ ra khỏi phòng rồi giậm chân bước xuống cầu thang. "Giận rồi sao?" Joji thì thầm với vẻ lo lắng.

Yuki bực tức dốc cạn ly rượu. "Tôi thì đang tức sôi máu lên đây. Cái gã Haji ấy toàn nói ba chuyện vớ vẩn."

Chuyện sẽ trở nên như thế nào nhỉ, đúng lúc Kakeru đang tự hỏi thì cửa phòng lại mở ra cái rầm, kiyose trở vào trong. Trên tay anh là tấm biển

lớn treo trước cửa Chikusei. Mọi người tự động rụt cổ lại như rùa trong mai vì sợ rằng anh sẽ lấy nó quật vào ai đó. Kiyose đứng giữa vòng người, đoạn lấy ống tay áo chùi vào tấm biển đen nhém ấy.

"Nhìn vào đây đi."

Kiyose giơ tấm biển đã được lau sạch lên như đang cầm hộp con dấu, rào một vòng để tất cả mọi người ai cũng có thể nhìn cho thật rõ.

"Cái... cái gì chứ!"

Mọi người cùng nhau kêu lên với giọng thảng thốt. Kakeru cũng nhóm dậy để đọc lấy dòng chữ đề trên tấm biển. Trên tấm biển được làm từ gỗ thô ấy ngoài dòng chữ "Chikusei" màu đen, phía trên còn thêm hai dòng chữ nhỏ:

Đại Học Kansei

Nhà luyện tập câu lạc bộ thể thao môn

điền kinh

Trước giờ do tấm biển quá bẩn nên người ta không thể đọc được.

"Tôi không biết có chuyện này đây." Người có thâm niên ở trọ lâu nhất, tức Nikochan, lên tiếng. Ma mới Joji và Jota xanh mặt như nhau. Đến đây thì ai cũng hiểu Kiyose không hề đùa giỡn về việc muốn nghiêm túc đứng ra tranh đấu tại Hakone.

"Trường mình thật sự có câu lạc bộ điền kinh sao?"

Thần đồng hỏi lại Kiyose với vẻ khốn khổ của một ông lão nông bần cùng đang van xin quan lớn xá thuế cho.

"Mặc dù chỉ là câu lạc bộ nhỏ, nhưng đúng là có tồn tại. Hồi tôi học năm nhất còn nghe đâu bên ấy vào được đại hội đấy."

Chắc là tham gia với tư cách cá nhân thôi. Hoàng Tử, vốn là người chẳng biết gì về thế giới điền kinh, lăm bằm trong miệng. Kiyose tuyên bố đồng dạc, tay vẫn giơ cao tấm biển. "Bởi thế nên tất cả mọi người ở đây ai cũng là thành viên của câu lạc bộ điền kinh."

"Gì chứ!" Tiếng nháo nhào lần này khác hẳn với khi mọi người lên giọng phản đối cuộc đua tiếp sức Hakone. Yuki đứng dậy, tiến sát đến chỗ Kiyose.

"Từ khi nào mà thành ra như vậy?!"

"Từ khi dọn vào đây sống."

Kiyose bình thản đáp. "Mấy người không cảm thấy lạ sao? Tiền thuê phòng chỉ vốn vẹn chỉ có ba mươi ngàn lại còn vào cơm, dĩ nhiên là phải có lí do chứ."

Mặc kệ tiếng kêu la nổi lên khắp phía, Kakeru phóng ánh nhìn vào Kiyose.

"Nói tóm lại, thời điểm chúng tôi dọn vào Aotake cũng là lúc gửi đơn gia nhập vào câu lạc bộ điền kinh phải không?"

"Chính xác."

"Và dĩ nhiên, điều ấy đồng nghĩa với việc trở thành thành viên chính thức của liên đoàn thể thao điền kinh sinh viên Kanto phải không?"

"Đúng vậy."

Kakeru thở dài. "Cái trò tiền trăm hậu tấu ấy chẳng phải bản thủ quá sao? Câu lạc bộ điền kinh có tổng cộng bao nhiêu người?"

"Chạy cự li ngắn chắc khoảng hơn mười người. Mặc dù hơi yếu và thiếu trình độ. Còn cự li dài thì mười người các cậu đây."

"Bởi mới nói, từ khi nào tụi tôi trở thành tuyển thủ điền kinh vậy chứ!"

King định đoạt tấm biển khỏi tay Kiyose. Musa liền hoảng hốt ngăn anh lại.

"Tôi vẫn không hiểu. Hay là chúng ta ngồi xuống nói với nhau cho ra lẽ đi."

"Đúng đó. Bình tĩnh lại đi. Ngồi xuống nào." Kiyose thản nhiên bảo. Nhưng ai cũng nghĩ mọi sự rối loạn đều do anh mà ra cả. Mặc dù ở nhà trọ Chikusei này, lời nói của Kiyose được xem như có quyền lực tuyệt đối. Mọi người cố gắng nén cơn tức giận xuống rồi ngồi thành vòng tròn. Không ai mở miệng cả, vì dù có lên tiếng cũng chẳng biết nên nói gì.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

Yuki dùng cùi trỏ thúc nhẹ vào hông Kakeru. Ánh mắt ra hiệu cho cậu làm gì đó đi. Kakeru bối rối nhìn một lượt khắp phòng. Cặp song sinh đang nhìn cậu với vẻ cầu cứu. Ở Chikusei này ai cũng biết mỗi ngày cậu đều ra ngoài chạy bộ. Người không biết chắc chỉ có Hoàng Tử do suốt ngày rúc trong phòng đọc truyện tranh.

Nhìn từ quan điểm của một người đã quen sống trong xã hội phân chia thứ bậc như Kakeru mà nói, cậu rất ngại việc phải đứng lên trang cãi với bậc đàn anh đã sống trong nhà từ lâu. Nhưng người có khả năng đưa ra lời phản bác cái đề xuất đột ngột của Kiyose một cách thuyết phục nhất dựa trên hiểu biết tường tận của mình về thế giới điền kinh ngoại trừ Kakeru ra không còn ai cả. Bây giờ chỉ còn mình cậu mới có thể đứng lên làm đại diện để chất vấn Kiyose.

Kakeru chỉnh lời Kiyose:

"Tôi chỉ muốn hỏi cho chắc thôi, nhưng ai sẽ làm huấn luyện viên cho chúng ta? Và vị huấn luyện viên ấy sẽ nghĩ thế nào về những thành viên gia nhập cậu lạc bộ mà không thông qua sự đồng ý của mình?"

"Cậu không cần lo chuyện đó. Huấn luyện viên chính là bác chủ nhà, Tazaki Genichiro."

"Vớ vẩn!"

Lại một lần nữa, đây đó trong đám người vang lên tiếng hét.

"Ông lão lồm khộm ấy mà làm huấn luyện viên thì thi thố gì nữa."

Hơi thở của Joji nồng nặc mùi rượu. Cậu vừa nấc lên mấy cái rõ to vừa lên tiếng phản bác.

"Xin lỗi chứ, chủ nhà đã từng được mọi người xưng tụng là bảo vật của giới điền kinh Nhật Bản đấy." Kiyose buông lời quở trách.

"Anh Kiyose đã bảo muốn cả bọn nhắm đến Hakone, nhưng tôi cũng xin thẳng thắn nói rằng đây là điều bất khả thi."

Trước câu nói dứt khoát ấy của Kakeru, ngoại trừ Kakeru ra thì ai cũng tỏ vẻ thờ phào nhẹ nhõm.

"Nếu không thử thì sao mà biết được."

"Biết chứ. Anh có hiểu được sự vất vả và khổ luyện nhiều năm trời của các trường nổi tiếng về điền kinh chỉ để tham dự Hakone không? Vậy mà chỉ có một số ít mới lấy được tư cách đến Hakone đó."

"Không phải khoác lác hay gì, nhưng thật lòng mà nói trước giờ tôi ít khi chạy bộ lắm."

Hiếm hoi lắm mới thấy Hoàng Tử ngẩng đầu lên khỏi cuốn truyện.

"Nếu muốn tham dự cuộc đua tiếp sức Hakone, tôi nghĩ bản thân cần phải có thời gian lâu hơn cả trùng để tiến hoá thành người cơ."

"Nhưng chắc chắn cả Hoàng Tử cũng chạy nhanh hơn cả trùng để giày mà." Lời an ủi của King dở tệ.

"Trùng để giày mãi mãi cũng chỉ là trùng để giày thôi. Dù có tiến hoá cũng không thể thành người được." Yuki lạnh lùng ngắt.

Bỏ ngoài tai những lời xung quanh, Kiyose nhìn thẳng vào Kakeru.

"Tôi thật không ngờ cậu lại là kiểu người chưa thử sức đã muốn bỏ cuộc. Việc rèn luyện dĩ nhiên là quan trọng, nhưng khổ luyện mù quáng hết ngày này qua ngày khác thì hay ho gì."

Kakeru cũng vênh mặt nghênh chiến với Kiyose.

"Anh Haiji có tập chạy nên cũng hiểu mà đúng không? Máy người này ai cũng là tay mơ. Lôi kéo họ vào chuyện viễn vông như vậy chỉ khiến cả bọn phải chịu khổ."

Kiyose kịch liệt lên tiếng, khuôn mặt thoáng bộc lộ cảm xúc. "Nếu không thử phấn đấu tranh thì giấc mơ mãi mãi chỉ là giấc mơ thôi. Hơn nữa, những người ở đây đều có đầy đủ tư chất. Anh Nikochan đã từng tập qua môn điền kinh. Thời phổ thông, cặp sinh đôi với King chơi cho câu lạc bộ bóng đá. Còn Yuki thì tham gia câu lạc bộ kiếm đạo. Thần đồng ngày nào cũng vượt hơn mười câu số đường đèo để đến trường rồi về nhà, và chắc chắn Musa cũng tiềm ẩn năng lực nào đó."

"Đâu phải cứ là người da đen thì sẽ chạy nhanh đâu. Cái đó gọi là thành kiến. Có nhiều người da đen không biết nhảy và ghét nghe nhạc hiphop, bản thân tôi chạy cũng chẳng nhanh hơn mọi người là bao đâu." Musa nói với vẻ bất lực.

"Việc tôi từng tập điền kinh đã là chuyện của bảy năm trước rồi." Nikochan châm điếu thuốc mới, trên môi nở nụ cười khổ sở.

"Dù ban này không được anh Haiji nhắc tới nhưng tôi dờ thể thao thật." Hoàng Tử cũng rụt rè lên tiếng, tay lật lật cuốn truyện với vẻ chán chường. Kiyose vẫn nhìn chòng chọc vào Kakeru rồi tuyên bố một cách nóng giận:

"Cộng thêm Kakeru vừa đến Aotake là đủ mười người. Hakone không phải là ngọn núi ảo vọng. Đây cũng không phải là chuyện hảo huyền. Chỉ

cần chúng ta xắn tay áo lên đứng dậy và làm thì nhất định nó sẽ trở thành hiện thực!"

Đây đó nổi lên tiếng vỗ tay lộp bộp hừng hờ, nhưng rồi cũng bị dập tắt bởi một lời dứt khoát "Đừng có mĩa tôi" của Kiyose, trông thấy Kakeru như tính lên tiếng phản biện, Kiyose liền chặn lại bằng cách bắt đầu liệt kê ra từng điều kiện tham dự cuộc đua tiếp sức Hakone:

"Thành viên liên đoàn thể thao điền kinh sinh viên Kanto của trường dự thi phải là những người có số lần đăng kí tham dự đại hội không quá bốn lần. Tính cả lần tham dự vòng sơ tuyển. Mọi người ở Aotake đều là thành viên của câu lạc bộ điền kinh đại học Kansei đồng nghĩa với việc được tự động kết nạp vào liên đoàn. Tính luôn cả vòng sơ tuyển, ở đây không hề có ai từng tham gia vào cuộc đua tiếp sức Hakone. Đấy, chẳng phải đã thoả mãn tất cả điều kiện rồi sao?"

"Vấn đề ở đây là vòng sơ tuyển đấy."

Cuối cùng Kakeru cũng chen lời vào được. "Đâu thể nào cứ bùm một phát là được xuất hiện ở Hakone đâu."

"Thế ư? Vậy mà tôi không biết đấy." Thần đồng lẩm bẩm.

Kakeru gật đầu, "Bởi vì hầu hết mọi người chỉ theo dõi cuộc đua chính thức vào dịp tết mà."

"Sẽ có 20 trường được tham dự vào cuộc đua tiếp sức Hakone, trong đó có tới 10 trường là hạt giống. Mười trường còn lại sẽ phải đấu tranh giành quyền tham dự bằng cách vượt qua 20 trường đại học khác trong vòng sơ tuyển thường niên diễn ra vào tháng mười."

"Ở Hakone có mười người chạy qua mười chặng, mỗi chặng 20km. Nhưng tiêu chuẩn gần đây cũng được thay đổi rồi. Muốn tham dự vòng sơ

khảo ta phải vượt qua thành tích chạy 5,000 m trong vòng 17 phút, hoặc 10,000 m trong vòng 35 phút."

Cả phòng im phăng phắc, hẳn do mọi người đang bắt đầu cảm thấy hoảng khi nghe thấy hạn mức bấm giờ cụ thể. Lần này đến lượt Kakeru.

"Phân nửa các trường tham dự Hakone đều có tuyển thủ chạy được trung bình 5,000 m trong vòng 14 phút. Đó là kết quả của việc tập hợp những chân chạy ưu tú nhất từ khắp cả nước. Hakone chả phải giấc mộng đẹp để mọi người mơ tới đâu. Cái câu lạc bộ vô danh tiểu tốt của một trường đại học mà ngay cả học bổng thể thao còn không có thì đừng hòng."

Hoàng Tử rụt rè giơ tay lên. "Thật ra thì... Tôi không hiểu cho lắm sự vĩ đại của cái kỉ lục ấy, nên..."

"Cậu chưa từng học qua môn chạy bền trong giờ thể dục sao?"

Bị Jota hỏi bằng giọng điệu lè nhè ấy, Hoàng Tử cũng chỉ biết lắc đầu, "Chưa bao giờ."

"Trường phổ thông của tôi là trường chuyên, nên mấy môn thể thao như chạy bền cũng chỉ chạy có 3 km thôi."

"Nếu muốn chạy 5,000 m trong 17 phút thì phải chạy nhanh đến mức mỗi cây số chưa tới 3 phút rưỡi."

Yuki điềm tĩnh nhấm.

"3 phút rưỡi! Hồi đấy tôi chạy 3 cây số cỡ 10 phút."

"Cái tốc độ ấy... Rùa bò một cách tuyệt vọng." Nikochan vừa phì phèo khói thuốc vừa mắng.

"5,000 m 17 phút là điều kiện tối thiểu để tham dự vòng sơ tuyển. Nếu không có ai chạy được quãng đường ấy trong vòng 14 phút thì khó lòng mà

tới được Hakone."

Kiyose nhận xét, thái độ anh ngày một trở nên lạnh lùng.

"Rõ ràng đối với chúng ta thì đó là chuyện bất khả thi."

Joji hân hoan tiếp lời, ngụ ý gạt bỏ ý kiến của Kiyose. Nhưng Kiyose vẫn chưa bỏ cuộc.

"Điểm cốt yếu khi chạy cự li dài là sức bền và sự tập trung. Nếu chịu khó rèn luyện dần dà chắc chắn sẽ được. Chỉ cần điều chỉnh mục tiêu, đồng lòng hướng về Hakone, nhất định chúng ta sẽ biến điều không thể thành có thể."

"Anh dựa vào đâu mà tự tin thế?" Kakeru ra điều chán ngán.

"Chẳng phải khi này tôi đã chỉ rõ rồi sao? Mọi người ở Aotake ai cũng có tố chất cả."

Kiyose đồng dục tuyên bố. Thậm chí những người đã ngụ ở Chikusei nhiều năm liền cũng chưa bao giờ chứng kiến cảnh Kiyose sôi sục nhiệt huyết như thế này.

"Nếu đưa ra con số cụ thể thì Kakeru nhất định có thể chạy 5,000 m trong vòng 13 phút. Trong số các tuyển thủ tham dự Hakone cũng chỉ có một số ít là nắm giữ kỉ lục này thôi. Và lại ngay trước khi gặp chấn thương, tôi đã từng lập kỉ lục 14 phút 10 giây. Đạo gần đây do chấn thương bắt đầu hồi phục nên tôi rất muốn tạo dựng kỉ lục mới, dù cho đôi chân có đứt lìa khi hoàn thành chặng đua Hakone đi chẳng nữa."

"Làm ơn đừng, không cần đến mức chân phải đứt lìa ra đâu."

Yuki lăm bằm, hình như anh không ưa cái nhiệt huyết này của Kiyose lắm. "Nhân tiện, tôi muốn cậu đừng lôi tôi vào chuyện này."

Kiyose lờ phất đi lời nói của Kiyose.

"Vả lại, thì hét lắm thì Musa cũng chạy được trong vòng 14 phút mà. Tuyển thủ nước ngoài tham dự Hakone ai cũng có thể chạy trong vòng 13 phút cả."

"Bởi vì bọn họ được học bổng nhờ vào năng khiếu điền kinh."

Musa vừa đưa con mắt cầu cứu thần đồng vừa ra sức minh biện. "Tôi không được như thế đâu. Tôi là sinh viên ngành khoa học công nghệ được nhà nước cử đi du học. Vả lại, hồi còn ở quê nhà tôi toàn được xe hơi chở đến trường thôi."

"Giàu như cậu sao phải đến Aotake sống?" Joji hỏi như đang bị thẩm vấn.

"Để có cơ hội trải nghiệm văn hoá Nhật Bản. Chuyện thành ra như thế này..."

Mặc cho Musa ủ rũ, Kiyose vẫn làm ngơ mà kết luận.

"Nói tóm lại, chỉ cần mấy cậu san sẻ một chút hăng hái khi chơi mạt chược và lúc đi nhậu khuya vào việc tập luyện thì chắc chắn sẽ có thành quả thôi. Nói gì thì nói, xét về thể lực thì ai ở đây cũng có thừa."

Một vài người bị lay chuyển bởi nhiệt huyết bừng bừng của Kiyose. Kakeru quan sát bầu không khí xung quanh rồi thô bạo dốc rượu vào ly.

Chẳng lẽ chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Một tập thể toàn tay mơ lại muốn tiến đến Hakone. Vả lại từ đây cho đến vòng sơ khảo tháng mười chỉ còn vỏn vẹn 6 tháng. Dân điền kinh chuyên nghiệp mà nghe được thế nào cũng chế nhạo và chê cười. Rốt cuộc, Kiyose nghĩ việc chạy bộ là cái quái gì vậy? Cả việc dụ dỗ về Chikusei cũng là để phục vụ cho ý đồ này

sao? Chẳng lẽ anh Haiji cũng giống với đám người phổ thông, suốt ngày chỉ biết nịnh nọt mình vì đôi chân?

Thế nhưng Kakeru lại không thể vì bức tức mà rời khỏi căn phòng này được. Cậu ước gì mình có thể trở về phòng ngay bây giờ và không cần phải dính líu gì tới những chuyện nhảm nhí này nữa. Đầu thì nghĩ thế, nhưng thân thể cậu lại không hề nhúc nhích. Đầu đó trong tim cậu vang lên tiếng thì thầm, này, mày còn tính chạy một mình ở cái chốn xa lánh điền kinh này đến khi nào? Cùng cả bọn tiến tới Hakone chẳng phải sẽ thú vị hơn sao? Thử cũng đâu hại gì.

Tiếng thì thầm ấy giờ đây đã bùng lên thành ngọn lửa lòng. Đúng như Kiyose đã chỉ ra. Kakeru lúc chạy trông rất tự do và vui vẻ, vì thế anh mới cất tiếng gọi cậu. Trước giờ chưa hề có ai nói những lời như vậy với Kakeru.

Niềm vui khi cất bước chạy không quan trọng. Chỉ cần đề ra mục tiêu đạt được tốc độ nhanh nhất, còn lại những việc vui chơi hò hẹn hay quan hệ bạn bè nên gác lại đằng sau. Cậu đã nghe đến mòn tai những lời lẽ ấy, từ huấn luyện viên, chuyên viên thể chất cho đến các bậc đàn anh. Kakeru chỉ chạy như một cái máy. Giá trị của cậu chỉ là những con số hiển thị trên đồng hồ bấm giờ. Những tháng ngày như vậy làm cậu chán ngấy.

Cả phòng rơi vào cảnh trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó. Cậu vốn không chịu nổi bầu không khí thế này nên chỉ dám ngồi yên như tượng mà đưa đầu quan sát xung quanh. Cuối cùng, Thần Đồng cũng chịu ngẩng mặt lên.

"Tôi nghĩ thử cũng tốt."

Bao nhiêu con mắt kính ngạc đổ dồn về phía cậu. Chẳng ai nghĩ một người hiền lành và đáng tin cậy như Thần Đồng lại là người đưa ra quyết định đầu tiên.

"Hồi ở quê ngày nào tôi cũng phải lội đến mấy cây số đường đèo nên tôi khá tự tin vào khả năng chạy bền của mình. Hơn nữa, nếu có thể tham dự cuộc đua tiếp sức Hakone thì sẽ được xuất hiện trên truyền hình phải không? Bố mẹ tôi ở nhà hẳn sẽ vui lắm."

"Nếu Thần Đồng tham gia thì tôi đồng ý." Musa lên tiếng. "Nhưng thành thật mà nói tôi chạy cũng không nhanh lắm đâu. Như vậy có được không?"

"Điều đó còn tùy vào việc rèn luyện từ giờ trở đi."

Kiyose cất giọng dịu dàng, nhưng trong lời nói ngấm ngấm có ý nhấn mạnh.

Ê ê, Nikochan nhăn nhoa kêu lên, còn Yuki chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng ai biết được anh đang có vẻ mặt như thế nào. Hoàng Tử thì rón rén nhích dần về phía cửa. Tuy vậy, lời tuyên bố của Thần Đồng và Musa khiến vài người trở nên phấn khích.

"Anh Haiji, mình sẽ nổi tiếng với đám con gái thật hả?"

"Thật hả anh?"

"Có chắc là sẽ không lo khi tìm việc không?"

Trước điệu bộ tra hỏi háo hức của cặp sinh đôi và King, Kiyose luôn mạnh miệng đáp "Dĩ nhiên rồi."

Lừa đảo! Kakeru chỉ muốn hét lên. Nhưng cậu hiểu rằng giờ đây có nói gì cũng vô ích. Cặp song sinh và King đang muốn đào thoát khỏi cái thực tại khắc nghiệt này nên họ mới có thể ngây thơ đón lấy món mồi ngon treo lủng lẳng trước mặt mang tên "Đại hội tiếp sức Hakone" như vậy. Bọn họ trông hết như những con ngựa đang không ngừng đón lấy viên kẹo đường ngọt ngào đang được nhử trước mặt.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ

King hào hứng thổi bùng bầu không khí. "Được lắm! Chúng ta hãy cùng nhau hiệp lực biến khát vọng của Haiji thành hiện thực nào!" Kiyose tỏ vẻ hài lòng, đoạn anh nhìn xuống đám Nikochan, Yuki, Hoàng Tử và Kakeru từ nãy đến giờ vẫn chưa chịu tán đồng tham gia.

"Nếu xét theo số đông thì việc thi đấu tại Hakone đã được quyết định. Mà vậy thì chắc vẫn có người không phục nhỉ?"

Anh ta sắp sửa nói gì nữa đây, Kakeru nín thở, chuẩn bị cho cuộc công kích của Kiyose.

Kiyose vẫn điềm nhiên buông lời đe dọa. "Đây là bắt buộc. Máy người các cậu không có quyền từ chối."

"Ồ ngang ngược!"

"Cậu tưởng ở cái nhà nước pháp quyền này điều đó được cho phép sao?"

Trước sự chống đối kịch liệt của Nikochan và Yuki, Kiyose chỉ phì cười.

"Anh Nikochan à, ai là người đã đánh thức anh dậy đúng giờ đi thi với sự dịu dàng và nghiêm khắc của một người mẹ những lúc anh mếu máo khóc rằng lần này nhất định phải đậu? Mỗi năm ai là người đã giúp anh dán lại giấy dán tường ố màu thuốc lá? Ai là người đã ân thầm sửa lại những lỗ hổng dưới sàn do anh gây ra mà không mách với chủ nhà một lời?"

Nikochan nín bật, bộ dạng ân hận hết như gã tử tù ngay trước khi bị toà tuyên án. Đoạn, Kiyose tiếp tục chĩa mũi dùi vào Yuki.

"Có lẽ Yuki vẫn chưa quên được đâu nhỉ, hương vị món Osechi mà tôi làm ấy? Chẳng lẽ cậu cũng đành lòng quên đi những bữa trưa tôi làm cho cậu suốt một năm trời ròng rã khi cậu không đi làm thêm, không xu dính túi do phải tập trung vào kì sát hạch luật sư hay sao?"

Yuki chỉ biết cúi gằm mặt xuống, nom anh hết như một con búp bê bị hỏng. Tiếp theo, Kiyose dùng lưỡi dao bén ngọt đâm vào lưng Hoàng Tử, người đang lén lút lên ra khỏi phòng.

"Hoàng Tử. Nhờ kho truyện của cậu nên Chikusei sắp sập đến nơi rồi đấy. Vứt hết đồng ấy đi hay là tham dự Hakone nào?"

Hoàng Tử ngồi thụp xuống, gắng gượng ra vẻ anh hùng sẵn sàng ứng chiến. "Bên nào cũng không thích! Bên nào cũng như ép tôi đi chết thôi!"

Tiếng quát tháo của Hoàng Tử vang lên khắp phòng. Kiyose hừm một tiếng, khoan tay lại, đoạn nhìn về phía Kakeru. Kakeru hờ hững giơ cả hai tay lên.

"Tôi hiểu rồi. Cậu nghĩ ai là người đã giới thiệu cậu vào Chikusei chứ hả? Nếu cậu không thích thì cứ việc dọn ra đi. Anh đang tính nói thế chứ gì?"

"Tôi sẽ không bao giờ nói những lời như vậy với những người đang nghèo mạt rệp như Kakeru đâu."

Kiyose buông hai tay ra. "Thôi được rồi. Kakeru và Hoàng Tử cứ từ từ suy nghĩ. Khi nào thay đổi ý kiến thì cứ nói cho tôi biết."

Hoàng Tử ngừng rên rỉ, đoạn lết lại gần Kiyose.

"Nếu vẫn không đổi ý thì sao?"

"Chẳng lẽ hẳn còn chuyện gì động trời hơn để nói ra sao?"

Yuki nói với giọng mỉa mai. Kiyose chỉ điềm đạm mỉm cười.

"Ấy không. Tôi sẽ khiến nhần đến khi hai người chịu đầu hàng thì thôi."

Bờ vai của Kakeru và Hoàng Tử liền chùng xuống.

Thời gian dần trôi đi. Lúc tan học, Kakeru chạy băng qua sân trường để ra cổng chính. Vì học kì mới vừa bắt đầu nên có rất đông bóng dáng sinh viên. Họ kết thành hàng thành nhóm, vừa đi vừa thông dong chuyện trò khiến cho Kakeru phải vất vả luồn lách mới ra được đến nơi.

Bỗng đâu có tiếng người gọi cậu í ới, Kakeru dừng lại. Hoá ra giọng nói ấy là của Hoàng Tử, người hiện đang đứng ngay hàng cây tuyết tùng Himalaya gần cổng. Cậu ta lấy tay ngoắc ngoắc Kakeru đằng sau chiếc bàn dài, hình như vừa được đem ra từ phòng học.

"Chiêu mộ thành viên nhóm học tập đây."

Thấy Kakeru lại gần, Hoàng Tử tỏ ra mừng rỡ chìa quyển vở ra. "Cậu ghi vào đây tên và địa chỉ liên lạc nhé."

"Địa chỉ...? Chẳng phải chúng ta ở cùng Aotake đó sao?"

Kakeru nhòm vào quyển vở. Hình như cậu chàng không giỏi việc chiêu mộ thành viên cho lắm. Trong đó chỉ có mỗi tên của Joji và Jota, cùng với địa chỉ nhà Chikusei. Trông đáng thương làm sao.

"... là nhóm học tập của cái gì cơ?" Kakeru hỏi với vẻ dè chừng. Câu trả lời đúng y như cậu đoán: "Của hội nghiên cứu truyện tranh đó!".

"Năm nay tôi muốn thử đề tài 'Tạo ra một tác phẩm mới bằng cách tổng hợp nhiều tác phẩm lại với nhau'."

Hoàng Tử vui vẻ thuyết minh về hoạt động của hội. Kakeru ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cậu ta.

"Hoàng Tử, cậu tính thế nào?"

"Ý cậu là cái-chuyện-kia đó hả?"

Mặc dù cho Hoàng Tử đã dùng cách nói giảm nói tránh, Kakeru vẫn lia lịa gật đầu.

Bị mất đi vé bí ẩn của một điệp viên, Hoàng Tử tỏ ra bất mãn. "Tham gia chứ. Đâu còn cách nào khác."

Đoạn, cậu lại gấp quyển vở. "Ôm một đống truyện tranh như vậy thì còn chuyển đi đâu được nữa? Và lại, tôi cũng hết tiền rồi."

"Anh Haiji chỉ dọa suông thôi đúng không? Cái vụ 'Nếu không tham gia thì sẽ vứt hết truyện tranh ấy'?"

"Cậu nghĩ vậy sao?"

Tận lòng Kakeru biết chắc rằng đó tuyệt đối không phải lời nói suông. Cậu lo rằng Kiyose sẽ thật sự vứt hết kho truyện tranh quý báu của Hoàng Tử ra ngoài như vứt rác. Lời tuyên bố sẽ bắt Kakeru hàng phục của anh cũng không đơn thuần là lời dọa nạt. Cơm tối mấy ngày gần đây lúc nào cũng có món trộn dấm. Và chỉ có mỗi bát của Kakeru bị bỏ nhiều dấm hơn bình thường. Tối qua Kakeru cũng phải cố nuốt trôi món gói dưa leo trộn rong biển chua loét. Có lẽ đó là kế hoạch mà Kiyose áp dụng để công kích những cá nhân không đồng thuận với việc tham gia Hakone chẳng?

"Bị ép chạy trái với ý mình, thật tình tôi không phục."

Nghe Kakeru nói thế, Hoàng Tử cũng chỉ biết nhún vai. "Dù gì chúng ta cũng đang sống chung với nhau dưới một mái nhà, đành phải nhượng bộ thôi."

Chỉ nhượng bộ thôi thì không giải quyết được vấn đề đâu, Kakeru thì thầm nghĩ. Còn phải tập luyện khổ cực bao nhiêu mới có thể đến được Hakone nữa. Kiyose đang dẫn dắt mọi người ở Chikusei dẫn thân vào con đường đầy gian nan, trắc trở mà không ai dám đảm bảo sẽ có thể vượt qua được.

Hoàng Tử không để ý thấy Kakeru đang chìm vào suy nghĩ nên vẫn tiếp lời. "Hình như có một năm anh Haiji được tham dự vào đại hội ấy. Nghe kể anh ấy còn tập luyện vất vả lắm cơ."

"Vậy sao lại bỏ?" Kakeru vờ như không biết đến chấn thương đầu gối của Kiyose.

"Nghe bảo cũng có khi nhà trường xem xét loại bớt tuyển thủ ra. Trong số đó có nhiều người là do chấn thương. Anh Nikochan kể đó."

Chắc chắn chẳng có người nào chơi thể thao mà lại hút nhiều thuốc như Nikochan.

"Có thật anh Nikochan từng tập điền kinh không?"

"Ừ, tôi cũng có nghe kể anh ấy ở câu lạc bộ điền kinh đến tận cấp III."

Hoàng Tử với tay với lấy quyển vở, lật lật giở giở rồi nói.

"Tôi không ghét việc sống ở Aotake. Tôi cũng hơi hiểu cảm giác của người muốn chạy mà lại không thể chạy được. Cứ thử tưởng tượng cảm giác mà không thể đọc truyện trang nữa xem. Bởi thế nên tối bắt đầu nghĩ, nếu mình có thể chung sức giúp anh Kiyose thì tốt chứ sao đâu, nhỉ?"

Tối hôm đó, toàn bộ khách trọ ở Chikusei lại tập họp trong phòng của cặp song sinh. Trước tuyên bố đồng ý tham dự cuộc đua tiếp sức Hakone của Kakeru và Hoàng Tử, hai anh em nhà kia mừng rỡ reo lên.

"Hoan hô, vậy là đủ mười người rồi." Jota tiếp lời.

"Bắt đầu từ ngày mai là phải luyện tập rồi nhỉ?" Jota tiếp lời.

Musa và thần đồng mặt mày hớn hở, bưng đồ ăn Kiyose làm từ bếp lên. Trên cái đĩa to chất đầy gà rán.

"Nếu như vậy mọi người phải ăn lấy sức mới được."

"Hai người này cũng quyết tâm ghê."

Trong thực đơn không có món trộn dấm. Kakeru lén nhòm qua Kiyose. Kiyose vẫn trưng ra bộ mặt ngây thơ, nhưng chắc hẳn anh đã biết trước thế nào tối hôm nay Kakeru và Hoàng Tử cũng phải đầu hàng. Kakeru cảm thấy tức nghẹn trước việc mọi hành động của mình đều bị anh nhìn thấu.

Joji đi một vòng khắp phòng để phát bia cho mọi người. "Cạn ly thôi nào."

Nikochan và Yuki không giấu được vẻ thất vọng khi chiến luỹ cuối cùng cũng bị sụp đổ. Dừng dưng cầm lon bia từ tay Joji, Kakeru khẽ lẩm bẩm:

"Đây có cửa từ chối sao..."

"Tôi cứ nghĩ cậu phải ra dáng nam nhi lắm, hoá ra lại hèn nhát thế này."

Mọi người cùng nhau giơ lon ra cụng. Nửa thì đang phùng phùng mục tiêu mới trong lòng, nửa thì đang thất thần tuyệt vọng.

"Núi non Hakone hiem trở nhất thiên hạ!"

Sau tiếng la ấy, phòng của cặp sinh đôi liền trở thành chốn hỗn loạn. Hoàng Tử chỉ ngồi bệt trên sàn im lặng đọc truyện tranh, ngụ ý rằng nghĩa vụ của mình đến đây là hết. "Sát phạt đi," Nikochan, Yuki, King và Jota vây quanh bàn mặt chược mới vừa được đem ra, còn Joji thì phải chạy quanh bốn góc bàn phục vụ.

"Yuki, cậu không nường tay với tôi chút nào sao?"

"Do anh Nikochan chơi dở quá thôi."

"Ê Jota, đã bảo ckhông được la lên rồi. Không biết luật chơi sao?"

"Ừ thì... em không rành cho lắm."

"Joji, cấm cậu nhìn lên rồi chỉ bài cho Jota!"

Kakeru vẫn chẳng màng đến bàn mặt chược mà chỉ ngồi lì bên cửa sổ. Cậu thầm nghĩ, giờ ai cũng cảm thấy phẫn khởi trước lời nói của Kiyose, nhưng đến khi tập luyện thể nào họ cũng chán lắm mà bỏ cuộc ngay thôi. Tập chạy đâu phải việc đơn giản. Đại hội Hakone đâu phải là chốn ai muốn vào là vào. Và mọi người cũng sẽ bỏ cuộc và chống cự, kế hoạch của Kiyose sẽ đổ vỡ trong thất bại. Từ giờ cho đến lúc ấy, mình sẽ giữ khoảng cách thích hợp thì hơn. Mình sẽ ủng hộ mọi người tập luyện theo cách mình vẫn tập bấy lâu nay.

Kiyose ngồi tách vỏ lạc bên cạnh Kakeru. Bao nhiêu nhân lạc tách được anh đều bỏ vào trong đĩa, vẻ mặt trông rất hài lòng. Đoạn, anh rót rượu vào ly rồi cầm lên, tay kia đẩy đĩa lạc về phía Kakeru, "Cậu ăn đi." Kakeru bình thản hỏi:

"Anh nghiêm túc sao?"

"Ừ, đừng ngại."

"Không phải vụ lạc đầu. Anh Haiji hẳn cũng hiểu mà, phải không? Cái trò cá cược ngu ngốc này ấy."

Kiyose trầm ngâm một hồi, đoạn đưa cốc rượu lên trước ánh đèn sẫm soi như thể câu hỏi được viết trên đấy rồi hỏi. "Kakeru, cậu có thích chạy không?"

Lại là câu anh đã hỏi cậu vào lần đầu tiên gặp gỡ. Kakeru không biết phải nói gì.

"Tôi muốn biết lắm đấy. Thực chất chạy bộ là việc thế nào."

Anh nói trong lúc hai mắt vẫn dán vào cốc rượu. Lời đáp trả cho câu hỏi của Kakeru nghe không ổn chút nào. Thế nhưng, trong lòng Kakeru nhớ mãi ánh mắt nghiêm nghị của Kiyose vào đêm hôm ấy.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bước Đầu Tập Luyện

"Không dậy thật à?"

"Không dậy thật rồi."

5 giờ rưỡi sáng một ngày đầu tháng tư. Tiếng hót lạc điệu của những chú chim dậy sớm. Tiếng động cơ xe máy của người phát báo văng vẳng ngoài đường.

Kakeru và Kiyose đang đứng đợi trước sân Chikusei.

"Kakeru này, nhiệt huyết tối hôm qua chỉ là ảo ảnh thôi sao? Mọi người đã nói nhất quyết sẽ không bỏ cuộc, cố gắng rèn luyện hết mình để thân thể hoá thành gió bay đến Hakone kia mà..."

"Tôi không có nói thế nhé. Là anh King tự tiện hét lên thôi."

Không chỉ có King, cả Jota lẫn Joji cũng quyết tâm giờ năm dấm lên trời, có lẽ bây giờ cả ba người bọn họ cũng chẳng nhớ gì về tối qua đâu. Kakeru trộm nghĩ, mọi người chắc gục cả rồi, nhưng Kiyose lại cứ đứng trầm ngâm. Trông anh chẳng có vẻ gì là thông cảm cho tử lượng của cả bọn, mà có khi anh cũng chán phải chờ đợi rồi. "Để tôi gọi bọn họ dậy", bóng dáng anh khuất sau thềm cửa.

Kakeru vừa khởi động, vừa ngắm nhìn nét ửng hồng của bầu trời đang đông. Từ trong Kiyose vọng ra tiếng khua ầm ĩ của cán muôi hay dũa gì đó gõ vào đáy nồi. Có vẻ như Nira cũng không chịu nổi tiếng ồn ấy nên cu cậu mới bò ra khỏi gầm nhà. Kakeru liền chơi đuổi nhau với Nira ngoài sân.

Lúc cơ thể Kakeru đã ấm lên cũng là lúc toàn bộ cư dân của Chikusei bị lôi ra trước hiên nhà với bộ dạng ngái ngủ.

"Rồi, trước hết sẽ xem xem mọi người có đủ điều kiện vượt qua vòng sơ tuyển không. Chạy hết tốc lực nào."

Kiyose lớn giọng, nhưng không ai có phản ứng gì. Vẻ ủ rũ chẳng khác nào mấy miếng tảo biển bị sóng đánh dạt bờ. Kakeru nhẹ nhàng đỡ người Jota đứng thẳng dậy, mặc cho mùi rượu nồng nặc phảng phất.

Kiyose vẫn chẳng mảy may quan tâm.

"Sáng nay ta sẽ chạy thử ra bờ sông tama. Sau khi xác nhận trình độ của mỗi người, tôi sẽ lên kế hoạch tập luyện cho phù hợp."

"Cơm sáng thì sao? Em đói bụng lắm rồi." Joji chẳng hề ngại ngần, mở miệng phàn nàn.

"Sáng bánh mắt ra mà đã đòi ăn hả? Đúng là tội thanh niên."

Nikochan ngáp một cái rõ to rồi vò vò mái tóc rối bù. Bên cạnh anh là Yuki đang đứng ngủ gật.

Kiyose giả ngơ trước bao nhiêu sự bất mãn vì đói bụng và buồn ngủ.

"Chạy xong là được ăn. Nào, đi thôi."

"Hình như từ đây đến bờ sông tới 5 cây đó..."

Hoàng Tử xanh mặt nói. "Tức là chạy đi chạy về mất những mười cây số? Vào buổi sáng thế này á?"

"Cứ chạy theo sức mình là được, thoải mái vào."

Kiyose cưỡng ép cậu chàng đang lưỡng lự kia phải bước chân ra khỏi Chikusei. Nom anh chẳng khác nào chú chó chặn cừu không dám rời mắt khỏi đám cừu con. Musa và Thần Đồng là hai người đầu tiên ngoan ngoãn tuân theo từng chỉ thị. Còn King bất đắc dĩ bị bọn họ nắm tay lôi đi nên mới chịu chạy theo. Kakeru bèn cất tiếng gọi hai anh em song sinh, "Đi thôi nào."

"Nếu chạy lúc vừa mới ăn no thì sẽ bị đau bụng đấy. Vậy nên để bụng đói một chút thì sẽ chạy dễ hơn." Cậu vừa vỗ nhẹ vào lưng Joji vừa lên tiếng động viên. Lúc chạy ra đường cái cũng là lúc cậu đứt hơi.

"Khoảng hai tiếng sau gặp mọi người ở bờ sông cũng được mà nhỉ." Nói xong cậu liền đi bộ, tốc độ cũng chẳng khác so với lúc chạy là bao.

"Kakeru, đi trước đi."

Kiyose không những không tỏ vẻ muốn dồn ép Hoàng Tử mà còn đến bên cạnh cậu với vẻ lo lắng. "Đằng đuôi để tôi lo cho. Cậu tính giúp tôi thời gian mọi người đến đích nhé."

"Đằng đuôi là sao?" Musa hỏi thần đồng.

"Ý là anh ấy sẽ chạy sau lưng chúng ta ấy." Mặc dù phải trả lời Musa, nhưng đôi chân Thần Đồng vẫn nhẹ nhàng lướt qua cảnh sắc xung quanh.

Cùng lúc ấy, cả đoàn người khởi hành đồng thời từ Chikusei bắt đầu lộ rõ khoảng cách giữa từng người do thực lực. Kakeru vượt qua hàng người ấy để chạy theo tốc độ của mình. Tiếng bước chân và hô hấp của chín người chẳng mấy chốc đã rơi lại đằng sau.

Đã lâu rồi mới có dịp cậu chạy cùng ai đó. Mặc dù rất cuộc cậu cũng chỉ có một mình. Bởi lẽ ngoại trừ chính bản thân Kakeru thì không ai có thể sánh kịp với tốc độ và nhịp điệu của cậu. Trong lúc cậu chạy thì bầu trời cũng dần dần hửng sáng. Đường dẫn ra bờ sông phần lớn xuyên qua các

khu dân cư. Băng qua hai nhánh sông Sengawa và Nogawa, cắt qua khoảng đồng lớn là đến khu căn hộ cao cấp được xây trên một ngọn đồi nhỏ. Con đường lúc trời lúc sục. Đằng sau những mái nhà nhấp nhô chính là bờ đê sông Tama. Buổi sáng hôm ấy, bầu trời trong vắt đến nỗi có thể trông thấy dãy núi Tanzawa và ngọn Phú Sĩ, nhưng trên phố lại có một lớp sương giăng ngang mặt đường.

Đột ngột dừng chạy không tốt cho cơ thể, vậy nên Kakeru bắt đầu chậm rãi chạy lòng vòng bên bờ đê. Trong vòng 3 phút rưỡi cậu đã chạy được 1 cây số tính từ bờ sông. Đối với Kakeru mà nói, tốc độ ấy chạy 5 km là qua chậm. Thế nhưng vẫn chưa có người nào ở Chikusei đến nơi cả. Vừa thư giãn gân cốt, Kakeru vừa canh đồng hồ vừa quan sát con đường. Cặp song sinh, Thần Đồng, Musa, Yuki và King, cuối cùng thì tất cả thành viên của Chikusei cũng đến đích sau 25 phút kể từ lúc xuất phát. Ngoại trừ anh King đang phải thở hổn hển với vẻ khổ sở thì bốn người còn lại trông vẫn còn sung sức lắm.

"Cậu chạy khá đấy chứ." Kakeru nói.

"Đói bụng quá." Joji lấy tay vạt hết mấy cọng cỏ, chẳng thèm màng đến vẻ hữu tình của màn sương sớm. Yuki thì hai mắt nhắm nghiền vật ra giữa bờ đê ẩm ướt để tiếp tục vùi mình vào giấc ngủ quý báu bị gián đoạn lúc này. Thần Đồng và Musa vẫn tỏ ra chẳng hề hấn gì, loay hoay dùng tay xoa xoa tấm lưng của King.

Có khi mấy người này lại hợp với môn chạy bộ cũng nên. Mặc dù hiện tại họ chưa có kinh nghiệm gì, cũng chưa mài dũa được tài năng, nhưng không một ai tỏ ra căm ghét việc chạy cả.

Kiyose đã nhìn thấy tiềm năng này trong từng người bọn họ sao? Thần Đồng và Musa đều có thể chất vô cùng khỏe mạnh, còn cặp sinh đôi và King nghe nói trước kia cũng từng chơi bóng đá. Nếu là bóng đá thì chắc hẳn bọn họ cũng đã từng chạy khởi động vòng tròn rồi, chắc chắn nhờ thế

nên mới quen với việc chạy bộ. Môn kiếm đạo của Yuki cũng đòi hỏi anh phải tập chạy, thân thể anh lại không có nhiều bắp thịt nặng nề nên rất tiện trong việc chạy cự li dài.

Cứ nghĩ thế nào bọn họ cũng phải ca thán ngay lập tức, ai dè họ lại làm tốt ngoài mong đợi như thế này. Kakeru quan sát khuôn mặt mới vừa chạy xong của từng người, trong lòng bắt đầu thay đổi suy nghĩ. Có lẽ nào đúng như Kiyose nói, chỉ cần luyện tập từ bây giờ thì nhất định những người này sẽ bộc lộ khả năng tiềm tàng của mình ra không? Cậu cảm giác mình không thể nói mấy câu phóng đại như "Chỉ cần chạy thế này là ổn." rồi cứ thế mặc kệ bọn họ được.

Chạy xong mà không thư giãn cơ thể là không được đâu."

Kakeru đến lay Yuki dậy. "Mọi người chạy bước nhỏ xung quanh bờ đê này đi. Vừa chạy vừa hít thở cho đều, đuổi cơ ra nữa, xong rồi mới được ngồi nghỉ."

Có cảm giác sáng nay chạy thế này vẫn chưa đủ, cơ thể Kakeru không tài nào ngồi yên một chỗ được. Sau khi chỉ mọi người cách đuổi cơ xong Kakeru liền giao đồng hồ lại cho jota giữ, còn bản thân cậu quyết định chạy ra đón Nikochan, Hoàng Tử, Kiyose - những người này giờ vẫn chưa đến đích. Vừa hay, lúc cậu ra tới dốc đê cũng là lúc Nikochan xuất hiện.

"Ô, Kakeru." Nikochan vừa thở hổn hển vừa gắng sức chạy. "Cơ thể tôi nặng trĩu, thở không ra hơi, nhìn thế nào cũng tệt hết sức."

Có vẻ như do lâu ngày không tập điền kinh nên cơ thể Nikochan đã quên mất cách chạy bộ rồi.

"Trước hết phải tập cai thuốc và ăn kiêng cái đã." Nikochan vừa chạy lên đê vừa nói. Chia tay nikochan, Kakeru trở về con đường mà mình đã chạy qua trước đó.

Cậu bắt gặp Hoàng Tử đang nằm vạ vật giữa con đường ngay dưới chân đồi khu dân cư. Kiyose đang ngồi xổm bên cạnh cậu ta.

"Mọi người đến hết chưa?"

Nghe Kiyose hỏi thế, kakeru liền gật đầu.

"Anh Nikochan ban nãy mới vừa đến thôi, bị mọi người đang bỏ xa."

"Chậm nhỉ."

"Thấy anh ấy bảo muốn cai thuốc và ăn kiêng."

"Có tinh thần lắm. Máy người khác thì sao?"

"1 km hét lắm cũng được năm phút."

"Cậu nghĩ sao về trình độ của bọn họ?"

"Dư sức. Mặc dù chưa bao giờ tập điền kinh một cách chính thức, nhưng cũng có tố chất lắm."

Ừm, Kiyise có vẻ rất hài lòng. Nhưng vẫn còn một vấn đề chưa được giải quyết, chẳng ai khác ngoài con người mới được giữa chừng đã kiệt sức té xỉu: Hoàng Tử.

"Anh này, Hoàng Tử không sao chứ?"

Bản thân đương sự lên tiếng đáp trả. "Trăng sao gì. Giờ đứng còn không nổi. kakeru ơi, cõng tôi về Aotake đi."

Chạy cự li dài mấy cây số cậu cũng chấp, nhưng kakeru không mấy tự tin vào khả năng mang vác vật nặng của mình. Thấy Kakeru ra điều khốn đốn, Kiyose liền lắc đầu.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bước Đầu Tập Luyện

"Không được. Tự mình đến chỗ bờ sông đi, đi bộ cũng được. Quan trọng là cậu phải để cho cơ thể trải nghiệm quãng đường 5 km."

Kakeru không ngờ Kiyose có thể nhẫn nại đến thế. Trước giờ anh luôn biểu lộ thói độc tài của mình trong Chikusei, từ chuyện áp đặt cường quyền đến việc gây áp lực thông qua thực đơn cơm tối, anh làm mọi thứ để ép buộc nhà trọ phải bắt đầu tập chạy. Nhưng anh lại nhất quyết tuân theo phương châm tôn trọng trình độ của mỗi người, chỉ lặng lẽ đứng một bên quan sát mọi người dùng chính sức mình chạy cho đến cuối.

Anh Haiji hơi khác so với những huấn luyện viên mà Kakeru từng biết từ trước đến nay. Kakeru bỗng cảm thấy nôn nao trong lòng. Lúc bấy giờ cậu vẫn chưa biết đó là vì trong tim cậu đã nảy nở một niềm hi vọng mới. Bởi lẽ trước giờ cậu chưa hề gặp được huấn luyện viên nào hợp ý nên mới vô tình tự bóp chết kì vọng.

"Ít nhất cũng phải cho tôi đi tàu điện về chứ?"

Kiyose lặng lẽ từ chối đề xuất của Hoàng Tử.

"Trong lúc đi bộ cậu sẽ tự động muốn chạy thôi."

"Tôi là kiểu người ghét vận động mà."

Như để nhấn mạnh cho lời nói của mình, Hoàng Tử đứng bật dậy. "Ái chà chà."

Ánh mắt của Hoàng Tử đang đuổi theo cánh bướm trắng muốt như một đoá hoa lượn ngang qua sau lưng Kakeru và Kiyose. Vừa hay ánh ban mai dịu dàng rọi lên những hiên nhà phản chiếu lại màu trắng tinh khôi ấy.

Ba người ngắm nhìn cánh bướm được bao bọc trong vầng hào quang một hồi.

Kiyose nói. "Cứ từ từ đi bộ. Dần dần cậu sẽ chạy được thôi." Đây cũng là điều mà Kakeru muốn nói với Hoàng Tử.

Bướm bướm bay lượn theo ngọn gió cũng chẳng khác nào con người chạy nhảy trên mặt đất. Đối với Kakeru, chuyện ấy cũng tự nhiên như việc hít thở vậy, nhưng cũn có những người không được như thế. Thật khó hiểu, cậu trộm nghĩ.

Trước giờ Kakeru chỉ qua lại với những người chú tâm đến môn điền kinh. Đời sống thường ngày bị việc luyện tập chiếm phần lớn thời gian, bạn bè hay thầy cô đa số cũng có liên quan đến bộ môn này. Bởi thế, cậu chưa từng biết tới sự tồn tại của những người chẳng bao giờ nhón chân chạy bộ, chưa kể đến việc chỉ cần chạy một chút thôi là đã bắt đầu than vãn mỗi mệp. Cậu cũng chưa từng biết đến sự tồn tại của những người dù rất thèm được chạy nhưng vì hoàn cảnh éo le nên chỉ dám nghĩ đến trong đầu.

Hầu hết các thành viên của Chikusei đều là dân nghiệp nhưng qua buổi tập luyện đầu tiên, Kakeru lại thấy rất ấn tượng. Cậu kinh ngạc trước những người có năng lực điền kinh, nhưng lại chẳng có vẻ gì là hứng thú với việc chạy, tiêu biểu như hai anh em sinh đôi chẳng hạn; những người như anh Kiyose và Nikochan, vì chấn thương và lâu năm không tập nên có muốn chạy cũng chạy không nổi. Cậu còn cảm thấy bất ngờ trước một Hoàng Tử chỉ cần nhắc đến việc chạy thôi là đã rên rỉ ỉ ôi.

Thế giới quả là phức tạp hơn mình nghĩ. Nhưng không phải kiểu khiến mình cảm thấy hoảng loạn hay chán ghét. Kakeru vừa nghĩ vừa đưa mắt dõi

theo cánh bướm đang vỗ cánh về phía mặt sông.

Chiều hôm đó lúc vừa mới đi học về, Kakeru đã nhìn thấy toàn bộ khách trọ của Chikusei dàn hàng đứng trước sân. Có vẻ như anh Kiyose đã cố tình đợi từng người về rồi tóm ra đây.

Thấy trước mặt đã đông đủ, Kiyose liền cất tiếng:

"Đại khái bản kế hoạch tập luyện cũng sắp xong rồi. Vì tôi muốn phân chia theo từng thể chất cá nhân nên mọi người hãy nghiêm túc chạy 5000 m cho tôi tính giờ nào."

Kakeru tỏ vẻ thán phục trước cách làm việc nhanh lẹ của anh, nhưng dĩ nhiên cặp song song lại lên tiếng phản nản.

"Sáng đã chạy rồi giờ còn chạy nữa sao?"

"Em mệt lắm rồi. Chân nhức ghê luôn."

Câu mè nheo của Joji không thoát khỏi tai của Kiyose. "Đau lắm không?"

"Thì, cũng không đến mức đó..."

"Là do quen không chạy, thể lực không tốt, hay do khớp của cậu đã yếu sẵn rồi?"

Kiyose cúi xuống trước mặt Joji với vẻ lo lắng, rồi dùng ngón cái ấn nhẹ vào bẹn cậu.

"Chờ đã, chờ đã anh Haiji, đừng có đụng vào chỗ đó."

Joji liền co rúm người lại với vẻ ngượng ngùng.

"Tôi nghĩ là do giày đấy." Kakeru. "Đây là giày bóng rổ đúng không?"

Kiyose kêu lên, "Đúng rồi", đoạn đứng dậy đi kiểm tra toàn bộ giày dưới chân mọi người.

"Sao mấy người ai cũng toàn đi giày bóng rổ với giày bata vậy? Có nghiêm túc muốn chạy không?"

"Tại tụi em chỉ có mỗi đôi ấy thôi."

Joji với Jota chân mang giày bóng rổ trốn ra sau phía lưng Hoàng Tử. Bản thân Hoàng Tử cũng đang đi đôi giày "có vẻ thể thao" rẻ tiền mua ngoài chợ.

"Đi mua giày tập chạy về hết cho tôi." Kiyose ra lệnh.

"Mua rồi này." Nói đoạn, Musa với Thần Đồng giơ ra cái túi từ cửa hàng thể thao. Sau một phút ngần ngừ, Yuki cũng chìa ra đôi giày mới toanh mà khi nãy anh vẫn giấu giấu giếm giếm sau lưng.

"Tại sáng nay chạy thử thấy cũng có vẻ thú vị..."

"Trông cậu mặt nhăn mày nhí thế thôi chứ cũng hào hứng phết nhờ." Nikochan trêu.

"Được lắm." Kiyose gật gù. "Những người còn lại cũng ra cửa hàng gần đây mua giày vừa với chân mình đi. Nếu được thì mua luôn đồng hồ có chức năng bấm giờ nữa."

"Mua cái giống của Kakeru chắc là được nhỉ."

Jota ngắm nghía cổ tay của Kakeru. "Cái này bánh thật đó. Là hàng của Nike hả?"

Đồng hồ đeo tay của Kakeru được làm bằng nhựa cứng có màn hình hiển thị hình tròn, vừa đầy đủ tính năng lại vừa gọn nhẹ. Nó được thiết kế

cho dân điền kinh. Kakeru cũng ưng cái loại này nhất trong số những cái cậu từng sử dụng.

"Vậy là phải tăng số giờ làm thêm lên rồi."

"Giống với việc tụ tập đánh mặt chược, từ nay về sau đi làm thêm cũng bị cấm tiệt."

Thần Đồng vừa lên tiếng, Kiyose đã nghiêm túc tuyên bố ngay. "Những người vẫn đang phải đi làm thêm thì chú tâm hơn nữa vào chuyện luyện tập đi."

"Vậy sao có tiền mua giày với đồng hồ được?" King phản đối.

Kiyose thản nhiên nói. "Mua luôn cả quần áo nữa. Mọi người có chắc là chỉ còn đồng phục thể dục thời phổ thông thôi đúng không? Còn Hoàng Tử chắc chỉ có mỗi quần bò. Nếu mặc những thứ ấy thì mồ hôi sẽ rất khó khô khiến cho cơ thể bị lạnh. Lúc tập luyện nhớ chuẩn bị sẵn khăn khô với đồ thay, lau mồ hôi xong là có cái để lau ngay."

"Bởi thế mới nói, không đi làm thêm thì đào đâu ra tiền để mua mấy thứ đó?"

King gay gắt cắt lời.

"Gì chứ, nếu đã luyện tập từ sáng đến tối thì làm gì còn thời gian. Nếu là chuyện tiền bạc thì mấy cậu để dành khoản từ gia đình gửi lên cũng được mà."

"Hả?!" Tiếng phản đối nổi lên.

"Trước sân làm gì mà ầm ĩ thế này?"

Cửa nhà lớn mở ra, người xuất hiện chính là chủ nhà kiêm huấn luyện viên trên danh nghĩa của cả bọn. Nira nằm ườn ra thiu thiu ngủ trên nền đất

cũng vẫy đuôi mừng rỡ trước sự hiện diện của ông chủ.

"Không cần phải lo chuyện tiền bạc đâu."

Chủ nhà nhìn khắp một lượt cả bọn. "Tôi đã nghe Haiji nói rồi. Nếu mấy cậu thật sự nghiêm túc hướng đến Hakone thì tôi sẽ nhờ hội cổ động viên giúp đỡ những thứ cần thiết cho."

"Hội cổ động viên? Trường mình có cái hội đó ạ?" Yuki hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Từ giờ sẽ có." Chủ nhà đáp. Nikochan lẩm bẩm, "chết chắc rồi."

"Rồi, mọi người đến sân tập chạy thôi."

Nghe theo lời Kiyose, mọi người bắt đầu di chuyển với đồ bộ thường ngày trên người. Nira cũng chạy theo, chắc cu cậu nghĩ mình sắp được dắt đi tản bộ.

Anh ta tính bấm giờ chạy trong sân trường sao? Kakeru nghĩ thầm, nhưng Kiyose lại ngay tức khắc rẽ sang hướng ngược lại. Hình như đích đến là sân thể thao quận bên bờ sông Sengawa thì phải.

"Anh Haiji, sao anh không dùng sân tập của trường?" Kakeru dò hỏi với vẻ nghi hoặc. Ở đây vừa gần Aotake lại vừa có trang thiết bị đầy đủ."

"Sân đấy bị chiếm dụng bởi nhiều câu lạc bộ và nhóm học tập lắm. Chờ đến lượt chúng ta chắc đến mùa quýt."

"Nhưng chẳng phải chúng ta là câu lạc bộ điền kinh sao? Không được quyền ưu tiên sử dụng sân tập ạ?"

"Ở đâu cũng có thứ bậc đàng hoàng thôi." Kiyose lạnh lùng đáp. Câu đó có nghĩa một câu lạc bộ vô danh tiểu tốt không được ai thừa nhận thế này thì còn khuya mới được dùng sân tập.

Xung quanh sân chỗ nào cũng mọc đầy cỏ dại, nhưng được cái đường chạy ở đây có chu vi 400 m.

Kiyose giải thích vắn tắt chương trình luyện tập. Chạy khởi động khoảng một tiếng trước và sau buổi tập chính thức. Cách tập duỗi cơ. Cách xoa bóp cho nhau...

"Chạy khởi động tức là chạy chậm chậm ấy hả?" Musa hỏi.

"Ừ, chạy sao cho cơ thể thả lỏng gọi là chạy khởi động ấy. Đột ngột chạy hoặc đột ngột dừng rất dễ dẫn đến chấn thương."

"Trước khi tập luyện còn bắt chạy một tiếng chắc thở hết ra hơi luôn." Hoàng Tử nói với vẻ tuyệt vọng.

"Hoàng Tử sáng nay mới chạy 5 km xong mà nhỉ? Thế nào cậu cũng sẽ quen thôi, đừng lo."

Kiyose cương quyết bảo. "Nếu chịu khó tập luyện đàng hoàng, chắc hẳn cậu sẽ sớm thành tài."

Kiyose không phải đang nói quá. Không giống với tuyển thủ chạy cự li ngắn, tuyển thủ chạy đường trường cần phải có cơ bắp. Mà cơ bắp không phải muốn là có ngay được, phải duy trì việc rèn luyện trong một thời gian dài để chúng phát triển. Năng lực của tuyển thủ chạy cự li ngắn được quyết định dựa trên thể chất bẩm sinh, nhưng năng lực của tuyển thủ chạy đường trường có thể được nuôi dưỡng qua quá trình luyện tập hằng ngày. Nói ngược lại, nếu mỗi ngày không chịu chăm sóc cơ thể và phớt lờ việc luyện tập thì sẽ không bao giờ có thể chạy đường trường nổi. Suy cho cùng thì, môn thể thao nào cũng cần đến tài năng thiên bẩm, ngoại trừ bộ môn chạy đường trường này. Xét giữa tài năng với nỗ lực thì cán cân ắt hẳn sẽ nghiêng về phía nỗ lực nhiều hơn.

Trên sân tập không một bóng người, Kiyose sẽ quyết định chia hai nhóm người để bấm giờ. Bởi vì là lần đầu tiên bấm giờ nên ngoại trừ Kiyose và Kakeru ra ai cũng phải chạy thử 5000 m. Kakeru và Kiyose vừa chạy khởi động vừa bấm giờ cho những người khác. Hai người tính rằng lúc thả lỏng cơ thể xong thì chắc Hoàng Tử cũng hoàn thành vòng chạy, khi ấy Kiyose và Kakeru sẽ chạy đua trên quãng đường 5000 m với tốc độ nhanh nhất của mình. Kiyose và Kakeru vừa chạy khởi động vừa bấm giờ cho những người khác. Hai người tin rằng lúc thả lỏng cơ xong thì chắc Hoàng Tử cũng hoàn thành vòng chạy, khi ấy Kiyose và Kakeru sẽ chạy đua trên quãng đường 5,000 m với tốc độ nhanh nhất của mình.

Cần phải có sự tập trung cao độ mới có thể vừa khởi động vừa bấm giờ cho cả bọn. Chỉ cần lơ đãng một giây thôi là sẽ có sai số.

"Để Nira bấm đồng hồ chắc không sao nhỉ."

Kiyose nhìn về phía Nira đang ngồi nền đất với vẻ tức giận. Kakeru thông thả chạy bên cạnh anh.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bước Đầu Tập Luyện

"Anh Haiji ơi, vụ rèn luyện cho Hoàng Tử đạt đến trình độ tham dự vòng sơ tuyển, chẳng phải là quá khó sao?"

Hoàng Tử lúc. Này đang bị mọi người bỏ xa lại đằng sau. "Lúc nào cậu ta cũng về hết cả."

"Không sao đâu." Kiyose đáp.

"Anh dựa vào đâu mà nói thế?"

"Kakeru này, cậu nghĩ đức tính nào là cần thiết để chạy đường trường?"

"Chà... Cần nhiều lắm, nhưng cần nhất chắc là tính nhẫn nại."

"Tôi thì nghĩ là tính lì. Cậu có thấy kho sách của Hoàng Tử chưa? Người dành thời gian ngâm nghĩ về chùng ấy cuốn truyện nhất định không phải hạng tầm thường. Hoàng Tử không có lấy một giây rảnh rỗi để vui chơi, toàn bộ thời gian và tiền bạc cậu ta cống hiến hết cho truyện tranh. Lòng nhiệt thành và kiên trì ấy phải nói là quá tuyệt vời. Không ngại khó trước những chuyện gian nan, quả là đức tính thích hợp với môn điền kinh."

Kakeru liếc nhìn Kiyose. Nét mặt anh đang cực kì nghiêm túc. Có vẻ như vừa nãy đúng là lời khen thật lòng.

Sau khi mọi người hoàn thành vòng chạy 5,000 m, Kakeru liền chép lại thành tích của từng người ra giấy.

Kakeru: 14 phút 37 giây 37

Haiji: 14 phút 58 giây 54

Musa: 15 phút 01 giây 36

Joji: 16 phút 37 giây 08

Jota: 16 phút 39 giây 10

Thần Đồng: 17 phút 30 giây 23

Yuki: 17 phút 45 giây 11

King: 18 phút 15 giây 03

Nikochan: 18 phút 55 giây 06

Hoàng Tử: 33 phút 13 giây 13

Mọi người tập trung vào vòng tròn nhòm vào tờ giấy.

"Kakeru có gian lận không đó?"

"Không có đâu nhé. Vừa nãy tôi còn chưa chạy đúng sức mình. Mà tính ra anh Haiji cũng đã có được thể trạng tốt nhất đâu."

"Đang phục hồi rồi. Mà Musa đúng là mang trong mình khả năng tiềm ẩn. Thế này thì 13 phút chỉ là chuyện nhỏ."

"Không đâu, tôi nghĩ đây là giới hạn của mình rồi. Hơn nữa thì sẽ suy tim mất."

"Nói tóm lại, đây chính là kết quả ban đầu của mọi người."

Kiyose lia mắt qua toàn bộ các khuôn mặt đang tụ tập xung quanh mình. "Đúng như tôi đã nghĩ, tố chất của các cậu đều rất tuyệt vời. Mới khởi đầu mà đã có thể chạy được thể này thì chỉ cần nỗ lực tập luyện chắc chắn sẽ còn hơn thế nữa."

Cặp sinh đôi và Thần Đồng hào hứng đập tay nhau như vừa mới nhận được chữ ký của thần tượng. Thế nhưng Yuki lại có vẻ không hài lòng với thành tích của mình.

"17 phút à... thể trạng vẫn tồi nhỉ?" Nói đoạn, tâm trí của anh dường như lại rơi vào trạng thái tốc hành phân tích các dữ liệu.

"Sao tôi tận 17 phút?" King giận dỗi.

"Anh hôi mùi mồ hôi với thuốc lá quá đi."

Nghe Yuki mắng, Nikochan liền giơ tay lên người người.

"Thành Tích của King với Nikochan chẳng qua do cơ thể vẫn chưa quen với việc chạy thôi. Thể trạng không thành vấn đề, về sau vẫn có thể rút ngắn thời gian lại."

Kiyose nói tiếp. "Rồi, mọi người về Aotake ăn cơm thôi."

Joji níu tay áo Kiyose lại. "Anh Haiji ơi, anh bỏ quên một người này."

Bên vệ đường, Hoàng Tử đang nằm sõng soài. Nira lấy mũi dụi dụi vào người cậu với vẻ lo lắng, nhưng Hoàng Tử vẫn chẳng nhúc nhích gì.

"Thành Tích của Hoàng Tử là?"

"33 phút 13 giây 13." Kakeru nói với Kiyose.

"Đúng là khó mà nhận xét được."

Kiyose day day thái dương. "Cơ mà, cậu Otaku ấy cố chạy hết một vòng thế này cũng đã giỏi lắm rồi. Tôi vẫn chưa hết hi vọng vào cậu ta đâu. Kể từ ngày mai chúng ta sẽ bước vào đợt tập luyện chính thức. Thành tích tốt nhất của mọi người bây giờ chỉ là quãng đường 5 km thôi, nhưng càng về sau chúng ta sẽ tăng chiều dài quãng đường lên và rút ngắn thời gian chạy lại, vậy nên tôi muốn mọi người phải thật vững vàng. Hết, giải tán! À, dĩ nhiên mọi người phải chạy bộ về lại Aotake nhé."

Ngồi trong phòng một mình, Nikochan cảm thấy vô cùng bức dọc. Công việc chế tác phần mềm mà anh nhận được bị chậm tiến độ nên mãi vẫn chưa xong. Thân thể đang đau nhức vì mấy buổi tập, hạn nộp thì sắp đuổi đến nơi. Cả tiền học lẫn tiền nhà đều tự mình trang trải nên Nikochan không thể lấy cố mêti mỗi mà lơ công việc được. Lúc anh đang rên rỉ với cái laptop thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa. Giữa lúc bận bịu thế này mà King còn muốn mượn máy sao? Dù Nikochan có hơi bức mình, nhưng anh nghĩ mình nên xả hơi một chút nên mới đáp lại, "Vào đi".

Nhưng gương mặt ghé vào trong phòng khi cửa ra là cặp song sinh và Hoàng Tử. Vừa mới nhón chân vào phòng, Joji đã reo lên, "Ôi hay thế!".

"Phòng của đại ca không hề có khói thuốc nào luôn."

"Xem ra anh thật lòng muốn cai thuốc rồi." Nói đoạn, Jota hít một hơi bầu không khí trong lành vào phổi.

"Nhờ thế nên công việc chả có tí tiến triển nào đây này." Nikochan vừa than thở vừa hoàn thành thêm một hình nhân dây kẽm dài cỡ ngón tay. Mỗi lần muốn hút thuốc anh sẽ táy máy tay chân để quên đi cơn nghiện. Rải rác trên sàn chiếu toàn là hình nhân dây kẽm.

"Nom như anh đang luyện bùa ngải gì ấy, ghê quá." Hoàng Tử gạt mớ hình nhân sang một bên rồi ngồi xuống. "Anh cho em mượn máy tính một

chút được không?"

"Sắp xong rồi, từ từ anh đưa máy cho. Mà để làm gì vậy?"

"Hoàng Tử muốn lên mấy trang đấu giá để tìm mua máy tập chạy bộ." Jota đáp. Hoàng Tử vừa mở được trang mạng mình muốn ra là mãi mê ôm lấy cái máy.

"Sao tự dừng lại nổi hứng thế?"

Trong lúc vô thức Nikochan lại rờ rẫm mò tìm điều thuốc, lúc nhớ ra anh liền lấy tay quấn thêm một con nhân hình nữa.

"Em nghĩ nếu có thể vừa đọc truyện tranh vừa tập chạy thì hay biết mấy... Anh Nikochan, cái gì đây!" Hoàng Tử kêu lên. Cậu bị giật mình bởi một vật đặt cạnh bên con chuột.

"Gì là gì, thuốc lá đó."

Gói thuốc lá bị cuốn dây kẽm chằng chịt. Hoàng Tử lấy tay quệt khoé mắt đang bắt đầu cay cay.

"Thật là ý chí sắt đá quá mà anh Nikochan ơi!"

"Anh Nikochan Nghiêm túc thật sao?"

Trông thấy đôi mắt ngấn lệ của Hoàng Tử, Nikochan liền cau mày.

"Anh đang hỏi mấy đứa mới đúng. Đến mức phải mua máy tập chạy về..."

"Đành vậy thôi, tại anh Haiji nghiêm túc thật mà."

Joji vừa xếp ngay ngắn từng hình nhân kẽm lại, vừa buông tiếng thở dài. Jota cũng gật gù.

"Tụi em rất thích cuộc sống ở Aotake này, hơn nữa lại rất mến anh Haiji. Nếu anh Haiji đã muốn đến Hakone thì tụi em chỉ còn cách nỗ lực hết mình thôi."

Có được đám đàn em khí thái thế này cậu cũng thấy an ủi nhỉ Haiji. Nikochan thầm nói với lòng.

"Nhưng sao nhất thiết phải là Hakone?" Hoàng Tử dừng thao tác chuột lại, đoạn nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

"Đâu cần phải lôi em vào thì anh ấy cũng có thể tự chạy một mình được mà."

"Tự chạy một mình thì đâu có nỗ lực được."

Nikochan thật sự đang rất thèm thuốc.

"Kakeru với anh Haiji chạy nhanh lắm mà." Jota nói. "Nhưng sao anh ấy lại không chịu kết nạp những người chạy nhanh hơn chúng ta nhỉ?"

"Tại hẳn thấy ở Aotake vừa đúng mười người chứ gì nữa."

Hoàng Tử trở nên giận dỗi khi nghe Nikochan nói thế.

"Tiện cho con người đó ghê."

"Ôi, chả ai đoán được ý đồ thật của anh Haiji đâu."

Joji nói. "Nhưng em thấy chạy bộ vui lắm."

"Anh cũng vậy." Nikochan cười toe toét. Bản thân anh cũng từng tập điền kinh nên anh hiểu rất rõ tại sao ước vọng trong lòng của Kiyose lại được đánh thức.

Một Kakeru được sinh ra để cất bước chạy, một Kiyose đã từng nếm trải nỗi đau khổ khi khao khát được chạy mà không thể thực hiện. Hai người họ mang trong mình lòng nhiệt huyết vô bờ với môn chạy bộ nên chắc chắn sẽ có thể chạm đến đỉnh cao mà trước giờ đại đa số chưa ai có thể đạt được.

Vì thế những người còn lại ở Chikusei nhất định phải chung tay giúp đỡ họ. Từ đây cho tới vòng sơ tuyển nửa năm sau, chúng ta sẽ tiến bộ thế nào đây? Dù có được tham dự cuộc đua tiếp sức Hakone hay không thì từ nay về sau, cả Kakeru lẫn Kiyose đều sẽ thay đổi. Nikoxhan đang nắm chặt bàn tay đang giả cách kẹp điều thuốc lại.

Bên Ngoài lại có tiếng gõ cửa, lần này người ngó mặt vào là Thần Đồng.

"Hoàng Tử, thấy cậu rồi nhé."

"Gì nữa? Cậu làm ơn nói với King là tôi không thể tham dự đại hội đồ vui đi."

"Anh King với Musa mệt quá nên ngủ rồi."

Thần Đồng làm động tác lễ phép ngồi quỳ xuống trong một góc phòng của Nikochan. "Cậu nói là muốn mua máy tập chạy bộ phải không? Nãy tôi có gọi điện về nhà, hoá ra trong kho vẫn để đấy. Máy vẫn còn hoạt động được nên nếu cậu cần thì tôi nhờ người nhà gửi lên cho."

"Cần chứ, cần chứ!" Hoàng Tử bấm tắt trang đầu giá ngay.

"Sao ở nhà cậu lại có máy tập chạy vậy?" Joji hỏi.

"Nhà dưới quê nên mấy dụng cụ tập thể dục như máy mát-xa hay máy tập chạy đều để đóng bụi cả thôi."

Nghe Thần Đồng nói thế, Nikochan liền nghĩ bụng, "Dối trá, nhà tôi làm gì có mấy thứ đó", nhưng hai anh em nhà kia lại ra vẻ thán phục.

"Ghê thật."

"Nhà cậu rộng thế."

"Tôi sẽ nhờ nhà gửi lên ngay. Thôi chào cả nhà, tôi đi ngủ trước đây, mai còn dậy sớm nữa", vừa rút lời Thần Đồng rời khỏi phòng. Cậu ta vẫn giống như mọi khi, hơi thiếu tinh thần hợp tác.

Cặp song sinh chẳng hề tỏ vẻ khó chịu khi Thần Đồng đến phòng của Nikochan vì chuyện của Hoàng Tử mà không thèm ngó ngang gì đến mình.

"Tụi em cũng về đây."

"Mọi người ngủ ngon nhé."

Đúng lúc hai anh em mở cửa bước ra ngoài thì từ phòng đối diện, Yuki cũng giận dữ đi ra. "Mấy người ồn ào quá làm tôi chẳng ngủ nghề gì được."

"Cậu đừng giận cá chém thớt vụ bị cấm đi vũ trường chứ." Nikochan thản nhiên đáp trả.

"Anh có tư cách nói người khác sao? Cai thuốc đến nỗi thở không ra hơi thế kia."

"Thôi Thôi, sáng mai 6 giờ đã phải luyện tập rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa." Thần Đồng nhẹ nhàng chen vào. "À phải rồi, Anh Nikochan ơi, anh cho em mấy con hình nhân kềm này được không?"

"Được chứ. Mà để làm gì?"

"Em chợt nhớ ra có chút việc."

Thần Đồng quơ lấy mấy con hình nhân rồi cho vào túi áo khoác. Cả bọn sống trên tầng bắt đầu di chuyển lên cầu thang.

"Anh tính chung sức với Haiji thật sao?" Yuki đứng trước cửa, nhỏ giọng hỏi Nikochan.

"Không được sao? Thấy cậu có vẻ hăng hái lắm mà."

"Tôi thì không sao. Học xong tín chỉ rồi, cũng qua được kì sát hạch luật sư rồi. Nhưng nếu lần này anh không lên lớp được thì sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu."

Cả trước và sau khi Nikochan bước chân vào Đại học, cuộc đời anh lúc nào cũng chỉ quang quẻ. Cũng may anh tìm được công việc mình thích nên không thiếu cách để kiếm tiền. Dù cho không tốt nghiệp đại học hoặc không được công ty nào nhận đi chăng nữa, anh vẫn có thể tự mình sống tốt. Nhưng anh cũng hiểu rất rõ tại sao Yuki lại lo lắng cho mình như vậy.

"Cảm ơn cậu."

Yuki nhún vai với vẻ ngượng ngùng.

"Yuki này."

Thấy Yuki xoay lưng lại chuẩn bị trở vào phòng, Nikochan liền cất tiếng gọi. "Hãy biến năm nay thành một năm đáng nhớ nhé."

Đây là năm cuối cùng của anh ở Chikusei.

Bóng dáng Yuki khuất sau cánh cửa, lẳng lặng chẳng nói lấy một lời. Nikochan vừa ôm lấy cơn thèm thuốc vừa nheo mắt nhìn vào màn hình laptop. Cuối cùng cả tối anh chỉ làm được đồng hình nhân, còn phần mềm thì vẫn chẳng đâu vào đâu.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bước Đầu Tập Luyện

Chương trình tập luyện tháng tư của Kiyose được chia làm 3 mức tùy theo trình độ. Kakeru với Kiyose tập ở mức khó. Hoàng Tử ở mức nhẹ nhàng. Những người còn lại cũng được phân theo ba cấp độ ấy.

Chương trình tập luyện dù ở mức khó hay dễ cũng lấy trọng tâm là việc cho cơ thể làm quen với việc chạy bộ, đồng thời tăng tốc độ lẫn sức bền. Cực chẳng đã, ngay cả việc địa điểm tập chạy cũng phải thay đổi. Chương trình không những nắm bắt được tâm lý của con người chạy bộ mà còn chu toàn về độ chênh lệch thực lực giữa từng người, khiến Kakeru lại phải tự hỏi anh Haiji có thật sự là một tay mơ tầm thường không.

Nếu Kiyos có thể lập nên một chương trình tập luyện thế này, ắt hẳn anh ấy phải là một tuyển thủ có thực lực. Không biết anh ấy đã từng chạy như thế nào trước khi bị chấn thương? Cậu rất muốn nhìn thấy cảnh tượng ấy. Kakeru không thể làm ngơ trước sự tồn tại của một đối thủ tốc độ khác. Lần đầu tiên cậu mới có cảm giác muốn được chuyện trò nghiêm túc với Kiyose về điền kinh đến thế.

Thế nhưng toàn bộ khách trọ ở Chikusei đều là dân nghiệp dư. Làm sao cậu có thể suy đoán thực lực của Kiyose chỉ dựa trên việc này chứ? Kakeru chỉ biết nhìn trân trối vào bảng chương trình được đưa ra.

Joji lên tiếng đầu tiên, với vẻ hiếu kỳ. "Anh Haiji ơi, 'C. C' là gì vậy ạ?"

"Viết tắt cho crosscountry đấy. Tức là chạy giữa thiên nhiên chứ không cần đường nhựa hay sân tập. Chúng ta sẽ dùng bãi đất trống."

"Bãi đất trống, tức là chỗ cách Aotake 2 cây số ạ? Anh tính cất công ra đó thật sao?"

"So với đường nhựa thì đường đất không gây cản trở nhiều cho chân. Mặt đất lắm chỗ nhấp nhô, vả lại, lâu lâu thay đổi không khí cũng hay."

"Vậy 'C. C2.5k x 6' có lẽ nào là..." lần này đến lượt phiên Jota rụt rè hỏi.

"Nhằm theo diện tích của bãi đất thì một tuần ta sẽ chạy tuyến đường dài 2.5 km. Còn tuyến đường ấy cụ thể ra sao thì lát nữa tôi sẽ nói. Chạy như thế trong vòng 6 tuần."

"Vậy tổng cộng phải chạy hết 15 km sao?"

Khuôn mặt của Hoàng Tử ra điều chán nản.

"Mới đầu nên chạy ít thôi."

Kiyose nhăn tâm nói. "Riêng Kakeru phải chạy 8 tuần."

"Tức là chạy theo tốc độ được đề ra. Cái đấy tôi sẽ hướng dẫn dựa trên thể chất và sức lực của từng người."

Kiyose ngẩng mặt lên khỏi bảng biểu luyện tập để xác nhận xem mọi người đã hiểu những lời mình vừa giải thích hay chưa. Musa cười toe toét, "Được rồi ạ. Nãy giờ em đều hiểu hết."

"Từ giờ trở đi mục đích chính của việc luyện tập là duy trì sức bền, hay nói cách khác là thể lực của mấy cậu. Đừng nghĩ chuyện đó khó, cứ đều đặn chạy tự khắc cự li sẽ tăng dần lên thôi. Khởi đầu trước và sau luyện tập cũng đừng gắng sức chạy quá. Mặc dù tôi đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần nhưng giờ tôi vẫn phải nhấn mạnh, trọng điểm là phải thả lỏng cơ thể và tăng dần cự li chạy lên, nghe chưa?"

"Khởi động tức là chạy khởi động phải không ạ?"

Thần Đồng tỉ mỉ ghi chú lại ý nghĩa của từng từ Kiyose nói.

"Nhưng cứ chạy tà tà như vậy mãi cũng không cải thiện được tốc độ, vậy nên phải chú ý chạy tăng cường với chạy phối hợp nữa. Tăng cường tức là từ từ tăng tốc đến khi lao đi, còn phối hợp là chạy lúc nhanh lúc chậm."

Kiyose dõi mắt xuống bảng biểu. "Ở phần cột nửa sau của nửa tháng Tư có ghi 'Tăng cường 10,000' đấy, thấy không? Cái này có nghĩa là 'trong lúc chạy 10,000 m phải thi thoảng tăng tốc lên'. Cụ thể, cây số đầu tiên sẽ chạy trong vòng 5 phút 5 giây, còn cây số cuối cùng phải lên 2 phút 50 giây, nhắc mới nhớ, không biết có ăn nhằm gì với Kakeru không nhỉ?"

"Chạy như vậy chẳng phải khó lắm sao?" Joji nhìn Kakeru với vẻ lo lắng.

"Chắc cũng có chút khó khăn." Kakeru chỉ thản nhiên đáp.

"Mục đích là để tạo áp lực lên tim và phổi, nếu không khó thì đâu còn ý nghĩa gì." Kiyose nhướn miệng cười. "Nếu có thể chạy 10 km với tốc độ ấy thì cự li xa hơn thế cũng chẳng sao. Muốn cân bằng giữa tốc độ và sức bền thì bắt buộc phải tăng khả năng hoạt động của tim phổi. Đó là ý nghĩa của việc rèn luyện tốc độ đấy."

"Nhưng cũng đâu nên gắng sức quá, phải không?"

Lời nói của Yuki như thể đang tự tranh luận với chính bản thân mình, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào Kiyose. "Muốn rèn tốc độ phải chịu khổ cực rất lớn, càng dễ khiến cho chân mình bị quá tải."

"Đúng vậy, nếu chấn thương thì coi như mất hết."

Kiyose gật đầu. "Đối với người mới bắt đầu thì tăng cường vẫn còn sớm lắm. Đầu tiên phải chú trọng thể lực, nhưng cũng không thể lơ là việc rèn luyện tốc độ được. Do đó mọi người nên tập chạy phối hợp."

Thấy Jota đang bối rối vì chẳng biết chỗ nào trong thời khoá biểu là chạy phối hợp nên Kakeru mới chỉ cho.

"Chắc là chỗ trong ngoặc '200 (200) x 15' này nhỉ? Đó đó."

"Nghĩa là..." Kiyose tiếp tục bổ sung. "Chạy nhanh 200 m rồi cứ thế chạy thêm 200 m nữa với tốc độ chậm hơn. Ta sẽ lặp đi lặp lại quá trình này 15 lần. Như vậy mấy cậu sẽ có thể lấy hơi trong lúc chạy 200 m giải lao ấy."

"Lấy hơi mà cũng phải trong lúc chạy sao? Ghê gớm nhỉ."

Yuki hướng bộ mặt căng thẳng về phía Kiyose. "Chạy nhanh cụ thể là chạy làm sao?"

"Tôi muốn mọi người chạy 200 m trong khoảng 30 đến 32 giây, nhưng trước mắt đòi hỏi như vậy thì vô lý quá nên tôi sẽ hướng dẫn tiếp sau khi quan sát trình độ của mấy cậu."

"Chương trình chạy phối hợp của Kakeru ghê thật."

Thái độ của Joji chẳng biết là đang thán phục hay kinh ngạc. "Đến nỗi '400(200) x 20' luôn!"

"Giờ là tháng tư rồi nên vậy vẫn còn là nhẹ đó." Kakeru nói. "Qua hè còn phải tập chạy nhiều hơn nữa."

"Nhiều hơn thế này nữa sao?!"

Cả bọn không khỏi lo lắng cho tương lai phía trước. Hoàng Tử từ đầu đến giờ chẳng nói chẳng rằng. Kakeru hơi lo, hy vọng không phải do cậu

chàng cảm thấy bị tổn thương vì có chương trình luyện tập khác hẳn với mọi người.

"Cho tôi hỏi..."Hoàng Tử nhìn vào điểm cố định trong không gian giữa mình và Kiyose. "Nếu tôi tập trung luyện tập theo chương trình riêng thì có sao không?"

"Chương trình riêng? Là sao?"

"Thần Đồng đồng ý cho tôi mượn máy tập chạy. Bởi vì tôi dành cả ngày để đọc truyện nên tôi nghĩ kết hợp tập máy trong lúc đọc, chắc sẽ hiệu quả hơn..."

"Tốc độ của máy tập chạy là?"

"Cỡ... đi bộ bình thường chẳng?"

Kiyose nhướn một bên mày lên rồi quay ra nhìn cả bọn.

"Ngoại trừ bãi đất trống ra, chúng ta vẫn còn đường chạy của sân vận động quận. Mọi người nhớ phải xem thật kĩ chương trình để tránh nhầm lẫn đấy nhé."

Anh lờ phắt đi những gì mà Hoàng Tử vừa nói. Vốn tính cẩn trọng, Kiyose còn đề ra hẳn nhât kí luyện tập cho mỗi người. Ngoại trừ thời gian tập luyện theo chương trình cố định, tự bản thân thành viên còn phải tập chạy thêm, được bao nhiêu thì sẽ ghi chú thời gian và cự li vào đó.

"Viết láo cỡ nào đi chẳng nữa thì chỉ cần nhìn vào tiến độ trong bản chương trình gốc là sẽ dễ dàng phát hiện ra ngay."

Đoạn, Kiyose nhấn mạnh. "Quan trọng là phải ghi vào đây những cái mình thấy chưa hài lòng hoặc những điểm mà cơ thể còn thiếu sót. Nếu có

khó khăn trình bày trực tiếp với tôi thì mọi người cũng ghi thẳng vào nhật kí nhé, đừng ngại."

"Giờ trong bụng tôi đang có cả đống bất mãn đây..." Hoàng Tử lầm bầm. "Anh hoàn toàn không muốn nghe thật sao?"

"Lúc tôi cảm thấy Hoàng Tử đã đến giới hạn của bản thân thì tôi sẽ cho dừng lại."

Liên sau đó Kiyose lên tiếng hỏi, có ai muốn tập chạy tự do không thì hợp thành một nhóm.

"Nếu cảm thấy bản thân không tự thức dậy được, hoặc không có tự tin bản thân sẽ chạy hết quãng đường thì đừng lo, tôi sẽ giúp đỡ mọi người."

Kakeru vì muốn tập theo nhịp của bản thân nên trước mắt cậu đã quyết định vẫn sẽ tập chạy một mình. Yuki theo chỉ nghĩa cá nhân và Nikochan đang cố gắng cai thuốc kết hợp ăn kiêng để trở lại vóc dáng như xưa cũng đề nghị được tập riêng. Những người còn lại theo hiệu lệnh của Kiyose đã hợp thành một nhóm để luyện tập tự do.

Kakeru vừa tính nhắm sức dồn vào chương trình tập luyện cố định và tự do, vừa chăm chú quan sát động thái của mọi người. Tháng ngày Hường đến Hakone sắp tới thế nào cũng đầy rẫy những chuyện thảm thiết đến nỗi sẽ chẳng lạ lòng gì nếu như có ai đó bỏ cuộc.

Dù sao thì đây cũng chỉ là một trong nhiều mặt của đời sống đại học dư thừa thời gian và hết sức tùy tiện của bọn sinh viên thôi. Trước khi xảy ra vụ chạy bộ này thì việc hình thành nề nếp sinh hoạt là một điều vô cùng gian lao đối với đa số mọi người trong nhà.

Dậy sớm chạy bộ. Ăn vội ăn vàng bữa sáng rồi đến trường nghe giảng. Tan học thì cả bọn tập trung lại với nhau để hoàn thành chỉ tiêu tập luyện cố định ngoài bãi đất trống hoặc là ngoài sân vận động quận. Từ đó cho đến

lúc đi bộ còn phải dành thời gian chạy bộ buổi tối. Sáng sớm thì đình tai với tiếng gõ chảo khua nồi của Kiyose, tối khuya thì mệt đến nỗi đứt hơi, cả bọn không thèm tắm rửa gì, cứ thế rúc vào chăn ngủ. Những tháng ngày như vậy cứ tiếp diễn.

"Đạo này tôi cảm thấy Aotake bốc mùi hơi kì." Musa lên tiếng với Kakeru trong phòng tắm ở nhà lớn. Hai người họ chạm mặt nhau ngoài gian thay đồ nên giờ đang phải chen chúc trong cái bồn tắm chật hẹp để tiết kiệm thì giờ. Đèn đóm trong phòng đã được tắt hết theo đúng sở thích của Musa.

"Có tới mười thằng con trai bản đang ở trong nhà, đa số còn không chịu tắm rửa cơ mà."

"Mặc dù không ai nói ra, nhưng cả nhà đều biết mùi hôi bốc ra từ cặp song sinh, anh King với Hoàng Tử nhỉ."

"Musa nói ra rồi đấy thôi."

Musa bật cười.

"Anh King với Hoàng Tử vì bị kiệt sức nên mới không đi tắm. Còn anh em nhà kia chẳng qua vì lười."

"Như thế thì không hay cho lắm nhỉ."

Đến cả cách nói chuyện của Kakeru cũng trở nên kiêu cách hơn khi trò chuyện cùng Musa.

"Tôi đang lo lắng. Nếu không chịu tắm rửa thì sẽ chẳng bao giờ được bạn gái ưa đâu. Kakeru là đồng bối của cặp song sinh đúng không? Cậu nên khuyên bảo họ đi."

Kakeru vừa vâng dạ vừa nghĩ thầm, đây là lần đầu tiên cậu nghe được từ "đồng bối" trong một cuộc hội thoại bình thường.

"Khi này tôi tập chạy tự do đã xảy ra chuyện này thú vị lắm."

"Chuyện gì vậy?"

Musa lại bật cười, không thèm đáp trả.

"Lúc tôi chạy ngang qua khu phố chợ ấy. Lần sau Kakeru cũng thử đến đó xem."

Trải qua một tuần tập luyện, mặc dù ai cũng mệt mỏi đến nỗi không còn sức lết vào phòng tắm nhưng đến giờ vẫn chưa có ai lên tiếng bỏ cuộc. Điều đó khiến Kakeru bất và tự hỏi tại sao. Do mọi người không thích cái suy nghĩ chưa gì đã muốn bỏ cuộc hay sao? Hay vì sống chung một nhà nên ai cũng ngần ngại trước việc phá đám bầu không khí yên ổn? Hay do mọi người cảm thấy mình đã bắt đầu tiến bộ trong việc chạy bộ rồi?

Nếu cứ tiếp tục thế này sẽ chẳng ai bỏ cuộc, việc tập luyện cũng sẽ kéo dài. Kakeru chìm vào cơn mơ màng giữa bồn tắm. Sẽ ra sao nếu mọi người ở Chikusei thật sự đến được Hakone? Thực ra, điều làm Kakeru ngạc nhiên nhất chính là sự thay đổi trong cách nghĩ của bản thân mình. Có cảm giác như cậu đang trông mong vào điều gì đó. Cậu khẽ khàng thở ra một hơi, bóng trắng trên nước thoáng trở nên run rẩy. Sự kì vọng khiến cho Kakeru nhớ lại nỗi cô đơn khi bị phản bội, đồng thời làm bùng lên ngọn lửa mà trước giờ bản thân cậu không cảm nhận được.

Kakeru cùng Musa rời khỏi phòng tắm rồi trở về Chikusei. Lúc cởi dép trước thềm hành lang, hai người bỗng nghe thấy tiếng lách cách dội xuống từ tầng trên. Cửa phòng 101 mở toang ra, Kiyose phùng phùng nổi giận đi một mạch đến cầu thang lên tầng một. Liên sau đó là tiếng quát tháo của anh vọng lại từ phòng của cặp song sinh.

"Tôi đã cấm mấy người chơi mạt chược rồi mà! Tịch thu!"

Có khi Hakone vẫn chỉ là giấc mơ thôi. Kakeru thở dài thườn thượt. Tờ phiếu tính điểm phát phối rơi xuống từ cái lỗ trên trần nhà. Cùng với nó là tiếng thì thầm của Joji.

"Tụi này còn chưa tính thắng thua nữa nên nhờ cậu giữ giùm nhé, nhớ đừng để cho anh Haiji thấy."

"Rồi rồi." Musa bật cười, đoạn nhặt tờ giấy từ dưới sàn lên.

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bước Đầu Luyện Tập

"Kakeru chạy quá nhiều rồi." Kiyose lên tiếng sau phiên luyện tập cố định. Lúc ấy mọi người đang thông thả làm mát người bằng cách tập duỗi cơ hay đi thay đồ giữa cánh đồng cỏ mọc rậm rì.

Hai tuần đầu tiên này, mọi người ai cũng vật lộn gắng sức hoàn thành chương trình tập luyện đến nỗi thân thể đau nhức, chân tay phồng rộp. Nhưng tư chất thì ai cũng có sẵn trong người. Có vẻ như bây giờ cơ thể mọi người cũng đã dần quen với việc chạy bộ, ai cũng thấy việc luyện tập trở nên thú vị hơn. Chương trình tập luyện ghi trên bảng dường như cũng trở nên dễ thở phần nào.

Trong lòng Kakeru rất ngạc nhiên trước độ thích ứng của mọi người, nhưng dù sao đây cũng chỉ là chương trình dành cho người mới bắt đầu thôi. Kakeru mong mỗi được chạy theo một chương trình ở trình độ khác hẳn. Trong người cậu có một thôi thúc, giục giã cậu chạy bất kì lúc nào, đến bất kì nơi đâu, chỉ cần không bị ai ngăn lại.

"Xét về mặt tuổi tác thì cơ thể cậu vẫn chưa phát triển hết nên đừng gắng sức quá. Lạm dụng thân thể sẽ dẫn đến chấn thương, lúc đó cậu tính sao đây?"

Đạo này, Kakeru có thể cảm nhận cơ thể mình trở nên nhẹ hẫng. Cảm giác tốc độ được mài dũa theo từng ngày, càng chạy càng sung sức. Bởi vậy nên trong thực tế, cậu chẳng hề mảy may đến lời cảnh báo của Kiyose, chỉ ngoan ngoãn vâng dạ cho qua lệ.

"Ngược lại, Hoàng Tử lại chạy quá ít."

Nhật kí luyện tập của Hoàng Tử thay vì ghi "chạy bộ buổi tối" thì lại là "tập luyện trong nhà".

"Trung thực là một trong những đức tính tốt của cậu, nhưng mà... Thế này thì có khác gì 'bùng tập chạy để đọc truyện tranh' đâu?"

Dù cho Kiyose có lên tận phòng để rủ cậu đi tập chạy ban đêm đi chẳng nữa thì Hoàng Tử cũng ngoan cố không chịu mở cửa, nhất quyết trốn trong chiến lũy được xây bằng truyện tranh của mình.

Hoàng Tử ra sức biện minh trước lời buộc tội của Kiyose.

"Nhưng tôi có dùng máy tập chạy trong lúc đọc truyện thật mà. Đạo gần đây, hình như chân tôi cũng đã bắt đầu có thêm cơ bắp rồi..."

"Chỗ nào?"

Kiyose bóp vào bắp chân của Hoàng Tử để xác nhận. Yuki thấy vậy liền lên tiếng quở trách.

"Haiji, bỏ ngay cái tật hơi chút là sờ mó chân căng người khác đi."

Kiyose hừ một tiếng rồi đứng dậy.

"Công nhận là tiến bộ của Hoàng Tử có biểu lộ ra trong các buổi tập cố định và phiên tập chạy tự do buổi sáng. Nhưng dùng máy tập chạy trong lúc đọc truyện tranh như vậy không phải ý hay. Vừa phá hoại thể trạng lại vừa mài mòn cảm giá lúc chân tiếp xúc với mặt đường. Tôi muốn cậu từ nay phải nghiêm túc tham gia phiên chạy buổi tối."

Trước sự im lặng đầy áp lực của Kiyose, Hoàng Tử đành phải đồng ý. Kakeru thở phào nhẹ nhõm. Cậu muốn Hoàng Tử ra ngoài tập chạy càng nhiều càng tốt. Bình thường trọng lượng trong phòng cậu ta đã khủng khiếp

lắm rồi, giờ còn vác thêm cái máy chạy bộ về. Mỗi lần Hoàng Tử tập chạy thì trần phòng của Kakeru lại kêu kễo kẹt như sắp sập đến nơi.

"Khác với Hoàng Tử thật thà đây, chúng ta có một vị vua toàn ghi những điều dối trá trong nhật kí đấy."

Kiyose vừa dứt lời thì mọi người đã quay sang cười King. King dụi dụi mũi giày xuống đất với vẻ mặt khổ sở, miệng thì lầm bầm, "Bị lộ rồi sao?"

"Thì... tại vì... tôi đâu có chạy được như mấy người, cũng không rút ngắn thành tích được. Tôi nghĩ cứ thế này thì dở lắm, nên mới ghi dối tí..."

"Việc tập luyện chỉ mới bắt đầu được hai tuần thôi. Thành quả không thể xuất hiện ngay được."

Kiyose dịu dàng an ủi King. "Để trở thành vua đồ vui, cậu cần phải kiên trì góp nhặt kiến thức và rèn luyện kĩ thuật nhanh tay bấm nút phải không? Điền kinh cũng giống như vậy đấy. Không phải là thứ tài nghệ khéo léo bình thường, mà là thể nghiệm và kĩ thuật được mài dũa hằng ngày. Thứ cuối cùng có thể cứu vớt ta trong buổi trình diễn chính là cái dũng khí dám tin vào thực lực của bản thân. Tôi biết ngày nào cậu cũng chăm chỉ luyện tập. Vậy nên mình đạt được những gì thì cứ viết đúng như vậy, nhé."

"Hiểu rồi." King gật đầu.

"Những người khác tạm thời vẫn chưa có vấn đề gì cả. Cơ mà, anh Nikochan này."

"Ô." Nghe Kiyose gọi tên mình, Nikochan dừng tay chỉnh dây giày lại rồi ngẩng đầu lên.

"Dạo này anh biếng ăn nhỉ?"

"Làm gì có chuyện đó."

"Đừng có nói dối. Anh nghĩ ở nhà này ai là người lo việc cơm nước vậy?"

Là Kiyose. Không chỉ có lên kế hoạch tập luyện, cả bữa cơm của mọi người ở Chikusei cũng do anh tự tay nấu, điều ấy không ai có thể chối cãi được.

Nikochan lấy tay gãi gãi má rồi kiểm soát cảm giác.

"Cậu xem, anh đô con thể này cơ mà. Vậy thì chỉ còn cách giảm cân thôi, chứ..."

"Không cần thiết đâu ạ."

Kiyose gạt phăng lời anh đang nói. "Lúc tập luyện cũng là lúc cơ thể anh được vận động, thế nên cứ ăn uống như bình thường rồi tự động sẽ ốm lại thôi. Ăn kiêng không điều độ chính là lý do khiến cơ thể yếu đi đấy. Anh làm ơn ăn uống đều đặn để hấp thụ nhiều dinh dưỡng vào."

"Hiểu rồi. Nhưng anh lo là sẽ không thể giảm cân chỉ nhờ việc luyện tập nên mới bắt đầu ăn kiêng."

"Em đã lường trước việc cơ thể sẽ giảm cân vào mùa hè rồi."

Kiyose nhượng bộ. "Nếu anh thấy không ổn thì suy nghĩ lại nhé. Đừng tùy tiện hành động một mình như vậy."

Nghe thế, Thần Đồng lấy làm lạ.

"Thể trọng nhẹ thì sẽ có lợi hơn khi chạy sao? Nhưng chẳng phải khi ốm, thể lực ta cũng sẽ giảm sút theo sao?"

Trước thắc mắc của Thần Đồng, nhà lý luận Yuki bèn giải thích.

"Việc ăn kiêng thiếu điều độ thường hay bị nghiêm cấm, vì sẽ sinh ra những rủi ro về tim mạch hoặc gây ra chứng thiếu máu. Nhưng về cơ bản vẫn nên giảm trọng lượng cơ thể lại. Nếu có thể cắt bớt lượng mỡ dư thừa thì tim phổi sẽ hoạt động hiệu quả hơn. Cũng giống như các mẫu xe đua thường được thiết kế gọn nhẹ để tăng sức mạnh của động cơ lên vậy."

"Ra là thế." Thần Đồng gật gù.

Để có thể làm mát cơ bắp sau buổi tập, mọi người lấy đá đắp lên người. Duỗi cơ và xoa bóp cơ thể cũng là hoạt động không thể thiếu. Còn uống cả thức uống dinh dưỡng để bổ sung nguồn sắt bị thiếu. Sau khi chỉ cho mọi người vài phương pháp duy trì thể trạng tránh việc chấn thương xong, Kiyose bèn cho cả nhóm giải tán.

Trên đường trở về Chikusei, Kakeru thường hay chạy song song với anh Nikochan. Vì lo lắng cho cân nặng của cơ thể nên anh mới bỏ hút thuốc, hình như đây cũng là lý do anh không thể giải toả căng thẳng trong lòng.

Phải chi những lúc như thế này mình có thể nói cái gì vui vui thì tốt biết mấy. Kakeru nghĩ nát cả óc nhưng chẳng có ý tưởng nào hiện lên.

"Kakeru, hôm nay ăn gì vậy?"

Cuối cùng Nikochan lại là người lên tiếng bắt chuyện. Kakeru cảm thấy cực kì thất vọng về bản thân mình, ngoại trừ việc chạy ra thì cậu chẳng có tài năng gì hết.

"Chắc là... cà-ri đấy ạ. Trước buổi tập hôm nay em được anh Haiji sai ra chợ mua bột cà-ri mà."

Trong đầu của Kakeru chợt loé lên điều gì đó. Phải rồi, khi phố chợ. Chẳng phải Musa đã từng rủ mình ban đêm chạy bộ ra đó xem thử sao? Có khi đến đó sẽ khiến Nikochan giải khuây được phần nào.

"Anh Nikochan, tối nay anh có thể chạy với em được không?"

"Gì chứ, sao tự nhiên lại nói năng như thể đang muốn tán tỉnh tôi vậy?"

Yuki đang chạy phía trên hai người cũng phải ngoái đầu lại, chen vào chọc ghẹo cậu với vẻ mặt vô cảm của một chiếc mặt nạ thép.

"Em đang muốn mời chài tụi anh đến đâu vậy hả, bé cưng?"

"Đến phố chợ ạ."

Kakeru nghiêm túc trả lời. Ba người họ là những thành viên lúc nào cũng chỉ chạy một mình nên vừa hay, cả bọn sẽ quyết định lập thành một nhóm đến khu phố chợ thăm quan vì, "Ở đó nghe có vẻ thú vị."

Bữa tối quả nhiên là món cà-ri. Tính cách cầu toàn của Kiyose được phát huy cả trong việc nấu nướng. Trước buổi luyện tập cố định anh đã ninh sẵn hành tây cho nhừ, chỉ cần bỏ thêm các loại bột cà-ri do Kakeru mua từ chợ về là đã tạo thành một thứ hương vị rất riêng của chính Kiyose.

Đáng tiếc là chẳng có ai quan tâm đến sự sâu sắc trong hương vị của món cà-ri ấy. Trong cà-ri bỏ rất nhiều thịt sườn lợn nên mọi người trông hạnh phúc vô cùng. Thậm chí món xà lách rục rờ màu sắc cũng hết veo trước khi Kakeru kịp có thời gian chiêm ngưỡng.

"Phí bao nhiêu là công sức..."

Kiyose làm vẻ mặt pha giữa tức giận và ủ rũ, tay anh chuyển đĩa không cho mọi người. Có vẻ Nikochan đã quyết định mình nên chỉnh đốn chuyện ăn uống lại. Anh ra đứng trước nồi cơm rồi tuyên bố, "Anh ăn thêm một miếng nữa thôi."

"Đám tụi nó chả quan tâm gì đến mùi vị của thức ăn đâu, chỉ cần được ăn thịt thôi là đã sướng điên lên cả rồi, thịt ấy."

Mọi người không ai đến ngồi ăn ở chiếc bàn lớn trong nhà bếp cả. Vì bàn ăn đã hết chỗ nên những người đến sau đành phải lôi cả cái bàn tròn chân thấp ra ngoài hành lang trước bếp để ngồi.

Kakeru vẫn chưa thể ra ăn, nhưng Thần Đồng với Musa đã kịp ngồi vào. Cặp song sinh nói đi lấy món tráng miệng nhưng lại chẳng có vẻ gì là muốn rời khỏi ghế. Hai người ấy đang bận cãi nhau chí choé về việc nên rưới sữa đặc, sữa tươi hay đường lên món dâu tươi. Vốn đã quen với mối quan hệ trên dưới nên Kakeru có ý định cầm đĩa cà-ri mà muốn đi chỗ khác. Thần Đồng bèn vội ngăn cậu lại.

"Không sao đâu, Kakeru. Ở Aotake này chả ai câu nệ đàn anh đàn em gì hết."

Musa cũng lên tiếng. "Thế nên ở đây mới dễ chịu. Nhi?"

"Vâng."

Kakeru bèn lại ngồi vào bàn ăn nốt chỗ cà-ri. Một người đã từng trải qua cuộc sống trong kí túc câu lạc bộ điền kinh năm lớp 12 như cậu không tài nào tưởng tượng nổi cái cảnh bậc đàn anh phải ăn ngoài hành lang, còn đám đàn em lại được ngồi lên bàn đàn hoàng thế này. Xét theo kinh nghiệm trước giờ của Kakeru thì lúc lớp dưới chỉ là đám tép riu cầu cạnh sự giúp đỡ của bậc anh lớn trong trường. Hết chà giày rồi lại giặt đồ. Ngay cả thứ tự đi tắm cũng phải chịu xếp sau cùng. Nếu làm thế mà có thể tránh khỏi sự tị hiềm ganh ghét từ lớp đàn anh để tập trung vào việc luyện tập thì Kakeru cũng chẳng thấy phiền. Ngược lại, khi bản thân đã trở thành đàn anh, Kakeru cực kì không thích để việc rửa giayd cho lớp dưới làm. Đôi giày là vật cần thiết và quan trọng khi chạy. Thật tình mà nói, Kakeru thật không

nào hiểu nổi sự vô tư của bậc đàn anh khi giao đôi giày của mình vào tay người lạ như thế:

Cậu biết mình thường xuyên bị đồng đội cùng khoá đâm sọt sau lưng là phá luật, chảnh choẹ. Kakeru bỏ ngoài tai tất cả. Chả ai có thể bì kịp với tốc độ của cậu, khi trở thành đàn anh rồi thì cậu lại được mặc sức mà chạy, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ khiến cậu mãn nguyện. Sự tồn tại của Kakeru trong câu lạc bộ trở thành điều gì đó vừa vĩ đại lại vừa xa cách. Hay nói cách khác, cậu luôn trợ trợ một mình.

Nhưng bầu trời không khí ở Chikusei lại rất dễ chịu. Không ai quan tâm đến cách biệt năm sinh. Có thể cùng nhau nói những chuyện mà hai bên đều muốn nói. Cuộc tranh cãi của cặp song sinh giờ đây cũng đã được Nikochan dập tắt bằng cách ép cả hai người bọn họ phải cho đều sữa đặc, sữa tươi và đường vào bát dâu.

"Quá đáng quá, Nikochan! Em chỉ muốn ăn dâu với sữa tươi và đường thôi."

"Thì bỏ vào đi."

"Còn em thích sữa đặc cực kì."

"Đã bảo nếu thích thì cứ cho vào mà."

Bỏ ngoài tai cuộc đối thoại chẳng đâu vào đâu của Nikochan với cặp song sinh, Kakeru quay sang giúp Kiyose dọn dẹp. Hai người họ đứng rửa bát cạnh nhau.

"Anh Haiji này, khoảng mấy giờ mình chạy ra khu phố chợ ấy nhỉ?"

"Cỡ 8 giờ. Chi vậy?"

"À không, tôi thắc mắc thôi."

Kakeru cùng Nikochan và Yuki chạy ra công viên thiếu nhi, nơi đây là lối dẫn vào khu phố chợ.

Đúng lúc Kakeru đang nghĩ, chạy đủ 30 vòng dưới ánh đèn lồng mờ của công viên xong sẽ nghỉ để sang kia chơi, nhóm của Kiyose bỗng dừng xuất hiện. Họ queo vào góc đường, chạy vào khu phố mua bán sầm uất kéo dài đến tận ga. Do sức chạy không đều nhau nên hàng người kéo dài lê thê, và phép màu nào đó Hoàng Tử cũng đã chịu ra chạy cùng.

"Đến rồi nhỉ."

"Mình chạy phía sau bọn họ đi."

Bọn Kakeru cũng rời khỏi công viên để chạy vào phố chợ. Hai bên con đường hẹp là dãy cửa hiệu của các tiểu thương. Tiệm bánh với cánh cửa kéo đóng sập khi đã hết một ngày buôn bán. Hàng cá réo rất tiếng rao tranh thủ bán nốt trước giờ bán cửa. Quán bar bắt đầu đông khách khi đêm đen kéo đến.

Mấy cây đèn đường có cái chụp làm bằng giấy toả ra ánh sáng màu cam dịu dàng. Cả khu phố trở nên nhộn nhịp với đám đông đang trên đường về nhà.

"Lúc nào Hoàng Tử cũng chậm như sên." Yuki phàn nàn. "Chạy kiểu gì mà bị bỏ lại tuốt đằng sau."

Bọn Kakeru trốn giữa bóng người nườm nượp của khu phố để vượt mặt Hoàng Tử. Cả King cũng chẳng nhận ra mình đã bị ba người họ bỏ xa.

"Haiji kìa." Yuki hít thở về phía trước khi thấy Kiyose đang tiến về phía bọn họ.

"Sao cậu ta tự dừng lại quay về đây vậy?"

"Mới đây mà đã từ ga vòng về, nhanh thật."

Ba người giả vờ cúi mặt xuống để chờ Kiyose đi qua, nhưng không lý nào anh lại không nhận ra bọn họ.

"Mấy người đang làm gì ở đây thế?"

Kiyose quay ngoắt lại để chạy song song với bọn Kakeru đang hướng ra ga.

"Anh Kiyose thì sao?"

Bị Kakeru vặn lại, Kiyose bèn đáp: "Tôi đến để kiểm tra mấy người đăng sau thế nào rồi."

Lúc nào anh cũng ngời ngời năng lực của một người quản lý. Rốt cuộc con người này đã phải chạy bao nhiêu cây số chỉ để canh chừng mọi người vậy? Kakeru cảm thấy hơi lo. Cứ thế này sao chân anh khỏi hẵn được?

Trong lúc ấy, Kiyose vẫn mãi mê nói chuyện cùng Yuki.

"Kakeru nói, bên Haiji đang làm trò gì thú vị lắm nên tụ này mới đến xem thử."

"A, ý là đăng kia đó hả?"

Ngón tay của Kiyose trở thẳng vào bóng lưng của Thần Đồng và Musa.

"Hai người đó đang làm gì vậy?"

Nikochan tỏ ra khó hiểu. Chiếc áo thun trắng mà cả Thần Đồng với Musa đang mặc đăng sau lưng có chữ viết gì đó bằng bút lông màu đen. Kakeru nheo mắt lại, vừa len lỏi giữa dòng người khu phố chợ vừa cố đọc cho được dòng chữ sau lưng hai người.

Quyết chí tiến đến cuộc đua tiếp sức

Hakone!!!

CLB điền kinh Kêu gọi ủng hộ

đại học Kansei

"... Chữ đẹp thật." Yuki bình phẩm. "Hình như Thần Đồng tự tat viết đấy." Kiyose giải thích với giọng thản nhiên, nhịp thở đều đều. "Tôi đã nói là thôi đi, làm chuyện như vậy xấu hổ lắm, nhưng hai người họ cứ khăng khăng bảo rằng gây quỹ cũng là việc cần thiết. Nghe bảo đã được vài người rồi."

Kakeru đã nghĩ tuyệt đối không muốn đến gần chỗ bọn họ. Thần Đồng lúc nào cũng có vẻ trầm tĩnh như thể được bao bọc bởi bầu không khí siêu nhiên thoát tục, chẳng ngờ cậu ta lại là kiểu người thực dụng.

"Không ngờ Thần Đồng lại tích cực đi kêu gọi đến thế."

"Ta có thể thấy được nhiều khía cạnh không ngờ của một người thông qua việc chạy mà." Kiyose nói đoạn rồi bật cười, cất tiếng gọi Thần Đồng và Musa đang chạy đằng trước.

"Ba người này cũng muốn phụ việc kinh doanh một tay."

Làm gì có làm gì có, bọn Kakeru lắc đầu nguầy nguậy. Hoà vào nhóm Kakeru, Musa đưa tay ra.

"Áo thun Thần Đồng tự tay làm, Kakeru cũng nhận một cái đi. Xong rồi Kakeru này, ngó qua đằng kia đi."

Giữa dòng người tấp nập của khu phố chợ có một chiếc xe đạp đang chuyển bánh. Người điều khiển là một cô gái trông trạc tuổi cậu với mái tóc buộc gọn ra đằng sau, vẻ như gắng sức điều khiển chiếc xe đạp. Lúc kakeru

nhìn thấy một bên khuôn mặt xinh đẹp của cô cũng là lúc cậu hiểu ra khoảng cách giữa hai người lớn đến cỡ nào.

"Đằng đó là con gái nhà bán rau quả Katsu đấy" Kiyose nói.

"Sao anh biết?" Kakeru đưa mắt nhìn sang Kiyose đang chạy song song với mình.

"Tôi thường đến khu này để mua đồ về nấu ăn cho mọi người ở Aotake mà, quen mặt cũng là chuyện thường thôi."

"Vậy, anh đã nói chuyện với cô ấy lần nào chưa?"

"Thì cũng mấy câu đại loại như 'Củ cải này lá to ghê' hay là 'Tiền thừa hai trăm yên' thôi." Khóe môi Kiyose nhếch lên. "Kết rồi hả, Kakeru?"

"Đâu, làm gì có."

Ánh mặt của cậu lại nhìn thẳng về phía trước. Kakeru vừa hướng ra ga vừa quan sát chiếc xe đạp khuất dần giữa biển người.

Thần Đồng kéo tay áo thun ra. "Nhờ vụ này mà tôi cũng bắt đầu trở thành người nổi tiếng rồi đấy. Ngày nào mọi người cũng chạy thành hàng qua khu này. Mấy cô chủ bán hàng biết mặt anh Kiyose hay gọi tôi lại rồi hỏi han mấy câu như 'Cháu là sinh viên ở căn nhà tồi tàn đó đúng không? Dạo gần đây có hoạt động thú vị quá nhỉ!'"

"chủ nhà cũng hay lui tới hội quán cờ vây trong khu nữa." Kiyose thêm vào. "Ông đã tuyên bố với mọi người rằng nhà trọ Aotake đang nhắm đến cuộc đua tiếp sức Hakone đấy."

Kế hoạch tác chiến đầy miễn cưỡng kia giờ đây còn lôi kéo thêm cả người dân trong khu vào. Kakeru thật lòng ngưỡng mộ tài năng đánh đố rào cản của Kiyose và chủ nhà. Thần Đồng là người đầu tiên đồng ý với kế

hoach này, nay lại nung nấu thêm ý định quảng bá hình ảnh đến với người dân xung quanh. Khu phố với những cư dân thân thiện chất phác cũng bắt đầu trở nên quý mến bọn sinh viên đang nhắm tới Hakone. Chẳng biết có ổn không đây, Kakeru có chút bất an. Mặt khác, cậu cũng jeest mực vui sướng khi nhận được sự khích lệ lớn lao đến thế này.

"Mỗi lần chúng ta chạy bộ ngang qua đây thì cô gái ấy lại xuất hiện." đang đi xe đạp. "Mục tiêu của cô ấy kìa..."

Cảm thấy tò mò, Kakeru, Nikochan và Yuki cùng hướng mắt về đằng trước xe đạp. Người đang chạy ở đó là...

"Cặp song sinh sao?" Kakeru ngạc nhiên kêu lên.

"nhưng là cậu anh hay cậu em chứ?"

Nikochan cũng rên rỉ. Musa thì nhún vai.

"Chà, cái ấy em cũng không rõ."

"Đứa nào cũng vậy thôi, giống nhau y như đúc mà." Yuki lạnh lùng chỉ ra.

Trong lòng Kakeru chợt bùng lên dự cảm về một câu chuyện tình yêu sắp diễn ra. Dường như cả Jojji và Jota vẫn chưa để ý thấy. Phải mau chóng khuyên hai người bọn họ đi tắm thôi."

BƯỚC CHẠY THANH XUÂN

Miura Shion

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đại Hội Thể Thao

Từ cuối xuân chuyển sang đầu hạ là mùa của các đại hội thể thao. Hầu như tuần nào cũng có vài trường khai mạc hội thao, không thì các đơn vị kinh doanh cũng tự đứng ra tài trợ.

Vì mục tiêu trước mắt của cả bọn là đại hội thể thao nên ai cũng tăng cường luyện tập. Hiện thời chỉ còn lại mỗi Hoàng Tử và King duy trì việc chạy bộ vào hai buổi sáng, tối cùng với Kiyose. Những người còn lại ngày nào cũng tích cực dậy sớm hoàn thành chương trình luyện tập mà không cần Kiyose phải đánh thức.

Trước những cá tính khác biệt của các thành viên, Kiyose vẫn điềm nhiên đảm nhận vai trò chỉ đạo. Thần Đồng cảm thấy rất sung sướng khi biết mình đã vượt qua chương trình huấn luyện ở mức bình thường và được Kiyose soạn hẳn cho một chương trình khác chi tiết hơn. Yuki yên bác thể mà cũng đồng tình với phương pháp huấn luyện của Kiyose. Jota trở nên phấn chấn nhờ được khen ngợi nên đạo này thường xuyên phát biểu hơn trong lúc luyện tập, những khi lười biếng nhất cậu ta cũng phải lôi chủ đề chạy bộ ra bàn tán với Joji.

Về cơ bản, Kiyose đã giúp cho mỗi người chạy theo nhịp điệu ưa thích của riêng mình. Phương pháp huấn luyện của anh được truyền tải một cách tỉ mỉ, và anh chỉ đưa ra lời khuyên về những điều thật sự cần thiết. Nhờ có sự khéo léo ấy nên mọi người mới trở nên phấn chấn đến nhường này. Kakeru có cảm giác mình đang chứng kiến phép màu xảy ra vậy. Cậu nín thở chờ đợi, gần như là khao khát được nhìn thấy hình ảnh những đôi chân vụt chạy trên đường đua mà không cần đến sự cưỡng ép, hình phạt. Trước

giờ Kakeru không hề biết rằng trên đời có sự tồn tại phương pháp huấn luyện như thế.

Giả sử, anh Haiji mà làm huấn luyện viên cho mình trong những ngày đầu tập điền kinh thì chắc chắn thành tích của mình còn xuất sắc hơn cả bây giờ. Thực tế đã chứng minh thời gian chạy của mọi người ở Chikusei cũng đang dần được rút ngắn lại.

Đồng thời, cậu cũng bắt đầu cảm nhận được thái độ bình chân như vại của Kiyose. Cả bọn đều là dân nghiệp dư đột ngột bị ép trở thành tuyển thủ. Nếu không nghiêm khắc hơn nữa, chắc chắn sẽ không kịp chuẩn bị cho vòng sơ tuyển. Lòng dạ cậu như bị lửa đốt. Chẳng biết anh có thật lòng muốn đến Hakone không.

"Nhìn chung mọi người cũng đã đạt tới ngưỡng chạy 5,000 m trong vòng 17 phút rồi."

Kiyose lên tiếng phát biểu giữa buổi chè chén tụ hội đủ mặt anh tài trong phòng của cặp song sinh. Dù cho có kiệt sức vì tập luyện thể nào đi chăng nữa thì quá lắm là mười ngày mọi người phải nhậu cùng nhau một châu cho thỏa. Ở Chikusei không ai là không biết uống. Ai cũng là ma men nên say sưa thể này là cách để giải tỏa căng thẳng tốt nhất.

"Nhưng dù gì các cậu đa số cũng là dân không chuyên, vậy nên lần đầu thi đấu căng thẳng cũng là chuyện thường. Tôi đã đăng kí cho chúng ta tham dự vài buổi hội thảo, tinh thần ở đây là lúc nào thiết lập thành tích 17 phút cũng được nên mọi người cứ thoải mái nhé."

Hoàng Tử đang ngồi đọc truyện tranh bèn lén lút quay qua hỏi Kakeru ngồi bên cạnh. "Sao anh Haiji cứ nhắc đi nhắc lại vụ 17 phút này vậy."

"Bởi vì điều kiện tham dự vòng sơ tuyển của Hakone là phải thiết lập cho được thành tích 17 phút."

Trông như chẳng có mấy chữ quy định của Hakone chui nôi vào đầu của Hoàng Tử nên Kakeru bèn tiếp tục thì thầm:

"Ta bắt buộc phải tham gia các kì đại hội hoặc hội thể thao công khai để công nhận là đã lập được thành tích thể nào."

"Lúc trước có giải thích rồi mà, cậu quên sạch rồi hả?"

Gọng kính của Yuki lóe sáng như thể đang muốn trách Hoàng Tử chỉ giỏi mỗi việc nhớ tựa truyện tranh.

"Thấy như Haiji chỉ có mỗi kế hoạch nhắm đến vòng sơ tuyển hay sao ấy."

Nghe Yuki nói thế, Kakeru cũng gật đầu đồng tình.

"Thôi vậy cũng được."

Yuki uể oải tháo cặp kính ra rồi dùng chiếc khăn lau tay phẳng phiu lau chùi. "Kakeru không có quyền đối kháng, vậy có ổn không?"

Kakeru im lặng. thay vào đó Hoàng Tử lại hỏi, "Đối kháng là cái gì?". Nhưng vừa dứt lời thì Yuki lại đi đến chỗ Nikochan, người đang bận làm hình nhân kềm. Hoàng Tử vẫn chờ đợi câu trả lời với cuốn truyện mở toang.

"Đại học đối kháng. Tức là quyền thi đấu điền kinh của các tuyển thủ giữa các trường đại học với nhau."

Kakeru đáp. "Tháng năm là đối kháng vùng Kanto, tháng bảy là đối kháng toàn quốc."

"Chúng ta có được tham dự không?"

"Đó là đại hội dành cho tuyển thủ điền kinh của các trường top đầu nên có sẵn tiêu chuẩn thành tích để được tham gia, còn nghiêm ngặt hơn cả vòng sơ tuyển của Hakone nữa."

"Hừm."

Hoàng Tử tỏ vẻ ngờ vực, rồi lại đưa mắt về cuốn truyện đang mở trên đầu gối. "Nhưng Kakeru có thể đạt được thành tích ấy mà, phải không?"

Dĩ nhiên là được. Nhưng Kakeru chỉ cười trừ để kết thúc cuộc đối thoại.

Kiyose đi khắp phòng phát tài liệu cho mọi người. Trên đó ghi chú lịch trình của từng hội thao do các trường đứng ra tổ chức. Kakeru đặt tờ giấy xuống chiếu ngay sau khi nhận lấy. Đừng nói đến đối kháng, ngay cả hội thao cậu còn không muốn đi. Đến những nơi tập trung nhiều trường đại học kỳ cựu, thế nào cậu cũng phải giáp mặt những đồng đội cũ trong câu lạc bộ điền kinh thời phổ thông. Kakeru không muốn gặp lại bọn họ chút nào.

Kiyose giải thích trong lúc phát giấy:

"Đầu tiên là hội thao trường đại học thể dục thể thao Tokyo. Đầu tháng năm là hội thao trường Dochido. Sau đó hai tuần là hội thao trường Kikiu. Nếu thất bại ở tất cả hội thao trên thì vào cuối tháng sáu, trường thể dục thể thao Tokyo lại tổ chức thêm một kì hội thao nữa. Tôi muốn mọi người phải bình tĩnh để phá vỡ bức tường 17 phút này."

Jota với Joji ngay lập tức mở miệng phản nản:

"Tuần lễ vàng mà cũng có hội thao sao?"

"cuối tháng sáu tức là mùa mưa rồi còn gì. Em ghét chạy dưới mưa lắm."

Nhưng đây chỉ là lời ngoài miệng, hai anh em rất tự tin vào việc luyện tập của mình nên trong ánh mắt đã sục sôi sẵn đấu khí như muốn gào lên, "Nhất định sẽ lập được thành tích 17 phút!"

"Thế nhưng, nếu chúng ta muốn khiêu chiến ở kì đối kháng thì cần phải đấu hết sức mình ngay từ hội thao đầu tiên của trường Thể thao Tokyo. Thành tích đủ tiêu chuẩn để tham gia đối kháng chỉ có thời hạn cho đến hội thao đó thôi."

Kiyose nói. "Mặc dù điểm đối kháng là không cần thiết, nhưng đối với các tuyển thủ thì đây là kì hội lớn. Kakeru, thấy sao?"

Mặc dù được Kiyose chủ động bắt chuyện nhưng Kakeru vẫn giữ thái độ lơ đãng. Sau khi bị gặng hỏi lần thứ hai, cậu mới giật mình ngẩng mặt lên khỏi tờ giấy.

"Dạ không, không có gì."

"Này này, điểm đối kháng là gì vậy?"

Nhờ câu hỏi của Joji mà Kakeru mới cso thể trốn khỏi ánh mắt điều hâu của Kiyose.

"Vòng sơ tuyển Hakone không chỉ đơn thuần là mười người chạy 20km đâu."

Câu nói khiến cho những người khách trọ đang đùa cợt kia phải nín bật. Bầu không khí trong phòng trở nên im ắng, mọi ánh mắt nghi hoặc, lo âu đều đổ dồn về phía Kiyose.

"Sẽ có mười đội đủ tiêu chuẩn tham gia Hakone từ vòng sơ tuyển, nhưng trong số đó thật ra còn một đội gọi là 'đội tiến cử'. Bởi lẽ trong số các trường bị loại cũng có vài tuyển thủ đạt được thành tích tốt ở vòng sơ

tuyển nên đó sẽ là phương án chữa cháy của họ. Nói thẳng ra thì cái đội đấy chỉ là một tổ hợp những tuyển thủ khác nhau thôi."

"Vậy ta anh là, thực tế chỉ có vòn vẹn chín trường đến được Hakone thôi sao?"

Thần Đồng lên tiếng.

"Đúng vậy, trong số đó, những trường đứng dưới hạng 7 sẽ có số thứ tự cuối cùng được quyết định dựa trên thành tích của vòng sơ tuyển cộng với thành tích kì đối kháng. Giải thích thì phiền phức lắm, nhưng nói chi dễ hiểu thì những trường đại học có thành tích tốt ở kì đối kháng sẽ được quy thành tích ấy ra điểm rồi trừ dần vào tổng thời gian. Nhờ điểm đối kháng ấy nên từng có trường hợp được trừ hơn 5 phút so với thành tích thực tế."

"Vậy có nghĩa là dù chi ta có đứng đầu vòng sơ tuyển đi chăng nữa nhưng vẫn có nguy cơ bị loại nếu có trường lợi ngược dòng nhờ điểm đối kháng sao?"

Jota hỏi.

"Đúng rồi. Cuộc đua tiếp sức Hakone được phát trực tiếp ngay dịp Tết nên đó cũng là công cụ quảng bá hiệu quả cho các trường, nên bọn họ hay có suy nghĩ muốn tập hợp các tuyển thủ xuất sắc và tài giỏi nhất để thi đấu tại Hakone. Cơ chế điểm đối kháng giống như luật chế tài đối với những trường đại học. Làm vậy với mục đích để nuôi dưỡng nhân tài tham gia các kì thi đấu và có thể thích ứng với đường chạy điền kinh chứ không riêng gì đua tiếp sức."

"Nghe mờ ám quá đi." Nikochan cười khố.

"Thế giới nào cũng dính líu đến tiền bạc nhỉ."

Thần Đồng buông ra một tiếng thở dài bất lực, có lẽ vì cậu là người xem trọng hoạt động tuyên truyền gây quỹ.

Kinh cất tiếng, chẳng màng gì đến bầu không khí chán bản trong phòng:

"Được lắm! Haii, Kakeru, hai người còn chờ gì nữa mà không tham gia kì đối kháng để lấy điểm chứ."

"Khó lắm."

Yuki lạnh lùng cắt ngang. "Chúng ta chỉ là một câu lạc bộ vô danh tiểu tốt mà thôi. Điểm lấy được ở kì đối kháng tương ứng với số hạng và số lượng tuyển thủ của từng trường. Chỉ có mình với Haiji với Kakeru cố gắng thì cũng chả làm nên trò trống gì đâu."

"Gay go rồi đây. Tiền thì không có, cơ hội tranh đấu ở kì đối kháng cũng gần như không. Vậy chúng ta nên làm cách nào đây?"

Thấy musa ủ rũ như vậy, Thần Đồng liền phẫn chấn trở lại rồi lên tiếng khích lệ: "không sao đâu".

"Chỉ cần chúng ta lọt và tốp sáu trường dẫn đầu ở vòng sơ tuyển là sẽ ổn thôi. Được thế thì không cần phải lo đến điểm vụ đối kháng nữa. Đã vô danh tiểu tốt thì phải làm cho ra dáng vô danh tiểu tốt, cứ đường đường chính chính tranh đấu bằng thành tích của mình thôi."

"Nói hay lắm, Thần Đồng." Kiyose gật đầu với vẻ mừng rỡ.

Kakeru vẫn im lặng. Lúc trông thấy dòng "Đại học thể thao Tokyo", Kakeru chợt nhớ ra một điều. Đại học mà Sakaki đăng kí vào chẳng phải là thể thao Tokyo đấu sao? Gương mặt của người đồng đội cũ hiện lên trong tâm trí Kakeru. Tâm trạng cậu bỗng chốc u ám như bị một cơn mưa bao phủ. Nếu tham dự hội thảo trường thể thao Tokyo, có nguy cơ cậu phải

chạm mặt Sakaki. Lúc bấy giờ Sakaki sẽ hành xử như thế nào? Một Sakaki đang học tập và rèn luyện tại ngôi trường có thể mạnh về điền kinh như thế liệu có thắng được cậu của hiện tại hay chẳng?

Lấy cớ đi toilet để rời khỏi phòng, Kakeru bước xuống cầu thang rồi mở cửa đi thẳng ra ngoài. Lớp sỏi ngoài sân đang phản chiếu ánh sao trên trời. Chúng như đang mời gọi cậu. Đi theo con đường lấp lánh màu trắng. Đến nơi sâu thẳm nhất trong con tim.

Bất giác Kakeru chỉ muốn chạy vù đi, nhưng nhận thấy chân mình đang mang dép nên đành thôi. Cậu thở hắt ra một hơi rồi rảo bộ về phía nhà lớn. Nira thấy vậy liền chui ra khỏi gầm nhà, dụi dụi cái mũi ươn ướt vào mấy đầu ngón chân của cậu. Bất chợt, sau lưng Kakeru vang lên tiếng bước chân lạo xạo trên thảm sỏi. Không cần ngoái đầu lại cũng biết, chắc chắn là Kiyose.

Anh quỳ xuống kế bên Kakeru rồi bắt đầu gãi gãi sau tai của Nira. Cậu phát ra tiếng rừ rừ khoan khoái. Chờ một hồi lâu mà Kiyose vẫn im lặng, Kakeru bèn lên tiếng trước.

"Anh thật sự muốn đẩy tôi tham gia mấy cái hội thao và kì đối kháng sao?"

"Tất nhiên. Đích đến cuối cùng của chúng ta là Hakone mà."

"Tôi cực kì ghét mấy chỗ như vậy. Thế nào cũng bị bàn ra tán vào."

"Tại sao chứ?" Kiyose hỏi với giọng dịu dàng. Kakeru vừa gãi quanh cổ Nira vừa liếc nhìn Kiyose.

"Anh Haiji biết mà, phải không? Những lời đánh giá về tôi thời phổ Thông ấy, chắc hẳn anh đã nghe qua rồi chứ?"

"Ý cậu là về việc cậu chạy nhanh đến cỡ nào ấy à?"

"Cái đấy là phần tích cực. Cái tôi muốn nói đến là..."

"Kakeru."

Kiyose ngắt lời cậu. "Nghe này, quá khứ và những lời đánh giá ấy giờ không còn quan trọng nữa. Người đang chạy bây giờ là của cậu hiện tại. Đừng để bản thân bị lạc lối. Đừng ngoảnh đầu nhìn lại. Hãy mạnh mẽ lên."

"Mạnh mẽ...?" Kakeru hỏi.

"Tôi tin ở cậu mà." Nói đoạn, Kiyose tùm tùm cười, rồi lại bước đi lạo xạo trên thảm sỏi để quay về Chikusei.

Kakeru vừa vuốt ve lưng của Nira vừa suy nghĩ một hồi. Từ đó đến giờ rất nhiều người bảo rằng Kakeru phải chạy nhanh hơn nữa. Nhưng đây là lần đầu tiên có ai đó muốn cậu trở nên mạnh mẽ hơn. Trở nên mạnh mẽ hơn, rồi rốt cuộc là việc như thế nào? Thật tình Kakeru không hiểu cho lắm. Nhưng Kiyose đã bảo rằng anh tin ở cậu. Cậu cảm thấy như có một đốm lửa vừa được thắp lên trong trái tim băng giá của mình. Nó ngăn cản dòng chảy bạo lực cuộn xoáy trong tim, đẩy lùi giọng nói dụ dỗ đầy mê hoặc cậu vào trong bóng tối. Lời nói của Kiyose chan chứa sức mạnh khiến cậu bình tâm trở lại. Cứ như chúng thối bay toàn bộ nỗi sợ hãi và ngờ vực trong lòng Kakeru.

"Được rồi."

Kakeru thầm nói rồi đứng dậy. Dù sao thì cậu cũng không giỏi suy nghĩ mấy chuyện phức tạp. Chỉ cần tiếp tục chạy là sẽ ổn thôi. Dù cho có phải gặp những người đáng ghét, dù cho có xuất hiện những suy nghĩ khó chịu trong lòng, chỉ cần cậu tập trung về phía trước thì sẽ không sao. Chuyện Kakeru có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nỗi sợ hãi và do dự trước việc phải tham dự hội thao đã tan bớt trong lòng Kakeru, thay vào đó là niềm háo hức không biết bản thân sẽ chạy

được bao nhiêu.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei](#)

[Chương 2: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei](#)

[Chương 3: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei](#)

[Chương 4: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei](#)

[Chương 5: Những Cư Dân Của Nhà Trọ Chikusei](#)

[Chương 6: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ](#)

[Chương 7: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ](#)

[Chương 8: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ](#)

[Chương 9: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ](#)

[Chương 10: Núi Non Hakone Hiểm Trở Nhất Thiên Hạ](#)

[Chương 11: Bước Đầu Tập Luyện](#)

[Chương 12: Bước Đầu Tập Luyện](#)

[Chương 13: Bước Đầu Tập Luyện](#)

[Chương 14: Bước Đầu Tập Luyện](#)

[Chương 15: Bước Đầu Luyện Tập](#)

[Chương 16: Đại Hội Thể Thao](#)